Nr. 1. Styczeń-Luty Rok 1922.

PRZEGLĄD NOTARJALNY

DWUMIESIĘCZNIK POŚWIĘCONY SPRAWOM NOTARJATU.

WYCHODZI W KRAKOWIE CO DWA MIESIĄCE.

Adres Redakcji i Administracji: Kraków, ul. Poselska 20.

Przesyłki pieniężne należy wysyłać pod adresem Izby notarjalnej w Krakowie, ul. Poselska 20, z dokładnem określeniem ich przeznaczenia. — Cenę ustala się na razie od każdego numeru z osobna.

Sekretarz Redakcji i redaktor odpowiedzialny: **Aleksander Rybiański.**

SPIS RZECZY.

KRAKÓW,
NAKŁADEM IZBY NOTARJALNEJ
1922.

OD REDAKCJI.

W wykonaniu uchwały Krakowskiego Kollegium notarjalnego z dnia 30 października 1921 roku i za zgodą Delegatów Izb notarjalnych we Lwowie i Przemyślu, przystępujemy do wydawnictwa dwumiesięcznika „Przegląd notarjalny“. Zadaniem pisma będzie poruszanie wszelkich spraw dotyczących naszego zawodu i obrona naszego stanu, podawanie sprawozdań z działalności Izb, przygotowanie materjałów do reformy i organizacji notarjatu w Polsce, rozbiór i objaśnienie obowiązujących ustaw i projektów ustawowych, omawianie judykatury i zawiłych wypadków praktycznych, zdawanie sprawy z nowych publikacji prawniczych. Szczególnem zaś naszem usiłowaniem będzie zainteresować naszem pismem Kolegów z dawnego Królestwa i Wielkopolski, zyskanie ich współpracy i nawiązanie z nimi ścisłej łączności. Pragniemy, aby nasze pismo było zawiązkiem tej zawodowej spójni między notarjuszami wszystkich ziem polskich, która po przeprowadzeniu jednolitej organizacji skrystalizuje się w naczelnym organie w Warszawie. Przystępując do zamierzonego wydawnictwa nie ukrywamy zupełnie trudności, jakie nas czekają, tak pod względem finansowym, jak i redakcyjnym; pomimo tego posłuszni uczynionemu do nas wezwaniu — podejmujemy ten trud serdeczny w imię dobra ogółu, licząc na pomoc i współpracę wszystkich Kolegów.

Redakcja.

ODBITO W DRUKARNI „CZASU“ W KRAKOWIE.

PROF. DR. WŁADYSŁAW L. JAWORSKI.

O potrzebie notarjatu.

(Przemówienie na zgromadzeniu Krakowskiego Kollegjum Notarjuszów dnia 30 października 1921 r.)

Przed przeszło dziesięciu laty ogłosiłem rozprawę o znaczeniu i potrzebie notarjatu. Zdania wypowiedzianego wówczas nie tylko nie zmieniam obecnie, ale doświadczenie i obserwacja ubiegłych tymczasem lat utwierdza mnie w niem. Zdanie to moje da się sprecyzować w następujących słowach: w ustroju kapitalistycznym gospodarstwa społecznego, notarjat jest instytucją konieczną. Mógłby być usunięty tylko wówczas, tylko w takim ustroju, w którym nie byłoby wolnej wymiany.

Aby lepiej myśl tę przedstawić, pozwolę sobie ustalić pewne pojęcia. Odróżniam trojaki ustrój gospodarczy: kapitalistyczny, socjalistyczny i komunistyczny. Ustrój kapitalistyczny opiera się na prywatnej własności środków produkcji. Konieczną jego konsekwencją jest wolna wymiana wyprodukowanych dóbr. Ustrój socjalistyczny polega na publicznej własności środków produkcji. Rozdział dóbr odbywa się wedle zasady: równa ilość dóbr za równą pracę. I w tym ustroju przeto istnieje wolna wymiana dóbr, jakkolwiek w innych, jak widzimy, granicach. Wskutek bowiem zniesienia własności prywatnej na środkach produkcji pewna tylko część wyprodukowanych dóbr staje się własnością prywatną, co do niej jednak wolna wymiana jest konieczna. W ustroju komunistycznym natomiast niema wolnej wymiany, nietylko bowiem własność środków produkcji nie jest prywatną, ale i rozdział wyprodukowanych dóbr następuje wedle zasady: każdemu wedle potrzeb. Tylko przeto w ustroju komunistycznym nie istnieje wolna wymiana i nie istnieje pie-

niądz. Dziś jednak po doświadczeniu bolszewickiem wiemy, że i w tym ustroju, wykluczenie wolnej wymiany napotyka na nieprzezwyciężone trudności. Bolszewicy cofnęli się najpierw co do ziemi, pozostawiając na niej własność prywatną, następnie zaś, co do produkcji przemysłowych, tak, że obecnie wytworzyć musieli nową postać komunizmu, upaństwawiając handel. Istnieje więc tam tendencja wykluczenia wolnej wymiany. Przeprowadzenie jednak zakazu wolnej wymiany jest fizycznie nie do przeprowadzenia. Bolszewicy musieli zrobić wyjątek dla przedsiębiorstw zagranicznych, zezwalając im na wolną wymianę z zagranicą, a zakazując jej tylko wewnątrz państwa. Co do produkcji jednak, dokonywanej kapitałem i pracą krajową, jakiejżeby to olbrzymiej maszyny potrzeba było, aby handel był rzeczywiście tylko w rękach państwa, jakiejże olbrzymiej ilości trzebaby było ajentów handlowych, aby stłumić wszelką wolną wymianę! Możemy więc przyjąć, że, z wyjątkiem terenu zajętego przez bolszewizm, wolna wymiana jest zasadą.

Nasuwa się jednak pytanie, czy przy utrzymaniu tej zasady nie okazują się potrzebne pewne jej ograniczenia? Otóż w tym kierunku stwierdzić możemy, zwłaszcza po doświadczeniach wojennych, że etatyzm t. j. przeprowadzenie pewnych czynności gospodarczych przez państwo, zawiódł i że wszystkie państwa są na drodze uwalniania rządu od tej działalności gospodarczej, że są na drodze pozostawienia jej niepodzielnie inicjatywie prywatnej. Etatyzm zawiódł z tej prostej przyczyny, że negował podstawową zasadę każdej czynności gospodarczej, t. j. wykluczał zarobek. Nieuchronną konsekwencją było to, że do zdobycia zysku dążono na drodze nielegalnej, na drodze nadużyć. Aby wykazać bankructwo etatyzmu, wystarczy przypomnieć Panom kampanję stoczoną w naszym Sejmie o wolny handel. Ale jest rzeczą jeszcze bardziej charakterystyczną dla niepowodzenia etatyzmu, że nawet tam, gdzie nie jednostki, ale wprost państwa załatwiają interesa, uciekają się one do takich form, które załatwienie tych interesów oddają inicjatywie prywatnej, a państwom pozostawiają tylko kontrolę. Znanym jest Panom n. p. t. zw. układ Wiesbadeński. Niemcy t. j. państwo niemieckie, płaci Francji t. j. państwu francuskiemu pewną część odszkodowania w towarach, ale załatwienie tych dostaw

jest w rękach organizacji prywatno-prawnych z jednej strony niemieckich, z drugiej strony francuskich. Nawet oznaczenie ceny nie należy do państwa. Etatyzm zmalał już tylko do roli kasjera i buchaltera.

Na tem tle raczcie Panowie spojrzeć na przyszłość instytucji, której jesteście znakomitymi członkami. Instytucja notarjatu związana jest z ustrojem gospodarczym o wolnej wymianie. Państwo tkwi w instytucji tej tylko jako czynnik dający zaufanie. Odpowiedzialność notarjusza, płynąca z jego charakteru urzędowego, sprawia, że strony zawierające interes przed notarjuszem są pewne, że interes ten nie jest przeciwny prawu. I to jest ogromne dobrodziejstwo. Jest to najlepsza kombinacja pierwiastka rządowego z inicjatywą prywatną. Zastąpienie działalności notarjuszów przez działalność jakiegokolwiekbądź urzędu płatnego przez państwo, przyniosłoby wszystkie szkody, które niesie ze sobą etatyzm. Gdyby się znalazł Sejm, którvby zrobił taki eksperyment, musiałby go cofnąć już po kilku kwartałach. Musiałby go cofnąć już dlatego samego, że w interesach, które obecnie załatwia notarjat, a które miałyby być przekazane jakiemuś urzędowi, nastąpiłby zastój, ujawniłyby się nieobliczalne straty.

Wedle mego zdania przeto instytucja notarjatu opartą jest na silnych i trwałych podstawach. Jeżeli wolno jednak powiedzieć Panom zdanie człowieka, który broni potrzeby Waszej instytucji, to pozwoliłbym sobie dać Panom radę, abyście społeczeństwu więcej sami o sobie mówili. Pełnicie Wasze obowiązki z sumiennością, która jest przykładem. Każdy w chwili potrzeby znajdzie drzwi, które wiodą do Waszych biur. Poczucie, że spełniacie Wasz obowiązek, nie naprowadza Was na myśl, że w dzisiejszym ustroju demokratycznym mówić trzeba głośno nawet o tem, że się obowiązek spełnia, bo inaczej mu to zanegują. Musicie się przeto dostosować do nowych czasów. Najlepszym do tego sposobem zabierać głos w sprawach publicznych, jako korporacja. Możecie przez to oddać wielkie usługi państwu i Waszej instytycji. Państwu przez to, że przy jego budowie wasze ogromne doświadczenie musi być ocenione. Swej własnej instytucji oddacie usługę przez to, że zabierając głos w sprawach publicznych, okażecie swoją żywotność.

W obecnej n. p. sytuacji nasuwają się mi dwie kwestje, w których opinja Panów może odegrać poważną rolę. Przez Wasze ręce przechodzą wszystkie kontrakty parcelacyjne i Panowie najlepiej wiecie, jaką szkodę przynoszą skarbowi państwa obowiązujące ustawy o przenoszeniu własności. Powiedzcie to głośno, zażądajcie reformy, a jestem pewien, że z głosem Waszym, jako opinją korporacji, będzie się liczył Sejm. Drugi przykład: Panowie, którzy działacie w bankach, macie stosunki z instytucjami przemysłowemi, wiecie lepiej, niż ktokolwiek inny, czem grozi obecny brak znaków pieniężnych. Zwróćcie uwagę na to, zadzwońcie na alarm, póki czas, póki bezrobotne tłumy nie wyjdą na ulicę.

To wypowiadanie się w sprawach publicznych będzie miało jeszcze jeden dodatni skutek. Wykaże ono społeczeństwu, że notarjuszem może być tylko ten, kto ma odpowiednie wykształcenie i doświadczenie. Tylko ten może należycie spełnić swój urząd notarjusza, kto żyje wśród ludzi, kto jest ich spowiednikiem, ich doradcą i kierownikiem, kto wskutek tego zna nie tylko ich stosunki majątkowe, ale i ich duszę. Wykażecie wówczas Panowie społeczeństwu, że w Wasze szeregi może być wprowadzonym ten tylko, kto u Was, nie gdzieindziej, przeszedł długą szkołę. Szkoła to nietylko wiedzy i pracy, ale szkoła honoru. Jestem też szczęśliwy, że wśród Was, Panowie, mogłem przemawiać.

Notarjat jest starą instytucją. Przetrwał już niejedną burzę i niejeden atak. Wyjdzie zwycięsko i z tej rewolucji, którą obecnie przeżywamy, w wszystkich bowiem państwach słyszymy nawoływania o powrót do dawnego liberalizmu. Co będzie go modyfikować? Okazało się, że przymus jest słabą barjerą, egoizm ludzki bowiem jest tak wielki, iż zawsze znajdzie sposób, aby go obejść. Tylko podniesienie moralności jest dość silną zaporą przeciwko nadużyciom liberalizmu. Dlatego potrzeba nam instytucji, której członkowie byliby ludźmi zasługującymi na zaufanie, ludźmi czystymi.

Projekt ustawy notarjalnej.

Zjednoczenie wszystkich ziem polskich i powstanie odnowionego Państwa Polskiego, wywołało potrzebę a nawet naglącą konieczność ujednostajnienia całego ustawodawstwa, a więc także i tych jego działów, które wchodzą w zakres działania notarjatu; ordynacji notarjalnej, ustawodawstwa dotyczącego ksiąg gruntowych (czyli tzw. hipotecznego) i ustawy o postępowaniu w tzw. sprawach niespornych. Krakowska Izba notarjalna odczuwała tę potrzebę już od pierwszych chwil istnienia naszego Państwa i wskutek tego wszczęła z końcem roku 1918 akcję, zmierzającą przedewszystkiem do gruntownego zaznajomienia się z ustawodawstwem i praktyką innych ziem polskich, a następnie do opracowania w porozumieniu z przedstawicielami notarjatu całej Polski zasad, ewentualnie nawet wykończonych projektów, wspomnianych wyżej działów ustawodawstwa naszego. W tym celu wydelegowała Izba notarjalna z początkiem 1919 r. ówczesnego swego sekretarza Dra Stefana Górę do Warszawy i Poznania dla przestudjowania tamtejszych urządzeń hipoteki i notarjatu, tudzież poruczyła mu opracowanie zasad projektu ordynacji notarjalnej i hipotecznej dla całej Polski. Z zadania tego wywiązał się Dr. Góra w ten sposób, iż w pierwszej połowie r. 1919 odbył podróż informacyjną do b. Królestwa polskiego, gdzie zapoznał się nietylko z tamtejszemi instytucjami notarjatu i hipoteki, lecz także z opracowanymi (przez autorów tylko na b. Kongresówkę obliczonymi) projektami ustawy notarjalnej not. Szymona Landaua, Zawadzkiego i projektem ministerjalnym. Podróż do Poznańskiego musiała odpaść ze względu na ówczesne stosunki polityczne i inne trudności. Na podstawie tych studjów przedłożył Dr Góra Krakowskiemu Kollegium notarjuszy w jesieni roku 1919 szczegółowe sprawozdanie z swej podróży i projekt zasad ustawy notarjalnej i hipotecznej, opracowany w pierwszym rzędzie z uwzględnieniem instytucji i wspomnianych projektów b. Kongresówki, jako największej dzielnicy Polski, a pod względem organizacji notarjatu recypujący pewne instytucje z ostatniego austrjackiego projektu rządowego ustawy notarjalnej. Dla dalszych prac w tym kierunku powołało Kollegium notarjalne do życia osobną Komisję, złożoną z pp. Dra Tadeusza Starzewskiego jako przewodniczącego, tudzież Ludwika Summer Brasona, Dra Kazimierza Bystrzonowskiego, Ignacego Dębickiego, Jana Glücka, Dra Stefana Góry, Lucjana Lipińskiego, Dra Jana Mycińskiego, Aleksandra Rybiańskiego i Dra Stanisława Steina, jako członków.

Komisja ta weszła w bliższy kontakt z Krakowskiem Towarzystwem Prawniczem, z Delegatami Izb notarjalnych Wschodniej Małopolski, z Prezesem Krakowskiej Izby adwokatów śp. Dr. Michałem Koyem, z Sędziami Sądu Apelacyjnego i Okręgowego PP. Dr Józe-

fem Windakiewiczem, Dr Józefem Muczkowskim, Mieczysławem Szybalskim, Franciszkiem Jopkiem, Mieczysławem Kolbuszewskim i Prokuratorem Dr Romanem Schwakopfem, którzy chętnie przyrzekli współudział w pracy i obradach. Stosownie do toku obrad Komisji Kodyfikacyjnej Rz. P. rozpoczęto pracę przedewszystkiem nad projektem ustawy o postępowaniu w sprawach niespornych i na szeregu wspólnych posiedzeń w pierwszej połowie r. 1920 uchwalono zasady projektu ustawy o postępowaniu w sprawach spadkowych, oraz rozpoczęto obrady nad postępowaniem w sprawach opiekuńczych. Prace Komisji uległy następnie dłuższej przerwie, aż dopiero w drugiej połowie r. 1921 podjęto je ponownie. Ponieważ w międzyczasie sprawa ordynacji notarjalnej stała się aktualną, przystąpiła Komisja do obrad nad tą materją na wspólnych posiedzeniach z Delegatami Izb notarjalnych Lwowskiej i Przemyskiej, PP. Prezesem Franciszkiem Szelewskim, oraz członkami Izb Gustawem Ostrowskim, Janem Czechowiczem i Stanisławem Wilczkiem z końcem października, tudzież w dniach 19 i 20 listopada 1921 i na podstawie referatu Dra Stefana Góry uchwaliła zasady projektu ustawy notarjalnej, poruczając w dalszym ciągu Dr Górze ułożenie szczegółowych postanowień projektu tej ustawy.

Poniżej zamieszczamy opracowaną przez Dra Stefana Górę w wykonaniu wspomnianej poprzednio uchwały Komisji część projektu ustawy notarjatu, mianowicie dział I o organizacji notarjatu. Wedle zapowiedzi Referenta rzecz ta obejmować będzie w dalszym ciągu:

Dział II. Zakres działania,
Dział III. Czynności,
Dział IV. Księgi i archiwa,
Dział V. Przepisy o taryfie.

B) Przepisy przechodnie.
C) Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości, obejmujące taryfę.

Ciąg dalszy tego projektu umieścimy w nastąpnych numerach „Przeglądu“.

Przyp. Redakcji.

A.

USTAWA NOTARJATU.

DZIAŁ I.
Organizacja notarjatu.

ROZDZIAŁ I.
O notarjuszach.

Urzędowy charakter notarjusza.

§ 1. Notarjusze są mężami zaufania publicznego i w tym charakterze korzystają w urzędowaniu z ochrony prawa oraz podlegają sankcjom karnym na równi z urzędnikami państwowymi.

Ilość i rozmieszczenie.

§ 2. W każdej siedzibie Sądu powiatowego lub równorzędnego musi być przynąjmniej jeden notarjusz, w siedzibie Sądu okręgowego przynajmniej dwóch, w siedzibie Sądu apelacyjnego przynajmniej pięciu, a w siedzibie Sądu najwyższego przynąjmniej dziesięciu notarjuszów. Na wypadek umieszczenia siedziby Sądu najwyższego poza Warszawą, ilość notarjuszów w Warszawie, oraz w siedzibie Sądu najwyższego ustali Minister Sprawiedliwości, po wysłuchaniu opinji właściwej terytorjalnie Izby notarjalnej. Minister Sprawiedliwości może:

1. Po wysłuchaniu opinji właściwej terytorjalnie Izby notarjalnej:

a) zarządzić utworzenie lub zwinięcie urzędów notarjusza w miejscowości nie będącej siedzibą Sądu,

b) zarządzić utworzenie urzędów notarjusza w siedzibach Sądów, ponad ustaloną ustawą ilość, lub zwinięcie tych nadliczbowych urzędów.

2. Za zgodą naczelnej izby notarjalnej zredukować ilość urzędów notarjusza poniżej liczby oznaczonej ustawą.

Zwinięcie Sądu w danej miejscowości, nie pociąga za sobą zwinięcia urzędu notarjusza.

§ 3. Minister Sprawiedliwości może po wysłuchaniu opinji właściwej terytorjalnie Izby notarjalnej zarządzić podział wię-

kszych miast na okręgi notarjalne, ustalając dla każdego notarjusza dzielnicę miasta, w której ma mieć swą siedzibę urzędową. Ustalenie takie może nastąpić tylko przy sposóbności wakansu.

§ 4. Notarjusze, mający siedzibę w tym samym okręgu notarjalnym, mogą łączyć swe biura, celem wspólnego wykonywania urzędu.

Natomiast nie wolno notarjuszom posiadać więcej niż jedno miejsce stałego wykonywania urzędu, nawet w miejscowości będącej siedzibą jego urzędu.

Notarjusze mogą za zgodą Izby notarjalnej wykonywać stale w pewnych ustalonych dniach swój urząd w oznaczonych miejscowościach poza siedzibą swego urzędu. Izba notarjalna może na notarjusza nałożyć taki obowiązek. Przeciw zarządzeniu Izby notarjalnej służy odwołanie do Naczelnej Izby notarjalnej.

Nieusuwalność.

§ 5. Notarjusz nie może być usunięty z urzędu, wyjąwszy przypadki przewidziane w ustawie. — Nie może on być zmuszonym do zmiany miejsca urzędowania. — Zwinięcie posady notarjusza lub wyznaczenie mu dzielnicy miasta może bez jego zgody nastąpić tylko po wygaśnięciu jego urzędu.

Niedozwolone zajęcia i czyny.

§ 6. Notarjuszowi nie wolno równocześnie z pełnieniem urzędu, zajmować żadnej płatnej posady państwowej lub publicznej, nadawanej drogą nominacji. Wyjątek stanowi pełnienie urzędu nauczycielskiego w szkołach wyższych. Jeżeli urząd notarjusza leży poza siedzibą szkoły wyższej, Izba notarjalna orzeka, z prawem odwołania do Naczelnej Izby notarjalnej — czy równoczesne pełnienie tego urzędu z notarjalnym jest dopuszczalne. W razie orzeczenia odmownego, notarjusz winien postarać się o urlop z jednego z tych urzędów. — Notarjusz mianowany Ministrem lub wybrany posłem lub członkiem Senatu, otrzymuje temsamem urlop na cały czas pełnienia tego urzędu lub piastowania mandatu. — Notarjuszowi nie wolno przez czas pełnienia urzędu pobierać żadnych emerytur ani zaopatrzeń z tytułu wysługi lat z takich urzędów, których z notarjatem łączyć nie wolno.

§ 7. Z notarjatem nie wolno łączyć adwokatury. Nie wolno notarjuszowi wykonywać praktyki w sprawach procesowych, cywilnych lub karnych, o ile czynności te zastrzeżone są adwokaturze. W sprawach własnych, swej żony, małoletnich dzieci oraz pupilów i kurandów, notarjusz postawiony jest na równi z pełnoprawnym adwokatem.

§ 8. Notarjuszowi nie wolno zajmować się żadnemi czynnościami, nielicującemi z godnością urzędu. Orzeczenie o charakterze tych czynności należy do senatów dyscyplinarnych.

§ 9. Notarjusz może być mianowany tłomaczem obcych języków.

Wakans i konkurs.

§ 10. O każdym wakansie, lub utworzeniu nowego urzędu notarjusza, ogłosi właściwa Izba notarjalna konkurs w państwowym dzienniku urzędowym oraz w jednym z dzienników wychodzących w siedzibie Izby notarjalnej i wyznaczy na składanie zgłoszeń do tejże Izby notarjalnej termin nie krótszy, jak 30 dni od dnia ogłoszenia, a nie dłuższy nad 3 miesiące. O wyznaczeniu terminu uwiadomi Izba notarjalna Ministra Sprawiedliwości, który w tymże terminie konkursowym może zapowiedzieć po myśli § 2 i 3 zwinięcie urzędu lub oznaczenie dzielnicy miasta na siedzibę urzędową. O tej zapowiedzi, uwiadomi Izba notarjalna wszystkich zgłaszających się kompetentów.

Wymogi na urząd notarjusza.

§ 11. Osoba ubiegająca się o posadę notarjusza musi wykazać:

1) że posiada obywatelstwo polskie,
2) że ukończyła 25 lat życia,
3) że ma prawo wolnego zarządu swoim majątkiem i jest nieskazitelnego życia,
4) że ukończyła na uniwersytecie krajowym studja prawnicze z wszystkimi egzaminami, wymaganymi na urząd sędziowski,
5) że złożyła z pomyślnym wynikiem egzamin na urząd sędziowski, który, o ile odbywa się z kandydatem notarjalnym, odbywać się będzie przed komisją wzmocnioną o jednego notarjusza,

6) że odbyła praktykę prawniczą sądową przez conajmniej 2 lata, u notarjusza przez conajmniej 2 lata, a nadto, że conajmniej przez dwa lata wpisaną była na listę substytutów notarjalnych,
7) że spędziła conajmniej jeden rok na praktyce w adwokaturze, notarjacie, sądzie, generalnej lub sądowej Prokuraturze, w Sądzie wojskowym, lub innej władzy państwowej, wymagającej studjów prawniczych,
8) znajomość języka polskiego w słowie i piśmie, a w okolicy o języku mięszanym, także i tego języka. W braku kompetentów ze znajomością drugiego języka, może Minister Sprawiedliwości wymóg ten pominąć.

W braku odpowiednich kompetentów, Minister Sprawiedliwości może, na wniosek Naczelnej Izby notarjalnej, zwolnić od obowiązku dwuletniego wpisu na liście substytutów oraz wymogu pod 7) podanego.

Mianowanie.

§ 12. Notarjuszów mianuje Minister Sprawiedliwości z pośród tern przedstawionych przez Izby notarjalne.

Izba notarjalna przedkłada swe propozycje Naczelnej Izbie notarjalnej, która odpis tych, oraz własnych propozycji przesyła Prezesowi Sądu Apelacyjnego tego okręgu, w którym leży wakująca posada, same zaś propozycje przedkłada Ministrowi Sprawiedliwości.

Prezes Sądu Apelacyjnego przedkłada Ministrowi Sprawiedliwości uwagi o przedstawionych w ten sposób kompetentach.

§ 13. Izba notarjalna przedkłada wraz z propozycjami spis kompetentów wedle porządku starszeństwa, a mianowicie najprzód notarjuszy w porządku daty nominacji, a następnie innych kompetentów w porządku daty uzyskania wpisu na listę substytutów.

Jeżeli data powyższa, rozstrzygająca o starszeństwie, jest dla więcej kompetentów jedna i ta sama, umieszcza się ich w spisie wedle ilości lat spędzonych na praktyce prawniczej.

O mianowaniu notarjusza uwiadamia Minister Sprawiedliwości Izbę notarjalną właściwą dla siedziby notarjusza, a ta doręcza notarjuszowi dekret, udzielając jego odpisu miejscowemu

Prezesowi Sądu Apelacyjnego i Naczelnej Izbie notarjalnej. Mianowanie ogłasza się z urzędu w państwowym dzienniku urzędowym.

Notarjusz, który uzyskał mianowanie w drodze przeniesienia, utraca temsamem swój poprzedni urząd, lecz wykonuje go nadal aż do dnia zwolnienia go przez Izbę notarjalną. Minister Sprawiedliwości w porozumieniu z Naczelną Izbą notarjalną określi w drodze rozporządzenia dalsze przepisy dotyczące toku nominacji, w granicach tej ustawy.

§ 15. Z ważnych powodów może Minister Sprawiedliwości na wniosek Izby notarjalnej dokonać obsady bez poprzedniego rozpisania konkursu.

§ 16. Mianowanie notarjuszów w drodze zamiany miejsc służbowych może nastąpić tylko w warunkach i w sposób przepisany § 15 tej ustawy — i to po wysłuchaniu opinji wszystkich notarjuszów, tych okręgów, w których następuje zamiana, starszych datą nominacji od młodszego z proszących o zamianę notarjuszów.

Kaucja.

§ 17. Notarjusz obowiązanym jest przed objęciem urzędu, złożyć w depozyt Izby notarjalnej kaucję z oznaczeniem jej przeznaczenia.

Kaucja winna być złożona w gotówce, którą Izba notarjalna lokuje w książeczkach wkładkowych lub rachunkach bieżących, z zachowaniem bezpieczeństwa pupilarnego. Narastające procenta, przyrastają do kaucji. Wysokość kaucji oznaczy dla każdej miejscowości Minister Sprawiedliwości w porozumieniu z Naczelną Izbą notarjalną — jednak tylko tak długo, dopóki nie będzie wprowadzony w Polsce, jako waluta, złoty polski. Minister Sprawiedliwości może aż do tego czasu, na wniosek Naczelnej Izby notarjalnej, zażądać podwyższenia lub zezwolić na zniżenie kaucji każdego notarjusza.

Od chwili wprowadzenia złotego polskiego jako waluty polskiej wynosić będą kaucje notarjalne: *a)* w siedzibach sądów powiatowych 5.000 złp., *b)* w siedzibach sądów okręgowych 10.000 złp., *c)* w siedzibach sądów apelacyjnych 25.000 złp., *d)* w Warszawie 50.000 złp. Minister Sprawiedliwości, może, za zgodą Naczelnej Izby notarjalnej, przenieść każdą miejsco-

wość, z wyjątkiem Warszawy, do następnej wyższej kategorji kaucyjnej.

§ 18. Kaucja notarjalna służy na pokrycie szkód wyrządzonych przez notarjusza lub ustanowionego przezeń zastępcę, jego urzędowaniem.

Za inne należytości może być kaucja wziętą w zastaw lub pociągnięta do egzekucji, jednakże bez naruszenia prawa pierwszeństwa odpowiedzialności w poprzednim ustępie wspomnianych.

Uszczuplenie kaucji i nieuzupełnienie jej przez wezwanego notarjusza w oznaczonym terminie pociąga za sobą wygaśnięcie tego urzędu. — O uzupełnienie kaucji wzywa Izba notarjalna a to z chwilą otrzymania wiadomości o wdrożeniu egzekucji na kaucji, o czem Sądy winne uwiadomić bezzwłocznie Izbę notarjalną. — Przed orzeczeniem wygaśnięcia urzędu notarjusza z powodu uszczuplenia kaucji winna Izba notarjalna wyznaczyć audjencję do przesłuchania notarjusza i jawiącego się przesłuchać i może mu udzielić krótkiej zwłoki do uzupełnienia kaucji.

§ 19. W wypadku przeniesienia notarjusza do innego okręgu izbowego, Izba notarjalna, na wniosek tegoż notarjusza, przekaże całą kaucję Izbie notarjalnej okręgu, do którego notarjusz przeniesionym został — z wezwaniem zanotowania dotychczasowej odpowiedzialności. kaucji. — W razie mianowania notarjusza do miejscowości o wyższej kaucji, obowiązanym on będzie tylko uzupełnić dawną kaucję do wysokości przepisanej dla nowego miejsca urzędowania, przyczem narosłe od dotychczasowej kaucji procenta nie wchodzą w rachubę.

§ 20. Izba notarjalna powołaną jest do uznania, czy złożona kaucja odpowiada ustawie. — Izby notarjalne prowadzić będą księgi kaucyjne, w których obok nazwiska notarjusza, zawartości kaucji, sposobu ich lokaty i narosłych procentów, notowaną będzie treść odpowiedzialności kaucji. — Naczelna Izba notarjalna oznaczy, jaką część narastających procentów, może pobrać Izba notarjalna na opędzenie kosztów zarządu kaucjami.

§ 21. Mogą być przyjmowane kaucje składane przez inne osoby. Oświadczenie przeznaczenia (zapis kaucyjny) jest dla Izby notarjalnej dowodem własności kaucji.

§ 22. W razie wygaśnięcia urzędu notarjusza przez śmierć, usunięcie z urzędu lub w inny sposób — może być właściciele-

lowi, lub jego prawonabywcy udzielonem zezwolenie na zwrot kaucji. Zezwolenia udziela Izba notarjalna po przeprowadzeniu dochodzeń. W tym celu ogłosi Izba notarjalna w państwowym dzienniku urzędowym jednorazowe wezwanie do roszczących sobie pretensje do kaucji, by w ciągu 3 miesięcy pretensje te w Izbie notarjalnej zgłosili. Podobne wezwanie winno być wywieszone przez 3 miesiące w Sądach powiatowych tych miejscowości, w których urzędował notarjusz, o ile odpowiedzialność kaucji dotyczyła jego urzędowania w tych miejscowościach. Gdy w tymże terminie nikt się nie zgłosi, kaucja bez przeszkody wydaną będzie. Gdy w razie zgłoszenia się wierzyciela, właściciel kaucji nie zgadza się na zaspokojenie wierzytelności, Izba notarjalna złoży kaucję do depozytu sądowego, a strony odeśle na drogę prawa. W razie zgłoszenia się więcej wierzycieli, Izba notarjalna wyznaczy ustną rozprawę rozdziałową, na której ustali drogą orzeczenia, z prawem odwołania do naczelnej Izby notarjalnej, — które pretensje uznaje za uprzywilejowane w myśl § 18 ustęp pierwszy. W braku porozumienia między wierzycielami uprzywilejowanymi lub gdy z kaucji po ich zaspokojeniu pozostaje reszta, w braku porozumienia między wierzycielami dalszymi, jak wreszcie w braku zezwolenia właściciela kaucji na wypłatę — Izba notarjalna złoży kaucję do depozytu sądowego z oznaczeniem, które pretensje za uprzywilejowane uważać należy — a strony odeśle na drogę prawa.

Powyższe orzeczenie Izby notarjalnej wiąże sądy.

Wszystkie na czas zgłoszone pretensje uprzywilejowane, uchodzą za równoczesne i równouprawnione przy podziale kaucji.

§ 23. Minister Sprawiedliwości, w porozumieniu z Naczelną Izbą notarjalną, wyda w razie potrzeby przepisy szczegółowe o kaucjach notarjalnych, w granicach tej ustawy.

Podpis i pieczęć.

§ 24. Notarjusz winien przed objęciem urzędu przedłożyć Izbie notarjalnej wzór pieczęci i podpisu, jakich w urzędowaniu używać będzie.

Pieczęć powinna odpowiadać wzorowi, ustalonemu przez Naczelną Izbę notarjalną i winna zawierać godło Państwa, oznaczenie województwa — (zamiast „Województwa“ należołoby

przyjąć za przykładem b. pruskiej ustawy oznaczenie „okręgu apelacyjnego“ a to z powodu, że terytorja Województw i Sądów apelacyjnych w Polsce nietylko się nie pokrywają, lecz nawet zazębiają n. p. Kraków i Lwów) — siedziby urzędowej, imię i nazwisko notarjusza i jego charakter urzędowy. Podpis notarjusza winien zawierać imię i nazwisko oraz charakter urzędowy — podpis zastępcy notarjusza lub pełniącego obowiązki notarjusza, nadto jeszcze powołanie się na dekret nominacyjny. Tylko samo imię i nazwisko musi być położone własnoręcznie — reszta może być wykonana sposobem mechanicznym.

§ 25. Notarjuszowi nie wolno w pieczęci, ani urzędowym podpisie, oraz w treści aktów przezeń w charakterze urzędowym sporządzanych, używać żadnych tytułów ani godności, za wyjątkiem stopnia naukowego.

§ 26. Notarjusz przesyła Izbie notarjalnej tyle egzemplarzy wzorów podpisu i pieczęci, ile w danym okręgu izbowym znajduje się Sądów apelacyjnych, okręgowych i powiatowych, a nadto dwa egzemplarze do aktów Izby i naczelnej Izby notarjalnej — a Izba notarjalna zatwierdza i rozsyła wzory w powyższe miejsca, równocześnie z uwiadomieniem o dniu objęcia urzędu przez notarjusza.

W podobny sposób postąpi notarjusz w razie zmiany podpisu lub pieczęci.

Pieczęć winien notarjusz trzymać pod pewnem zamknięciem, a w razie jej zaginięcia winien bezzwłocznie uwiadomić o tem te miejsca, którym w myśl przepisów tego § udzielane są wzory. Dla nowej pieczęci wyjedna notarjusz u naczelnej Izby notarjalnej wzór odmienny od zaginionej.

Przysięga.

§ 27. Notarjusz winien przed objęciem urzędu złożyć w ręce Prezesa Izby notarjalnej przysięgę, w rotę ustaloną przez Ministra Sprawiedliwości na wniosek naczelnej Izby notarjalnej — lub też wykazać, że przysięgę taką już jako notarjusz złożył.

Objęcie urzędu.

§ 28. Izba notarjalna wyznaczy notarjuszowi, na jego wniosek, dzień objęcia urzędowania, skoro tenże wykaże, że złożył przy-

sięgę, oraz że kaucja jego, jak również wzór podpisu i pieczęci, uzyskały zatwierdzenie Izby notarjalnej. Wniosek ten winien notarjusz uczynić najpóźniej w trzy miesiące po doręczeniu mu dekretu. Izba notarjalna może polecić notarjuszowi objęcie urzędu w dowolnym czasie, nie później jednak, jak w dwa miesiące po otrzymaniu wniosku, może również na jego prośbę odroczyć mu ten termin do roku. Na dłuższe odroczenie potrzeba zezwolenia Naczelnej Izby notarjalnej. Odroczenie terminu objęcia urzędu notarjuszowi, nie może naruszać prawa innych notarjuszy do uzyskania zezwolenia na objęcie urzędu w przepisanym tu czasie. O objęciu urzędowania winien notarjusz uwiadomić Izbę notarjalną, najdalej w 8 dni. Wyznaczony notarjuszowi termin objęcia urzędu ogłosi Izba notarjalna w sposób określony § 10.

§ 29. Niewniesienie przez notarjusza w przepisanym poprzednim § czasie wniosku o wyznaczenie terminu objęcia urzędu, lub wniesienie go z pominięciem wykazania się z wykonania wymienionych tamże wymogów — jak wreszcie nieobjęcie przezeń urzędu w wyznaczonym mu przez Izbę notarjalną czasie, pociąga za sobą utratę urzędu — którą orzeka Izba notarjalna (§ 97 i 98).

Obręb działalności.

§ 30. Notarjusz jest czynnym tylko w obrębie Izby notarjalnej, której podlega. Dokonane przezeń czynności urzędowe poza tym terytorjum są nieważne. Natomiast mogą czynności te dotyczyć osób i przedmiotów znajdujących się poza tymże obrębem.

§ 31. Podpisy urzędowe zastępców notarjusza oraz pełniącego obowiązki notarjusza na dokumentach, które mają mieć swą skuteczność poza obrębem Izby notarjalnej, wymagają potwierdzenia przez prezesa Izby notarjalnej. Natomiast podpisy notarjusza mają jednakowe znaczenie w obrębie całego Państwa.

Godziny urzędowe.

§ 32. Notarjusz będzie czynnym w biurze w dni powszednie conajmniej w ciągu 5 godzin, które dla każdej miejscowości wyznaczy Izba notarjalna po wysłuchaniu notarjusza. Godziny te powinne być uwidocznione na zewnętrznej stronie drzwi biura. W godzinach tych notarjusz, wyjąwszy przypadki prze-

widziane ustawą, nie może odmówić czynności urzędowej i obowiązanym jest na żądanie strony podać jej powody odmowy na piśmie. Izba notarjalna oznacza dni świąteczne, w których notarjusz nie jest obowiązanym do przestrzegania godzin urzędowych.

Urlop.

§ 33. Wydalenie się notarjusza z miejsca urzędowania na czas do ośmu dni, nie wymaga urlopu ani ustanowienia zastępstwa, — atoli o wydaleniu się dłuższem nad trzy dni, winien notarjusz uwiadomić Prezesa Izby notarjalnej.

§ 34. W razie choroby notarjusza, nie połączonej z-opuszczeniem miejsca urzędowania, urlopu udziela na czas choroby Izba notarjalna.

§ 35. Izby notarjalne będą czuwać nad tem, by określone § 33 prawo wydalenia się, oraz § 34 prawo choroby, nie były nadużywane. W wypadku przekroczenia, może Izba notarjalna orzec na czas nieobecności notarjusza w drodze administracyjnej, zawieszenie go w urzędzie na czas nieobecności.

Podobnie, gdy notarjusz, zgłosiwszy chorobę, mimo wezwania Izby notarjalnej urzędu nie objął.

W obu wypadkach mianowany będzie z urzędu pełniący obowiązki notarjusza — zaś w wypadku, gdy notarjusz, zgłosiwszy usprawiedliwioną chorobę, nie przedstawia osoby swego zastępcy, będzie mianowany zastępca z urzędu.

§ 36. Na wyjazd z miejsca urzędowania winien notarjusz uzyskać urlop. Urlopu udziela: 1) do sześciu tygodni w roku, Prezes Izby notarjalnej, 2) do 3-ech miesięcy w roku, Izba notarjalna, lub na wniosek jej Prezesa, Prezes Naczelnej Izby notarjalnej, 3) do jednego roku Naczelna Izba notarjalna 4) na jeden rok, Minister Sprawiedliwości. Na wypadek pod 3) i 4) będzie wysłuchana opinja Izby notarjalnej.

§ 37. W wypadkach przewidywanych §§ 34 i 36 winien notarjusz postarać się o ustanowienie mu na czas urlopu zastępcy.

Notarjusz mianowany Ministrem, lub wybrany posłem lub członkiem Senatu, jak wreszcie pociągnięty do czynnej służby wojskowej, może poczynić wnioski o ustanowienie zastępcy.

W braku wniosku uczyni to z urzędu władza powołana do ustanowienia zastępstwa.

Wygaśnięcie urzędu.

§ 38. Urząd notarjusza wygasa: *a)* przez śmierć lub wskutek zrzeczenia się urzędu, *b)* wskutek utraty choćby jednego z wymogów wymienionych w § 11 tej ustawy, *c)* przez wpis na listę adwokatów, lub przyjęcie płatnego urzędu państwowego, wyjąwszy wypadki przewidziane w § 6 tej ustawy, *d)* wskutek trwającego nad jeden rok wydalenia się bez urlopu z miejsca urzędowania, lub wskutek długotrwałej i niezdolność do urzędowania powodującej choroby, *e)* wskutek utraty lub uszczuplenia kaucji urzędowej, *f)* wskutek orzeczenia wyroku dyscyplinarnego, lub skutków prawnych wyroku karnego.

W wypadku zgaśnięcia urzędu, wyda Izba notarjalna zarządzenia co do aktów, ksiąg i pieczęci notarjusza, którego urząd wygasł.

Izba notarjalna zarządzi złożenie u siebie pieczęci — zaś co do aktów i ksiąg może zarządzić złożenie ich do archiwum, albo oddanie ich w tymczasowy depozyt miejscowego Sądu powiatowego, albo powierzyć je na dowolny czas następcom w urzędzie. Następcom tym przysługuje z urzędu wydawanie z tych aktów wypisów i innych poświadczeń.

Analogicznie postąpi Izba w razie zawieszenia notarjusza w urzędzie, z tą atoli różnicą, że może on po powrocie do urzędu domagać się zwrotu pieczęci i swego archiwum.

ROZDZIAŁ II.

O kandydatach i substytutach notarjalnych.

Kandydaci notarjalni.

§ 39. Każdy notarjusz może przyjmować do swego biura pomocników i kształcić ich pod swym nadzorem do zawodu notarjalnego.

Pomocnicy ci uważani być mogą tylko wtedy za kandydatów notarjalnych, gdy zostali wpisani jako tacy na listę, prowadzoną przez Izbę notarjalną.

Notarjusz winien celem wpisania ich w tę listę donieść Izbie notarjalnej niezwłocznie o ich wstąpieniu i każdej przerwie w praktyce, wyjąwszy czas przewidzianego ustawą urlopu.

Pierwszy wpis na listę kandydatów liczy się od dnia, w którym Izba notarjalna otrzymała doniesienie o rozpoczęciu praktyki.

Notarjusz odpowiedzialnym jest za to, że kandydat czas praktyki, przezeń zatwierdzonej, rzeczywiście w jego biurze przepędził.

Świadectwa odbytej praktyki wystawia notarjusz, a zatwierdza je Izba notarjalna, po sprawdzeniu okoliczności.

Praktyka notarjalna musi być wyłączną, i nie wolno łączyć jej z adwokacką, sądową, ani żadną inną, która stanowi kolizję z §§ 6—8 tej ustawy, lub któraby stała na zawadzie wyłączności praktyki notarjalnej.

Izby notarjalne winne czuwać nad tem, by praktyka notarjalna kandydatów odpowiadała powyższym zasadom.

Notarjusz winien czuwać nad przestrzeganiem prawa przez swych pomocników — a za czynności ich w tym charakterze podjęte, ponosi majątkową odpowiedzialność.

§ 40. Do uzyskania wpisu na listę kandydatów należy, obok wymogów przepisanych § 11, ustęp 1, 3, wykazać: 1) ukończony 21 rok życia, 2) ukończone studja prawnicze na jednym z krajowych uniwersytetów z wszystkiemi egzaminami, wymaganemi do przyjęcia na praktykę sędziowską, lub stopień doktora praw.

§ 41. Służba wojskowa kandydata notarjalnego, rozpoczęta po wpisie na listę kandydatów, liczy się w całej ilości czasu spędzonego z powodu mobilizacji przymusowo w służbie wojskowej. W innych zaś wypadkach tylko w wymiarze jednego roku.

Natomiast nie zwalnia ona od obowiązku wykazania dwuletniej praktyki notarjalnej, potrzebnej po myśli § 43, do uzyskania wpisu na listę substytutów. Czas spędzony na służbie wojskowej nie może być wliczony do urlopu.

Substytuci notarjalni.

§ 42. Substytutem notarjalnym jest ten, kto uzyskał wpis na listę substytutów, prowadzoną przez Izby notarjalne.

§ 43. Wpis na listę substytutów notarjalnych uzyskuje się przez postawienie wniosku o wpis, i wykazanie: *a)* wymogów

potrzebnych do uzyskania wpisu na listę kandydatów notarjalnych, unormowanych przepisem § 40 tej ustawy, *b)* że wnoszący: 1) złożył z pomyślnym skutkiem egzamin na urząd sędziowski, 2) że odbył praktykę sądową conajmniej przez dwa lata, 3) że odbył praktykę notarjalną jako kandydat notarjalny przez conajmniej dwa lata, 4) że jest wpisanym na listę kandydatów notarjalnych.

Wpis na listę.

§ 44. Izba notarjalna może, z prawem odwołania do Naczelnej Izby notarjalnej, odmówić wpisu na listę kandydatów z powodu, że osoba kandydata lub jego przeszłość nie budzą zaufania, czy odpowie w przyszłości obowiązkom notarjusza.

Jeżeli Naczelna Izba notarjalna zatwierdzi odmowną uchwałę Izby notarjalnej, natenczas kandydat ten może być wpisanym na listę kandydatów innej Izby notarjalnej tylko za zgodą Naczelnej Izby notarjalnej.

Wpisu na listę substytutów kandydata notarjalnego można odmówić tylko wtedy, jeżeli wnoszący, w ciągu ostatnich dwu lat przed postawieniem wniosku, mniej jak rok, spędził na praktyce notarjalnej. W przeciwnym razie, odmówić wpisu można tylko drogą orzeczenia, o wykreśleniu z listy.

Przy wpisie substytuta na listę, Izba notarjalna wyznaczy mu miejsce porządkowe wedle starszeństwa w stosunku do innych substytutów. Prawo odwołania od tej wyznaczającej uchwały na substytut, którego wpis orzeczono, oraz wszyscy po nim umieszczeni substytuci. W tym celu Izba notarjalna uwiadomi ich o ustaleniu porządku.

Urlop.

§ 45. Każdy kandydat lub substytut notarjalny ma prawo żądania corocznie czterotygodniowego urlopu, i wykorzystania go w jednym ciągu.

Urlopu udziela notarjusz, u którego on zapisany jest na listę a to: *a)* czterotygodniowego w roku, samodzielnie, *b)* do sześciu tygodni w roku, za zatwierdzeniem Izby notarjalnej, *c)* do trzech miesięcy w roku, za zatwierdzeniem Naczelnej Izby notarjalnej.

W razie odmowy urlopu ze strony notarjusza, oraz w razie sporu o porę urlopu — rozstrzyga bez odwołania — Izba no-

tarjalna, która bez zgody notarjusza może udzielić urlopu nie więcej, jak czterotygodniowego w roku.

§ 46. W wypadku choroby kandydata lub substytuta notarjalnego, trwającej nad cztery tygodnie, winien notarjusz zażądać od chorego dowodu choroby i donieść o niej natychmiast Izbie notarjalnej.

Izba notarjalna ma prawo domagać się ponowienia dowodów choroby.

Choroba trwająca więcej, jak sześć miesięcy, powoduje wykreślenie z listy, na zwykłe zarządzenie Izby notarjalnej. Naczelna Izba notarjalna może ten termin przedłużyć do roku.

Izba notarjalna może w ciągu trwania choroby wezwać kandydata czy substytuta notarjalnego do objęcia z powrotem pracy w biurze z rygorem wykreślenia z listy.

Wykreślenie orzeka w drodze administracyjnej Izba notarjalna, z prawem odwołania do Naczelnej Izby notarjalnej; wykreślenie takie niema skutków wyroku dyscyplinarnego.

Niezależnie od wykreślenia w drodze administracyjnej, może być orzeczona kara dyscyplinarna.

ROZDZIAŁ III.

O zastępcach i pełniących obowiązki notarjusza.

§ 47. W wypadkach urlopu, choroby, powołania notarjusza na urząd Ministra, profesora wyższej uczelni, wreszcie wyboru na posła lub członka Senatu, winien być na czas trwającej przeszkody ustanowiony zastępca notarjusza.

W wypadkach zawieszenia notarjusza w urzędowaniu, lub zgaśnięcia jego urzędu (§ 38) ustanowiony będzie na czas zawieszenia, względnie wakansu, pełniący obowiązki notarjusza.

Zastępca notarjusza.

§ 48. Zastępca notarjusza będzie mianowany na wniosek notarjusza, i urzęduje na jego rachunek oraz używa jego pieczęci.

Przez samo postawienie wniosku zamianowania — notarjusz poręcza za swego zastępcę swą kaucją urzędową.

Zastępca winien przed objęciem urzędu, a po uzyskaniu nominacji, złożyć przysięgę przepisaną § 27, lub wykazać, że

ją już przy sposobności innego zastępstwa lub pełnienia obowiązków notarjusza złożył, oraz przedłożyć Izbie notarjalnej wymienioną § 26 ilość wzorów swego podpisu, lub wykazać, że one już u właściwych władz się znajdują.

O objęciu urzędu winien uwiadomić najdalej do dni 8 Izbę notarjalną, co uczyni również notarjusz po objęciu z powrotem urzędowania.

Zastępca dalej prowadzić będzie księgi zastąpionego notarjusza, — a w podpisie swym zamieszczać imię i nazwisko zastępowanego notarjusza. (§ 24.)

Stały zastępca notarjusza.

§ 49. Notarjusz ma prawo, za zgodą Izby notarjalnej, wyznaczyć swego zastępcę, który może wykonywać obok niego czynności urzędowe na równi z nim.

Czynność dokonaną przez zastępcę w ten sposób, musi notarjusz opatrzyć swym podpisem urzędowym w dowód udzielonego upoważnienia.

Przepisy § 48 mają i tu swe zastosowanie, z tą jedynie zmianą, że obowiązek zgłoszenia objęcia przezeń urzędu niema miejsca. O odwołaniu ustanowionego stałego zastępstwa, winien notarjusz natychmiast uwiadomić Izbę notarjalną.

Pełniący obowiązki notarjusza.

§ 50. Pełniący obowiązki notarjusza urzęduje na własny rachunek, oraz używa własnej pieczęci, sporządzonej w sposób przepisany § 24.

Przed objęciem urzędu winien on wykazać, że uczynił zadość wszystkim wymogom przepisanym § 28, a o objęciu winien najdalej w dniach 8 uwiadomić Izbę notarjalną. — Złożenie przysięgi jako zastępca notarjusza lub notarjusz, zwalnia od potrzeby ponownego zaprzysięgania.

Ustanowienie.

§ 51. Zastępców i pełniących obowiązki notarjusza mianuje Izba notarjalna z pośród notarjuszy swego okręgu, lub z pośród substytutów notarjalnych.

Rozpisanie konkursu pozostawione jest uznaniu Izby notarjalnej.

Izba notarjalna wyznacza również termin objęcia urzędu.

W wypadkach nie cierpiących zwłoki, może Prezes Izby notarjalnej ustanowić zastępcę lub pełniącego obowiązki notarjusza i o tem winien zawiadomić natychmiast członków Izby notarjalnej wymieniając kompetentów. Jeśli mianowaniu zastępcy notarjusza, dokonanemu przez prezesa Izby, nie sprzeciwi się w zakreślonym przezeń terminie więcej, jak połowa głosujących członków Izby, mianowanie staje się definitywnem. Natomiast definitywne mianowanie pełniącego obowiązki notarjusza wymaga pisemnej lub ustnej uchwały Izby notarjalnej.

§ 52. W braku innych kompetentów może Izba notarjalna, za zgodą Naczelnej Izby notarjalnej, mianować zastępcą lub pełniącym obowiązki notarjusza osobę, która posiada wszystkie wymogi wpisu na listę substytutów, a która zamiast dwuletniej praktyki sądowej i dwuletniej praktyki notarjalnej — posiada łącznie cztery lata praktyki sądowej, adwokackiej, lub notarjalnej.

Urlop.

§ 53. Zastępcy notarjusza podlegają co do urlopów przepisowi § 45.

Pełniący obowiązki notarjusza może otrzymać urlop, który udziela: *a)* do dwóch tygodni Prezes Izby notarjalnej, *b)* do sześciu tygodni Izba notarjalna, *c)* do trzech miesięcy Naczelna Izba notarjalna.

Na czas urlopu wyznaczy Prezes Izby notarjalnej nowego pełniącego obowiązki notarjusza.

ROZDZIAŁ IV.

O Kolegiach i Izbach notarjalnych.

§ 54. Wszyscy notarjusze, urzędujący w obrębie Sądu apelacyjnego, stanowią Kolegjum notarjalne, nazwane od miasta, będącego siedzibą Sądu apelacyjnego.

Pełniący obowiązki notarjusza mają na zebraniach Kollegjum głos stanowczy, lecz bez biernego prawa wyboru, zaś substytuci notarjalni tylko głos doradczy.

§ 55. W siedzibie każdego Sądu apelacyjnego urzędować będzie Izba notarjalna wybrana przez Kolegjum notarjalne i nazwana od miasta swej siedziby.

Wybór następuje zawsze na trzy lata.

W razie śmierci lub ustąpienia któregokolwiek członka Izby, wybór uzupełniający następuje na najbliższem dorocznem zebraniu Kolegjum.

W razie ubytku połowy członków Izby, winno być zwołane umyślne zebranie Kolegjum, celem uzupełnienia Izby.

§ 56 *a*. Izba notarjalna składa się z Prezesa, Wiceprezesa i ośmiu członków, Warszawska Izba notarjalna z Prezesa, 2 Wiceprezesów i 12 członków.

Prezes (w Warszawie także jeden Wiceprezes) i dwóch członków (w Warszawie czterech członków) Izb notarjalnych musi mieć siedzibę urzędową w siedzibie Izby.

Jeżeli Wiceprezes, a w Warszawie drugi z Wiceprezesów, mają siedzibę urzędową w siedzibie Izby — natenczas tylko jeden członek, a w Warszawie tylko 3 członków, musi mieć siedzibę urzędową w siedzibie Izby.

§ 56 *b*. Izba notarjalna składa się Prezesa, z tylu członków, ile w danym okręgu apelacyjnym jest Sądów okręgowych, oraz z takiejże ilości delegatów okręgowych.

Delegaci okręgowi posiadają pełne prawa członków Izby notarjalnej.

Wyboru dokonuje się w ten sposób, że nad wyborem Prezesa i członków Izby głosuje pełne Kolegjum — zaś nad wyborem każdego delegata, ci obecni na zebraniu Kolegjum członkowie, którzy mają siedzibę w obrębie tego samego okręgu sądowego. Jeśli na zebraniu Kolegjum jest obecnych mniej, jak 3 członków z tego samego okręgu sądowego, — wyboru delegata dla tego okręgu dokonuje pełne Kolegjum z pośród notarjuszy danego okręgu sądowego.

Jeśli delegat zmieni w czasie kadencji swą siedzibę urzędową — nie utraca przez to mandatu delegata.

Warszawskie Kolegjum wybiera o 2 członków Izby więcej — a Warszawski okręg sądowy 3 delegatów. Izba notarjalna wybiera z pośród siebie jednego, zaś Warszawska dwóch Wiceprezesów.

Prezes, a w Warszawie także jeden Wiceprezes, musi mieć siedzibę urzędową w siedzibie Izby, zaś conajmniej połowa członków Izby musi mieć siedzibę urzędową w siedzibie Izby, ub w okręgu sądowym siedziby Izby.

§ 57. Kolegja notarjalne wybierają co trzy lata, na wyborczych zebraniach, po pięciu delegatów, a Warszawskie siedmiu delegatów.

Wybrani w ten sposób delegaci stanowią Generalne Kolegjum notarjalne z siedzibą w Warszawie.

§ 58. Generalne Kolegjum notarjalne wybiera z pośród siebie Naczelną Izbę notarjalną, z siedzibą w Warszawie, a to z pośród delegatów Kolegjum Warszawskiego trzech członków, a z pośród każdej innej grupy delegatów po 2 członków. Naczelna Izba notarjalna zostaje wybrana zawsze na 3 lata.

W razie, gdyby którykolwiek z członków Naczelnej Izby notarjalnej w ciągu kadencji zmarł lub ustąpił, Naczelna Izba notarjalna ma prawo kooptować na to miejsce na resztę kadencji, z pośród delegatów tej grupy, której członek Naczelnej Izby ubył.

§ 59. (Rzecz wymaga dyskusji. — Analogicznie do używania sędziów okręgowych w senatach apelacyjnych, możnaby zastąpić ten przepis następującym: § 59. Członek Naczelnej Izby notarjalnej nie może brać udziału w obradach i uchwałach nad sprawami, nad któremi brał udział w orzekaniu jako członek Izby notarjalnej).

Jeśli członek Izby notarjalnej lub delegat okręgowy przyjął wybór na członka Naczelnej Izby notarjalnej, utrata temsamem urząd członka Izby notarjalnej.

§ 60. Naczelna Izba notarjalna wybiera z pośród siebie Prezesa, mającego jako notarjusz siedzibę urzędową w Warszawie, oraz 2 Viceprezesów.

§ 61. Pierwsze zebranie Kolegjów notarjalnych na zasadzie tej ustawy, zwołuje Prezes Sądu apelacyjnego.

Izby notarjalne podadzą wyniki wyborów do Kolegjum Generalnego Ministrowi Sprawiedliwości, który zwoła pierwsze zebranie Kolegjum Generalnego. Przewodniczy delegat Ministra Sprawiedliwości, który z pośród wybranych członków Naczelnej Izby notarjalnej, mających swą siedzibę w Warszawie, oznaczy zwołującego i przewodniczącego pierwszego zebrania Naczelnej Izby notarjalnej.

§ 62. Do ważności uchwał Kolegjów, oraz Izb notarjalnych, potrzebna jest obecność przynajmniej $1/3$ części członków, licząc w to przewodniczącego.

§ 63. Jeśli Generalne Kolegjum notarjalne lub Kolegjum notarjalne nie przyjdzie do skutku z powodu braku kompletu, to, o ile regulamin danego Kolegjum inaczej nie stanowi, może się następnego dnia odbyć ważnie i skutecznie, lecz z tym samym porządkiem dziennym, w tym samym miejscu i godzinie, ponowne zebranie bez względu na ilość obecnych — co jednak w piśmie zwołującem zapowiedzieć należy.

§ 64. Nikt nie może zrzec się wyboru bez zezwolenia ciała, przez które został wybrany. Po skończonej kadencji można nie przyjąć wyboru na następną kadencję.

§ 65. Nieusprawiedliwiona dostatecznie więcej jak 3 krotna nieobecność na zebraniach Izb, uzasadnia orzeczenie kar porządkowych, orzeczonych przez Senaty dyscyplinarne, któremi są: 1) nagana, 2) pozbawienie mandatu członka Izby, 3) pozbawienie prawa biernego wyboru do Izb do lat 3.

Kara pod 3) wymieniona pociąga za sobą utratę mandatu członka Izby.

§ 66. Do zakresu działania Izb notarjalnych należy, oprócz wymienionych w tej ustawie : 1) uchwalenie dla siebie regulaminu, który wymaga zatwierdzenia przez Naczelną Izbę notarjalną, 2) czuwanie nad wykonywaniem przez notarjuszów ich obowiązków oraz dokonywanie rewizji, 3) pośredniczenie między notarjuszami oraz notarjuszami i substytutami lub kandydami notarjalnymi, i między tymi ostatnimi w nieporozumieniach zawodowych; notarjusze obowiązani są przed wytoczeniem skarg sądowych żądać pośrednictwa Izby notarjalnej, 4) pośredniczenie w sporach między notarjuszami a klientami na żądanie jednej strony i wydawanie w tych sprawach opinji, 5) ustalanie należytości notarjalnych na zasadzie taryfy; uchwała ustalająca jest po prawomocności, tytułem egzekucyjnym, 6) staranie o inicjatywę ustawodawczą i wyrażanie opinji o projektach ustawodawczych. — Wszelkie działania w tym zakresie winne być dokonywane za pośrednictwem Naczelnej Izby notarjalnej. 7) Kwalifikowanie corocznie wszystkich notarjuszy i kandydatów notarjalnych. Wyniki winne być wpisane do księgi kandydatów i substytutów notarjalnych i podawane do wiadomości kwalifikowanych. Obniżenie stopnia kwalifikacji wymaga umotywowania i podlega odwołaniu do Naczelnej Izby notarjalnej.

W innych wypadkach niema przeciw kwalifikacji środka prawnego. 8) Zarząd majątkiem Kolegjum notarjalnego, oraz sprawozdanie z czynności i zarządu przed Kolegjum. 9) Zwoływanie Kolegjum. 10) Rozstrzyganie zazaleń, o ile one nie należą do kompetencji senatów dyscyplinarnych, oraz zarządzenia administracyjne. 11) Prowadzenie księgi notarjuszy z zapiskami przepisanymi regulaminem Izby. 12) Wybór Viceprezesa, a w Warszawie 2 Viceprezesów Izby, (ustęp 12 odpada,... jeśli będzie przyjęty § 56 *a* zamiast 56 *b*)....

Izba notarjalna może powoływać w skład swój członków Kolegjum z głosem doradczym, stale, lub na poszczególne posiedzenia i może wyręczać się nimi jako delegatami w sprawach nadzoru nad tokiem czynności notarjuszy i innych zarządzeniach administracyjnych.

Posiedzenia.

§ 67. Izba odbywa posiedzenia w miarę potrzeby — najmniej jednak raz na miesiąc.

Uchwały zapadają prostą większością głosów; przewodniczący głosuje, a w razie równości głosów ponadto rozstrzyga.

Głosowanie odbywa się tajnie na żądanie choćby tylko jednego członka.

§ 68. Z każdego posiedzenia spisuje się protokół, który podpisuje przewodniczący i sekretarz Izby.

§ 69. Izba notarjalna może wybrać z pośród siebie sekretarza i skarbnika, może również wybrać nimi notarjuszy, nie będących członkami Izby, lub substytutów notarjalnych.

§ 70. Głosujący członek Izby lub Naczelnej Izby notarjalnej oraz senatów dyscyplinarnych obu instancji winien wyłączyć się od udziału w głosowaniu nad sprawami dotyczącemi osób, pozostających z nim w stosunkach określonych § ... tej ustawy.

Kolegja notarjalne.

§ 71. Do zakresu działania Kolegjów notarjalnych należy, oprócz wymienionych w tej ustawie: 1) uchwalenie dla siebie regulaminu; zmiana regulaminu winna być uchwaloną w dwu czytaniach na dwu odrębnych zebraniach Kolegjum, 2) zatwierdzanie rocznego sprawozdania Izby i badanie rachunków,

3) nakładanie na członków opłat na cele funduszów Izby oraz oznaczania zwrotu kosztów, poniesionych przez Izby w interesie tylko niektórych członków, jako to konkursy, insercje i t. p. Nakaz zapłaty wydany przez Izbę notarjalną imieniem Kolegjum w sprawie zapłaty przez notarjusza jednej z oznaczonych tu należytości, jest tytułem egzekucyjnym, 4) uchwały we wszystkich sprawach, które Izba odda pod obrady Kollegjum. Uchwała powzięta przez Kolegjum w sprawie należącej do zakresu Izby, nie nabiera przez to dla toku instancji wyższego znaczenia, 5) wyrażanie opinji o ustawach i wnioskach ustawodawczych — oraz o zarządzeniach Władz państwowych dotyczących, oraz wymiaru sprawiedliwości i działalności notarjuszów. — Izba notarjalna jest obowiązaną na dorocznych zebraniach Kolegjum zdawać sprawę z czynności w tym zakresie. Opinja Kolegjum w tych sprawach wiąże Izbę notarjalną, 6) udzielanie pełnomocnictw Izbie notarjalnej do zawierania umów zbiorowych, 7) wybór pięciu egzaminatorów do egzaminów notarjalnych i sędziowskich, 8) wybór 3 rewizorów i 2 weryfikatorów protokołów, 9) tworzenie różnych funduszów na cele zawodowe.

§ 72. Kolegjum notarjalne może zezwolić, by w Izbie notarjalnej zasiadał delegat substytutów notarjalnych z głosem stanowczym w sprawach dotyczących kandydatów notarjalnych, a z głosem doradczym w innych sprawach.

Ilość delegatów i regulamin dla nich ustali Kolegjum, po wysłuchaniu opinji Izby notarjalnej.

§ 73. Uchwały na Kolegjum zapadają zwykłą większością głosów. Przewodniczący głosuje, a w razie równości głosów ponadto rozstrzyga. Pełnomocnictwa dopuszczalne są, o ile regulamin Kolegjum na to zezwoli. Nikt nie może mieć więcej, jak jedno pełnomocnictwo.

Wybory odbywają się kartkami na żądanie choćby tylko jednego uczestnika zebrania. Do wyboru potrzeba uzyskać większość głosów obecnych oraz nadesłanych pisemnych. Głosy pisemne winny być opatrzone pieczęcią i podpisem urzędowym notarjusza, i nadesłane na ręce Prezesa Izby notarjalnej, lub wręczone w opieczętowanej kopercie drugiemu członkowi Kolegjum.

Jeśli przy pierwszym wyborze nie wszystkie miejsca uzyskały potrzebną większość, natenczas następuje wybór ściślejszy

między osobami, które z kolei największą ilość głosów otrzymały. Do wyboru ściślejszego wchodzi ilość osób dwa razy większa, niż pozostało miejsc nieobsadzonych. Głos oddany na inne osoby jest nie ważny.

Przy równej ilości głosów, za wybranego uważa się starszego datą nominacji, a w razie tej samej daty, starszego wiekiem notarjusza.

§ 74. Zebrania Kolegjum odbywają się: a) zwyczajne zwoływane zawsze w pierwszej połowie roku, dla załatwienia spraw wymienionych w § 71 ust. 2, 3, oraz innych, b) nadzwyczajne dla wszystkich spraw z wyjątkiem wymienionych w § 71 ust. 2 i 3, zwoływane z inicjatywy Prezesa Izby notarjalnej lub najmniej $^1/_{10}$ części członków Kolegjum. W tym ostatnim wypadku zwołanie ma nastąpić w ciągu jednego miesiąca.

Naczelna Izba notarjalna.

§ 75. Do zakresu działania Naczelnej Izby notarjalnej należy, oprócz wymienionych w tej ustawie, także: a) rozstrzyganie jako ostatnia instancja, o ile ustawa ta inaczej nie stanowi, odwołań od orzeczeń Izb notarjalnych we wszystkich sprawach, w których odwołanie nie zostało wyraźnie w ustawie wzbronione, *b)* nadzór nad czynnościami Izb notarjalnych, kolegjalny lub przez delegatów, *c)* uchwalenie dla siebie regulaminu, *d)* zwoływanie Kolegjum Generalnego, *e)* opinje prawne z własnej inicjatywy lub na wniosek Izb i Kolegjów notarjalnych, *f)* zastępowanie interesów stanu przed Władzami centralnemi — w razie odmowy, może każda Izba notarjalna sama podjąć bezpośrednie stosunki z Władzami centralnemi, *g)* pośredniczenie między Izbami i Kolegjami notarjalnemi celem ujednostajnienia zarządzeń, *h)* prowadzenie ogólnej kontroli i statystyki ruchu zawodowego, ewentualnych wykazów rzeczowych i personalnych, jakie zaprowadzi sama lub na zlecenie Generalnego Kolegjum, oraz wydawanie w tym celu potrzebnych poleceń Izbom notarjalnym, *i)* wszystkie inne, ustawie nie przeciwne, a nie zastrzeżone innym organom sprawy zawodowe.

Odwołania od orzeczeń Izb notarjalnych i Naczelnej Izby notarjalnej (§ 98) mają być wnoszone w dniach 14-tu od dnia

doręczenia zaczepionego orzeczenia, do tej Izby notarjalnej, która orzekała w pierwszej instancji.

§ 76. W sprawach, dotyczących wyłącznie jednej Izby lub Kolegjum notarjalnego, wyznaczy Prezez Naczelnej Izby notarjalnej referentem członka innego Kollegjum notarjalnego a koreferentem członka tego Kolegjum, z którego okręgu sprawa pochodzi.

§ 77. Naczelna Izba notarjalna zbierać się będzie w miarę potrzeby, conajmniej jednak raz w każdym kwartale kalendarzowym.

Generalne Kolegjum notarjalne.

§ 78. Do zakresu działania Generalnego Kolegjum notarjuszów, należy oprócz wymienionych w tej ustawie, także: *a)* uchwalenie dla siebie regulaminu, *b)* załatwianie spraw, które Naczelna Izba notarjalna do załatwienia przekaże, *c)* uchwalenie opłat, jakie Kolegja notarjalne winne wnosić na cele Naczelnej Izby notarjalnej, *d)* ustalanie zwrotu kosztów oraz djet członkom Izb, Naczelnej Izby, Generalnego Kolegjum, senatów dyscyplinarnych oraz delegatów do poszczególnych czynności, *e)* zatwierdzanie sprawozdań Naczelnej Izby notarjalnej, *f)* opinje prawne w sprawach ustalenia, zmiany lub uzupełnień przepisów ustawowych, dotyczących notarjatu.

Uchwały w tym względzie powzięte wiążą Naczelną Izbę notarjalną.

Protokoły.

§ 79. Z każdego posiedzenia Izb i Kolegjów ma być spisany protokół, podpisany przez Przewodniczącego oraz sekratarza. O ile nie jest wybrany stały sekretarz, wyznacza sekretarza na dane posiedzenie, Przewodniczący.

Zwoływanie.

§ 80. Zebrania Kolegjów i Izb notarjalnych, zwołuje się pisemnie, a to Izb notarjalnych przynajmniej na 8 dni, Kolegjów i Naczelnej Izby notarjalnej na 14 dni, a Generalnego Kolegjum na 2 miesiące przed dniem zebrania.

Rozwiązanie.

§ 81. Minister Sprawiedliwości może rozwiązać każdą Izbę notarjalną i zarządzić w ciągu miesiąca nowe wybory.

ROZDZIAŁ V.

O Senatach dyscyplinarnych.

§ 82. Sprawy dyscyplinarne i porządkowe, w których może być orzeczona przeciwko notarjuszowi, substytutowi lub kandydatowi, kara, załatwiają notarjalne senaty dyscyplinarne, a to w pierwszej instancji senaty dyscyplinarne przy Kolegjach notarjalnych, a w drugiej instancji senat dyscyplinarny dla spraw notarjalnych przy Najwyższym Sądzie.

Skład.

§ 83. Kolegja notarjalne wybierają na wyborczem zebraniu zawsze na lat 3, z poza grona członków Izby notarjalnej, Prezesa senatu dyscyplinarnego oraz Prokuratora Izby. Izba notarjalna mianuje na pierwszem powyborczem posiedzeniu z poza grona członków Izby tylu sędziów, ile jest w jej obrębie okręgów sądowych, oraz conajmniej połowę podprokuratorów, a to po wysłuchaniu wniosków prezesa senatu dyscyplinarnego względnie prokuratora, którzy mają prawo uczestniczenia w obradach Izby notarjalnej z głosem doradczym.

§ 84. Senat dyscyplinarny I instancji obraduje w gronie 3 sędziów, licząc w to przewodniczącego. Przewodniczy prezes senatu, lub wyznaczony przezeń sędzia, oskarża prokurator, lub wyznaczony przezeń podprokurator.

§ 85. W sprawach przeciwko substytutom i kandydatom notarjalnym, jednym członkiem senatu będzie substytut notarjalny. W tym celu, obecni na wyborczem Kolegjum substytuci notarjalni wybiorą taką ilość członków senatu, ilu Kolegjum wybiera podprokuratorów.

§ 86. Prokurator podlega Izbie notarjalnej i na jej żądanie musi wnosić i podtrzymywać oskarżenie.

§ 87. Senaty dyscyplinarne II instancji obradują przy Sądzie Najwyższym w gronie 5 sędziów, z których trzech jest sędziami Sądu Najwyższego, a dwóch notarjuszami, powołanymi z pośród notarjalnych członków senatów odwoławczych, których mianuje z poza swego grona, oraz z poza grona członków senatów dyscyplinarnych i prokuratorji I instancji, Naczelna Izba nota-

rjalna, a to po dwóch z każdego Kolegjum, zaś z Warszawskiego trzech.

§ 88. Senatowi dyscyplinarnemu II instancji przewodniczy sędzia Sądu Najwyższego, wyznaczony przez Prezesa tegoż Sądu. Oskarża Prokuratura Sądu Najwyższego.

Kary i środki prawne.

§ 89. O ile ta ustawa inaczej nie stanowi, można orzec winę występku służbowego lub przekroczenia porządkowego i wymierzyć następujące kary: 1) przeciwko notarjuszom: *a)* przestrogę, *b)* naganę bez zapisania do wykazu, *c)* naganę z zapisaniem do wykazu, *d)* grzywnę do 25.000 złp., *e)* zawieszenie w urzędzie do trzech lat, *f)* złożenie z urzędu; 2) przeciwko substytutom notarjalnym: *a)* przestroga, *b)* nagana bez zapisania do wykazu, *c)* nagana ze zapisaniem do wykazu, *d)* grzywna do 5.000 złp., *e)* pozbawienie prawa zastępstwa do trzech lat, *f)* wykreślenie z listy; 3) przeciwko kandydatom notarjalnym: *a)* przestroga, *b)* nagana bez zapisania do wykazu, *c)* nagana ze zapisaniem do wykazu, *d)* grzywna do 1000 złp., *e)* pozbawienie prawa praktyki do trzech lat, *f)* wykreślenie z listy.

§ 90. Dopóki nie zostanie wprowadzony jako waluta polska, złoty polski, oznaczy Minister Sprawiedliwości w porozumieniu z Naczelną Izbą notarjalną najwyższą granicę grzywien.

§ 91. Orzeczenia skazujące senatów dyscyplinarnych I instancji, uznające winę przekroczenia porządkowego, mogą być karane conajwyżej grzywną.

O ile wyrok pierwszej instancji orzekł przekroczenie porządkowe i wymierzył jako karę przestrogę, lub naganę którejkolwiek kategorji, odwołanie skazanego niema miejsca. Jeżeli jednak Prokurator żądał orzeczenia kary za występek służbowy, służy mu nawet w powyższym wypadku prawo odwołania.

§ 92. Cztery najwyższe kategorje kary wpisuje się do wykazu osobistego w odnośnych księgach. Skazany może po upływie 3 lat spędzonych bez skutecznych dochodzeń dyscyplinarnych, żądać wykreślenia nagany z księgi.

Izba notarjalna może po upływie 3 lat spędzonych bez skutecznych dochodzeń dyscyplinarnych, po wysłuchaniu Prokuratora Izby, na wniosek lub z urzędu zarządzić wykreślenie z wy-

kazu kary grzywny. Przeciwko dozwoleniu wykreślenia niema środka prawnego.

§ 93. Złożenie z urzędu, względnie wykreślenie z listy pociąga za sobą ten skutek, że ukarany nie może być ponownie mianowany notarjuszem, względnie wpisany na listę.

§ 94. Przeciw wszelkim wyrokom dyscyplinarnym skazującym służy środek wznowienia w takich warunkach, w jakich ten środek przepisze procedura karna.

§ 95. Orzeczone grzywny wpływają do zawodowych funduszów emerytalno-zapomogowych, pod zarządem Izb notarjalnych.

Orzeczone grzywny mogą być ściągnięte z kaucji, na zarządzenie Izby notarjalnej, wydane na podstawie prawomocnego wyroku senatu dyscyplinarnego. Grzywny te mają pierwszeństwo przed wszyskiemi innemi pretensjami.

§ 96. Izba notarjalna może natychmiast po wniesieniu oskarżenia, o przestępstwo dyscyplinarne lub karne, zarządzić zarządzić zawieszenie w urzędzie.

§ 97. Zgaśnięcie urzędu notarjusza orzeka:

a) w wypadkach §§ 29 i 38 lit. *a* — *e* Izba notarjalna,

b) w wypadkach § 38 lit. *f* Senaty dyscyplinarne,

c) w wypadku śmierci notarjusza odpada potrzeba orzekania.

§ 98. Od orzeczeń w sprawach § 96, 119 i 120, oraz 97 lit. a oznaczonych służy odwołanie do Naczelnej Izby notarjalnej, a od jej orzeczenia do Ministra Sprawiedliwości.

Postępowanie.

§ 99. Wszystkie władze są obowiązane, a strony interesowane uprawnione do czynienia doniesień przeciwko notarjuszom, substytutom lub kandydatom notarjalnym, skoro z powodu ich czynności urzędowych dowiedzą się o dokonanem przez nich przestępstwie służbowem lub naruszeniu obowiązków stanu.

O uchybieniach taryfie notarjalnej uprawnieni są do czynienia doniesień nadto wszyscy notarjusze.

§ 100. Doniesienia wpływają do Izby notarjalnej, która je odstępuje prokuratorowi Izby, a ten przeprowadza dochodzenia sam lub przy pomocy swych zastępców lub delegatów Izby.

Przesłuchań w charakterze światków może dokonać prokurator Izby: *a)* notarjuszy, substytutów i kandydatów notarjal-

nych, bezpośrednio, *b)* innych osób, za pośrednictwem państwowych sądów powiatowych.

To samo dotyczy przesłuchań świadków przez Senaty dyscyplinarne I instancji. Zaprzysiężenia notarjusza, substytuta lub kandydata notarjalnego jak również przesłuchania, zaprzysiężenia oraz dyscyplinarnego ukarania innych świadków może dokonać senat dyscyplinarny I instancji tylko za pośrednictwem właściwego świadkowi Sądu powiatowego — natomiast senaty dyscyplinarne II instancji bezpośrednio.

Skutki przesłuchania notarjusza, substytuta lub kandydata notarjalnego jako świadka przez zawodowe senaty dyscyplinarne, są równoznaczne z przesłuchaniem ich przez Sądy państwowe.

§ 101. Prokurator Izby obowiązanym jest na posiedzeniu Izby notarjalnej zdawać sprawę o wytoczonych dochodzeniach, wniesionych oskarżeniach, oraz zamierzonem zaniechaniu dochodzeń — zawsze już po przesłuchaniu obwinionego.

Izba notarjalna może założyć sprzeciw przeciwko znaniechaniu dochodzeń; w takim wypadku prokurator obowiązanym jest wnieść oskarżenie, może jednak od Izby notarjalnej zażądać ustalenia osnowy oskarżenia.

O zaniechaniu postępowania uwiadomi prokurator żalącego się.

Również prokurator Sądu najwyższego ma to samo prawo wydawania poleceń prokuratorom Izby, by dochodzenia wytoczyli, oskarżenie wnieśli, a wniesione podtrzymali, oraz by wnieśli środki prawne.

Prokurator Sądu najwyższego może zarządzić, by mu prokuratorowie Izby przedkładali przepisane przezeń sprawozdania.

§ 102. Prokurator Izby wygotowuje oskarżenie i przesyła je prezesowi Senatu dyscyplinarnego, a ten wyznaczy dzień posiedzenia sądu, zarządzi ściągnięcie środków dowodowych, udzieli oskarżonemu oskarżenie oraz dołączy spis członków Sądu z pouczeniem obwinionego, że może w dniach 3 wykluczyć 2 członków senatu.

Przeciwko oskarżeniu niema osobnego środka prawnego.

§ 103. Spory względem właściwości miejscowej senatu dyscyplinarnego I instancji, rozstrzyga senat dyscyplinarny II instancji.

§ 104. Skład Senatu orzekającego w danej sprawie wyznacza prezes senatu, który przewodniczy rozprawie, lub wyznacza przewodniczącego z grona członków senatu dyscyplinarnego. Przewodniczący wyznacza referenta.

§ 105. Aż do otwarcia rozprawy może prokurator i oskarżony wnosić pisma dowodowe — a następnie aż do zamknięcia rozprawy stawiać wnioski dowodowe.

§ 106. Rozprawa odbywa się na posiedzeniu niejawnem. Na rozprawie mogą być obecni notarjusze, a jeśli sprawa toczy się przeciwko substytutowi lub kandydatowi notarjalnemu, także osoby tej kategorji.

§ 107. Protokół prowadzi trzeci członek Senatu orzekającego, nie będący przewodniczącym ani referentem. Protokół i orzeczenie podpisują wszyscy członkowie — wygotowanie wyroków i uchwał sam przewodniczący, — przy położeniu pieczęci senatu.

§ 108. Senat dyscyplinarny używa swej osobnej pieczęci, zawierającej godło państwa, oraz w otoku napis „Senat dyscyplinarny . . . Kolegjum notarjalnego“ z przytoczeniem nazwy Kolegjum.

§ 109. Oskarżony może przybrać sobie obrońcę z pośród notarjuszy, lub jeśli jest substytutem lub kandydatem notarjalnym, także z pośród ich grona; członkom Izby notarjalnej, senatów dyscyplinarnych oraz prokuratorji, nie wolno przyjmować obrony.

§ 110. Senat dyscyplinarny uwzględnić ma przy wydaniu orzeczenia tylko takie okoliczności, które były przedmiotem ustnej rozprawy; przy orzekaniu nie jest on związany żadnymi przepisami o dowodach, lecz ma orzekać podług swojego wolnego przekonania.

§ 111. Senat dyscyplinarny doręcza wezwania oraz orzeczenia i inne pisma oskarżonemu za pośrednictwem Sądu powiatowego, sposobem przepisanym ustawą o postępowaniu karnem.

Te same przepisy będą stosowane analogicznie o zaoczności.

§ 112. Po otwarciu rozprawy przez przewodniczącego, odczytanym będzie przez referenta oskarżenie, oraz wyniki dochodzeń, następnie będzie przesłuchany oskarżony, poczem rozpo-

cznie się postępowanie dowodowe. Po zamknięciu tegoż prokurator a następnie obrona postawi swe wnioski o winie i karze, poczem oskarżony otrzymuje ostatnie słowo. Po zamknięciu rozprawy Senat obraduje na osobności i ogłasza na rozprawie wyrok lub uchwałę. Wygotuje je referent.

Uchwała może orzekać odroczenie rozprawy, orzeczenie niewłaściwości lub odstąpienie sprawy postępowaniu karnemu.

Wyrok może orzekać skazanie lub uwolnienie.

W razie skazania, oznaczy wyrok karę, oraz orzeczenie o kosztach postępowania, które nałoży na skazanego. W wypadku uwolnienia koszta ponosi Izba notarjalna. Orzeczenie zapada większością głosów. Przewodniczący głosuje. Gdy przy wymiarze kary jest więcej jak dwa wnioski, natenczas głos za najwyższą karę dolicza się do głosu za bezpośrednio niższą karę i ta zostaje wymierzoną. Senat może wymierzyć karę wyższą, niż to proponuje prokurator. Każdy Sędzia musi głosować nad winą, oraz w razie skazania, nad karą, choćby w kwestji winy głosował za zwolniem.

§ 113. Przeciwko orzeczeniu niewłaściwości, oraz przeciw wyrokowi senatu dyscyplinarnego I instancji, służy prokuratorowi oraz oskarżonemu odwołanie do senatu dyscyplinarnego II instancji.

Odwołanie winno być zgłoszonem na rozprawie, a wywód wniesiony na piśmie do Izby notarjalnej najdalej do 8 dni.

Niewniesienie na czas wywodu, uważanem będzie za cofnięcie odwołania.

Jeżeli wyrok skazujący zapadł zaocznie, skazany może zgłosić odwołanie do 8 dni po doręczeniu wyroku, już łącznie z wywodem.

§ 114. Izba notarjalna przedkłada akta wraz z odwołaniem i wywodem Sądowi Najwyższemu.

Prawomocny wyrok będzie podanym zawsze do wiadomości Prokuratury przy Sądzie Najwyższym.

W razie odwołania prokuratora Izby od wyroku I instancji, Prokurator Sądu Najwyższego oskarża przed senatem dyscyplinarnym II instancji — może jednak samoistnie odwołanie cofnąć.

§ 115. Senat dyscyplinarny II instancji obraduje sposobem ustalonym własnym statutem, z uwzględnieniem postanowień tej ustawy.

§ 116. W postępowaniu dyscyplinarnym stosuje się w wątpliwości analogję z postępowania w sprawach dyscyplinarnych przeciwko urzędnikom sędziowskim. Regulamin Izby notarjalnej ustali dalsze, tej ustawie nieprzeciwne szczegóły postępowania w sprawach dyscyplinarnych, wyjąwszy postępowanie w II instancji.

§ 117. Jeśli o ten sam czyn, który jest przedmiotem postępowania dyscyplinarnego, toczy się postępowanie karne, natenczas postępowanie dyscyplinarne winno uledz przerwie aż do prawomocnego ukończenia postępowania karnego.

Sądy karne winne są przesyłać Izbie notarjalnej swe orzeczenia karne przeciwko notarjuszom oraz substytutom i kandydatom notarjalnym zapadłe — jak również uwiadamiać o wdrożeniu śledztwa lub orzeczeniu aresztu.

§ 118. Gdy orzeczono zawieszenie w urzędzie lub usunięcie z urzędu notarjusza, należy podać to do wiadomości urzędów i władz wymienionych w § 26 tej ustawy — oraz ogłosić w sposób przepisany dla ogłoszenia objęcia urzędu.

O usunięciu z urzędu należy donieść także Ministrowi Sprawiedliwości.

Kara zawieszenia lub usunięcia z urzędu wchodzi w życie z dniem doręczenia skazanemu prawomocnego orzeczenia. Wykonanie orzeczenia następuje przez delegata Izby notarjalnej, któremu winien Sąd powiatowy miejscowy udzielić doraźnej pomocy. Delegat Izby odbierze pieczęć i akta notarjuszowi — pieczęć złoży Izbie notarjalnej, a akta w miejscowym Sądzie powiatowym.

§ 119. Tymczasowe zawieszenie w urzędzie orzec może Izba notarjalna i to na czas trwania przeszkody w wypadkach:

1) orzeczenia przeciwko notarjuszowi aresztu,

2) orzeczenia przeciwko notarjuszowi śledztwa o zbrodnię z chęci zysku pochodzącą,

3) w wypadkach przewidzianych § 38 litera *b*, *e*,

4) w wypadku przewidzianym § 38 lit. *d*, w razie popadnięcia notarjusza w czasie urzędowania w chorobę umysłową (§ 98).

§ 120. Przepisy §§ 118 i 119 tej ustawy dotyczą, również zastępców i pełniących obowiązki notarjusza.

ROZDZIAŁ VI.

O nadzorze służbowym Ministra Sprawiedliwości.

§ 121. Ministrowi Sprawiedliwości służy nadzór nad czynnościami Izb notarjalnych, oraz notarjuszy.

§ 122. W wykonaniu nadzoru nad czynnościami Izb notarjalnych, może się Minister Sprawiedliwości wyręczać Prezesem lub Wiceprezesem Sądu apelacyjnego.

§ 123. Wykonanie nadzoru nad czynnościami notarjuszy, zastępców i pełniących obowiązki notarjusza może Minister Sprawiedliwości powierzyć Prezesom Sądów apelacyjnych, którzy mogą wyręczać się członkami Sądu apelacyjnego, oraz Prezesami i Wiceprezesami Sądów okręgowych.

ROZDZIAŁ VII.

O odpowiedzialności notarjusza.

§ 124. Notarjusz względnie zastępca lub pełniący obowiązki notarjusza odpowiada stronom za wyrządzone swem urzędowaniem szkody, wynikłe z winy, niedbalstwa, lub rażącej nieumiejętności.

Wyrok skazujący karny lub dyscyplinarny, wiąże w kwestji winy sądy orzekające o odszkodowaniu.

Wyrok uwalniający nie narusza w niczem praw stron poszkodowanych do żądania odszkodowania, którego wysokość nie jest ograniczoną do wysokości kaucji.

§ 125. Strony wnoszące spór o odszkodowanie z wymienionych w § 124 tytułów winne wykazać się przed sądem poświadczeniem Izby notarjalnej, że wniosły do Izby wniosek przeprowadzenia prób ugodowych, lub że próby te nie dały rezultatu.

Przepis ten nie narusza w niczem prawa stron do żądania tymczasowego zabezpieczenia. *C. d. n.*

Spółki z ogr. odpowiedzialnością a obcy kapitał.

W horoskopach, stawianych rozwojowi gospodarczemu Polski, jednym z najważniejszych i najbardziej przekonywujących argumentów jest wskazanie na olbrzymie bogactwa naturalne kraju. Bogactwa te zostaną jednak martwemi, jeżeli nie będą eksploatowane; to zaś wymaga olbrzymich kapitałów, jakimi w kraju nie rozporządzamy i organizacji, opartej na długoletnich doświadczeniach, o które u nas może jeszcze trudniej. Stąd wynika, że dopuszczenie kapitałów obcych w krąg naszej organizacji gospodarczej jest warunkiem, bez którego o intenzywnem i na szeroką skalę pomyślanem wyzyskaniu naszych naturalnych bogactw mowy być nie może.

Jeżeli jednak powołanie obcych kapitałów w ogólności nie jest rzeczą łatwą, bo kapitał idzie za granicę tylko tam, gdzie prócz widoków rentowności ma ufność w bezpieczeństwo prawne i skonsolidowane stosunki, to do tych trudności przybywają u nas jeszcze inne, wynikające z nastrojów wywołanych opinją, że udział obcego kapitału jest zawsze i bezwzględnie czemś szkodliwem dla gospodarstwa narodowego. Opinja ta powstała w czasach, gdy obce zabory traktowały kraj nasz jakoby kolonję, eksploatując go pod kątem widzenia interesów, które najczęściej nie były naszymi, utrwaliła się w szerokich warstwach naszego społeczeństwa i trwa dosyć powszechnie do dziś dnia, pomimo, że z naszą samodzielnością państwową zyskaliśmy możność kierowania obcymi kapitałami i zużytkowania ich z wielką korzyścią dla wytwórczości krajowej i dla naszego eksportu.

Nadto i ustawodawstwo nasze zajmuje wobec obcych kapitałów stanowisko nieprzychylne.

Wystarczy wskazać na ustawę z 24 marca 1920 Nr. 178 dz. u. o zakazie nabywania nieruchomości przez obcokrajowców. Sejm, uchwalając tę ustawę, zdawał sobie widocznie sprawę, że absolutne wykluczenie obcych kapitałów z naszego życia gospodarczego nie byłoby korzystnem.

„Ponieważ jednak — czytamy w sprawozdaniu Komisji skarbowo-budżetowej z 22/3 1920 (Druk Nr. 1640) — sprawa powyższa (t. j. udziału obcych kapitałów) jest niesłychanie

skomplikowaną i wymaga oddzielnego traktowania, przeto Komisja skarbowo-budżetowa postanowiła nie łączyć jej z ustawą o nabywaniu nieruchomości przez obcokrajowców, a natomiast wezwać Rząd, aby w jaknajszybszym czasie przedłożył Sejmowł projekt ustawy, normującej udział kapitałów obcych w naszych przedsiębiorstwach krajowych".

Sejm uchwalił też równocześnie z ustawą z 24/3 1920 o nabywaniu nieruchomości przez obcokrajowców powyższą rezolucję, atoli Rząd mimo upływu blisko 2 lat nie przedłożył dotąd Sejmowi projektu ustawy, normującej udział kapitałów obcych w przedsiębiorstwach krajowych.

Dlatego też w jeszcze gorszem położeniu znajduje się obcy kapitał, reprezentowany nie przez osoby fizyczne, lecz przez spółki akcyjne, mające swą siedzibę zagranicą, albowiem w braku odpowiedniej ustawy towarzystwa takie nietylko nie mogą nabywać nieruchomości w Polsce, lecz w ogólności żadnej nie mogą rozwijać działalności w Polsce.

Pozostają więc dwie drogi, na których wkroczenie obcych kapitałów do naszego życia przemysłowego zdawało się być możliwem. Jedną jest założenie spółki akcyjnej, mającej swą siedzibę w kraju, drugą, założenie spółki z ogran. odpowiedz. również krajowej. Co do założenia spółki akcyjnej utworzonej kapitałem obcym, to nawet wówczas, gdy spółka akcyjna ma mieć swą siedzibę i organa w Polsce, Rząd wymaga pewnych gwarancyj, że większość kapitału akcyjnego jest polską i że zarząd spoczywać będzie w rękach przynajmniej w swej większości polskich. Z powodu tej praktyki zawiązanie spółki akcyjnej krajowej, lecz utworzonej kapitałem wyłącznie albo przeważnie zagranicznym, natrafia na bardzo poważne trudności, które niewątpliwie odstraszają obce kapitały.

Jako jedyna forma, pod którą kapitał obcy mógłby uczestniczyć w pracy przemysłowej i handlowej w kraju, pozostała tedy spółka z ograniczoną odpowiedzialn., założona wprawdzie przez obcokrajowców, ale mająca swą siedzibę w Polsce, a zatem spółka krajowa, w przeciwstawieniu do spółki zagranicznej (§ 107 ust. o spółkach z ogr. odpow. z 6/3 1906). Ta forma spółki, odpowiadająca tak dobrze potrzebie asocjacji mniejszych kapitałów, stała się też jedynym terenem, na którym obcy

kapitał mógł wejść w krąg kapitałów, zatrudnionych w naszym przemyśle i to legalnie i jawnie, bez figurantów i podstawionych strohmanów. Ustawa bowiem o spółkach z ograniczoną odpowiedzialnością odróżnia wyraźnie między spółkami krajowemi a zagranicznemi, a za zagraniczne uważa tylko te spółki, które mają swoją siedzibę za granicą. Z chwilą więc, gdy spółka z ogran. odpow. ma wedle swojego statutu siedzibę w kraju, jest ona krajową korporacją, do której nie mają zastosowania przepisy, odnoszące się do zagranicznych osób prawnych. Spółka bowiem z ogran. odpow. jest osobą prawną, której majątek jest związany przeznaczeniem na rzecz wierzycieli spółki i która jest asocjacją rzeczy i praw, które gospodarczo i prawnie przedstawiają się jako jedność. Nie osoby poszczególne, należące do spółki, nabywają prawa i zaciągają zobowiązania z interesów przez spółkę zawartych, gdyż wobec osób trzecich występuje jako samodzielnie działający podmiot prawny jedynie tylko masa majątkowa i to zupełnie niezależnie od osób tworzących tę spółkę, a więc bez względu na ich przymioty osobiste, a w szczególności bez względu na to, czy są obywatelami państwa polskiego, czy też obcokrajowcami. Z chwilą zawiązania spółki z ograniczoną odpow. spólnicy, którzy tę spółkę zawarli, tracą na zewnątrz wobec osób trzecich charakter swojej indywidualnej podmiotowości prawnej, a jedynym podmiotem prawnym od tej chwili staje się spółka jako osoba prawna, która, jako taka, ma samoistne swe prawa i obowiązki, może nabywać własność i prawa rzeczowe na nieruchomościach, może pozywać przed sąd i być pozywaną. Wyraża to ustawa o spółkach z ograniczoną odpow. *expressis verbis* w § 61 i wynika to ponad wszelką wątpliwość z przepisów §§ 70 ust. 1 i 76 ust. 1 i 3 ust. o spółkach z ograniczoną odpowiedzialnością.

Ustawa o spółkach z ograniczoną odpowiedzialnością nie zna bowiem, jak to wynika konsekwentnie z istoty prawnej tej instytucji, spólników krajowych lub zagranicznych, a natomiast robi tylko różnicę między spółkami z ograniczoną odpowiedzialnością krajowemi i zagranicznemi. Spółkom zagranicznym poświęcony jest rozdział VI ustawy o spółkach z ograniczoną odpowiedzialnością, a kryterjum ich stanowi jedynie, że spółki zagraniczne mają siedzibę poza granicami kraju. Wynika z tego,

że spółkę zagraniczną w rozumieniu ustawy jest spółka, mająca swą siedzibę zagranicą, choćby wszyscy jej spólnicy byli obywatelami polskimi, a na odwrót spółka jest krajową, choćby wszyscy spólnicy byli obcokrajowcami, jeżeli tylko siedziba spółki znajduje się w kraju.

Temu też zapatrywaniu prawnemu dał wyraz Sąd apelacyjny w Krakowie w swoich decyzjach, między innemi w decyzji z 16 8 1921 lcz. R. III 127/21 i z 21/8 1921 lcz. R. III 142/21 zmieniając uchwały Sądu okręgowego jako handlowego w Krakowie, który odmówił rejestracji firm spółek z ograniczoną odpowiedzialnością mających swą siedzibę w Polsce, ponieważ spólnicy są obcokrajowcami, wobec czego zachodzi obawa, że zarejestrowana spółka byłaby w możności nieograniczonego nabywania nieruchomości w Polsce, a to sprzeciwiałoby się ustawie z 24/3 1920 poz. 178 dz. ust.

Także uchwałą z 15 sierpnia 1921 Sąd okręgowy jako handlowy w Krakowie odmówił rejestracji pewnej spółki z ograniczoną odpow. pomimo, że spółka wedle swego kontraktu ma swą siedzibę w Krakowie, a zarząd sprawować miał obywatel polski, stale zamieszkały w Krakowie, ponieważ spólnikami są obcokrajowcy, a wedle osnowy kontraktu spółki przedmiotem przedsiębiorstwa spółki jest między innemi nabywanie terenów naftowych i kopalń, wobec czego spółka taka mogłaby z obejściem ustawy z 24 marca 1920 nabywać nieruchomości.

W rekursie wniesionym od tej odmownej uchwały przytoczonej między innemi, że 1) gdyby zapatrywanie Sądu I Instancji się utrzymało, znaczyłoby to nic innego, jak, że cudzoziemcom nie wolno w Polsce zakładać spółek z ogran. odpow. bo każda taka spółka stawszy się raz osobą prawną, może nabywać prawa i nieruchomości, choćby statutowy zakres jej działania nie obejmował nabywanie nieruchomości; 2) odmówienie rejestracji spółki jest w każdym razie nie uzasadnionem, bo według ustawy z 24/III 1920 tylko ten akt prawny wymaga zezwolenia Ministra Skarbu, na podstawie którego ma nastąpić przeniesienie własności, a więc n. p. kontrakt kupna sprzedaży w przedmiocie nabycia nieruchomości przez taką spółkę, rejestracja spółki sama przez się aktem takim nie jest. 3) Obawa Sądu, że rejestracja spółki mogłaby prowadzić do

obejścia ustawy, polega na mylnem założeniu, jakoby ustawa z 24 marca 1920 mogłaby mieć zastosowanie odnośnie do spółki mającej swoją siedzibę w Polsce, gdyż spółka taka do nabywania nieruchomości zezwolenia Ministra Skarbu nie potrzebuje. Ustawa bowiom z 24/III 1920 odnosi się wyłącznie do cudzoziemców i do takich spółek, które nie mają swojej siedziby w kraju, z przedłożonego zaś statutu wynika, że spółka, o którą się rozchodzi, ma swą siedzibę w Krakowie, zarząd ma sprawować osoba w statucie wymieniona, która jest obywatelem polskim, w Krakowie stale zamieszkałym, walne zgromadzenia mają odbywać się w Krakowie, spółka jest więc osoaą prawną krajową (w przeciwstawieniu do zagranicznych § 107 ust. o spółkach z ograniczoną odpow.), a skutkiem tego tak spółka, jako taka, jak i organa tej spółki, działające w jej imieniu, podlegają wszystkim krajowym przepisom cywilnym, karnym i podatkowym, które mają za zadanie nadzorować spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością i gwarantować dopełnienie z ich strony obowiązków, wypływająch ze wszystkich ustaw, w kraju obowiązujących.

Sąd apelacyjny w Krakowie decyzją z 30 sierpnia 1921 Lcz. R. 134/21 zgodnie z poprzedniemi swojemi decyzjami przychylił się do rekursu i zmieniając uchwałę odmawiającą rejestracji polecił Sądowi I Instaneji przeprowadzenie rejestracji spółki.

Sąd I. Instanji otrzymawszy decyzję apelacyjną nie zastosował się do niej, lecz doręczył tę decyzję nietylko spółce proszącej o rejestrację, lecz także Prokuratorji Skarbu, wychodząc widocznie z założenia, że od tej decyzji Sądu apelacyjnego prysługuje Prokuratorji Skarbu prawo wniesienia rekursu. To założenie nie odpowiada jednak ustawie, albowiem Prokuratorji Skarbu przysługuje prawo rekursu wyłącznie tylko od uchwał, któremi zarządzono wpis do rejestru firmowego i to dopiero po wykonaniu wpisu. Wynika to ponad wszelką wątpliwość z przepisu § 102 ust. 3 ust. o spółkach z ogran. odpow.

Prokuratorja Skarbu wniosła też rekurs, a Sąd I Instancji przedłożył go Sądowi Najwyższemu. Sąd Najwyższy powinien był rekurs jako niedopuszczalny odrzucić, a niedopuszczalnym był ten rekurs nietylko z powodów wyżej przytoczonych, bo

żaden wpis w rejestrze bandlowym nie został wykonany, ale nadto i z tego powodu, ponieważ Prokuratorji Skarbu przysługuje wedle ustawy o spółkach z ograniczoną odpowiedzialnością rekurs tylko w tych wypadkach, gdy stwierdzi, że przez dozwolony i już wykonany wpis został naruszony jeden z przepisów ustawy o spółkach z ogran. odpow., nie zaś przepisy innej ustawy. Ingerencja bowiem Prokuratorji Skarbu, przy spółkach z ogrn. odpow. jest uprawnieniem zupełnie wyjątkowem i nieznanem przy wszelkich innych formach spółek, a wobec tego muszą nadane jej w tej ustawie uprawnienia być interpretowane jaknajściślej i wyłącznie tylko w odniesieniu do tejże ustawy. Wynika to z powołanego przepisu § 102 ustawy o spółkach z ograniczoną odpow. (zobacz także uwagi Prof. Wróblewskiego przy § 102 ustawy o spółkach z ogran. odpow. w jego ustawie handlowej, Kraków 1907, oraz Dr. Kornfeld Dr. Schey „ Gesetz über Gesellschaften mit beschränkter Haftung“ Wiedeń 1906).

Tymczasem Sąd Najwyższy uwzględnił rekurs Prokuratorji Skarbu decyzją z 12 listopada 1921 R. 842/21 przywrócił uchwałę I Instancji a uzasadnieniu tej decyzji czytamy:

> „Spółka z ogran. odpow., obierając siedzibę w kraju, staje się niewątpliwie przedsiębiorstwem krajowem (§ 107 ust. z 6/III 1906 L. 58 dz. p. p.). Nie można atoli przeoczyć, że obaj spólnicy, którzy założyli spółkę, są obcokrajowcami. W danym wypadku rozchodzi się o pytanie, czy dwaj obcokrajowcy mają zdolność prawną do założenia spółki, której celem jest nabywanie kopalń i terenów naftowych, oraz uprawnień naftowych będących nieruchomościami. Ponieważ żaden ze wspólników z osobna tej zdolności nie ma (§ 33 kod. cyw. oraz art. 1 ust. z 24/III 1920 poz. 178 dz. u.), przeto i obaj razem nie mają jej także i nie mogą sobie tej zdolności nadać przez założenie spółki“.

Zdaniem naszem ta decyzja Sądu Najwyższego nie jest trafną, bo, skoro Sąd najwyższy uważa spółkę z ogran. odpow., mającą swoją siedzibę w kraju, za przedsiębiorstwo krajowe, to choćby w skład jej wchodzący spólnicy sami nie mieli nieograniczonej zdolności do nabywania nieruchomości, mimo to krajowa spółka z ogran. odpow., jako krajowa osoba prawna,

prawo to niewątpliwie posiada, bo nie spólnicy nabywają prawa, lecz spółka jako osoba prawna. W kosekwenji zapatrywania prawnego, wyrażonego przez Sąd Najwyższy, obcokrajowiec nie mógłby być członkiem żadnej spółki z ogran. odpow., bo każda taka spółka może stać się właścicielką nieruchomości, a zdaniem Sądu Najwyższego mógłby się w ten sposób cudzoziemiec stać się współwłaścicielem nieruchomości wbrew zakazowi nabywania nieruchomości przez cudzoziemców. Gdyby to zapatrywanie Sądu najwyższego było słusznem, musielibyśmy szukać odpowiedzi na pytanie, w jakim celu czyni ustawa o spółkach z ogran. odpow. różnicę między spółkami krajowemi a spółkami zagranicznemi. A cóż ma się stać, jeżeli spólnik, będący obywatelem polskim, odstąpi swój udział w spółce z ogran. odpow. cudzoziemcowi? Takie przenoszenie udziału jest dopuszczalne i nie wymaga nawet zgłoszenia do rejestru handlowego, lecz jedynie przyjęcia do wiadomości ze strony zarządu spółki. Cóż się ma stać, jeżeli zarząd spółki przyjmie do wiadomości odstąpienie udziału na rzecz cudzoziemca, pomimo że spółka jest właścicielką nieruchomości. Czy wówczas przeniesienie udziału ma być nieważnem? I któż miałby legitymację do wystąpienia ze skargą? Prokuratorja Skarbu, która o takiem przeniesieniu udziału nawet nie zostanie zawiadomioną, chyba nie.

Błędność zapatrywania prawnego, któremu dał wyraz Sąd Najwyższy, polega na błędnej konstrukcji, że nabycie nieruchomości przez spółkę z ogran. odpow. jest równoznacznem z nabyciem nieruchomości przez poszczególnych spólników, a ta błędna konstrukcja prowadzi do konsekwencji, które wobec ustawy nie mogą się ostać.

De jure lata niedopuszczenie cudzoziemców do udziału w spółkach krajowych, choćby nawet nabywanie nieruchomości należało do zakresu działania tych spółek, nie jest uzasadnionem, *de lege ferenda* nie jest polecenia godnem.

Dr. S. T.

Z Kolegjów notarjalnych.

A) Krakowskiego.

W dniu 30 października 1921 r. odbyło się doroczne Zebranie Krakowskiego Kolegjum notarjalnego przy udziale 35 notarjuszy i 17 uzdolnionych do substytucji kandydatów notarjalnych. Zebranie nasze zaszczycili swą obecnością zaproszeni goście: P. Prof. Dr. Władysław Leopold Jaworski i PP. Delegaci Izb notarjalnych lwowskiej i przemyskiej: Prezes lwowskiej Izby notarjalnej P. Franciszek Szelewski, członkowie tejże Izby PP. Gustaw Ostrowski i Stanisław Ziemnowicz, tudzież członkowie Izby notarjalnej przemyskiej, PP. Jan Czechowicz i Stanisław Wilczek.

Obrady otworzył dłuższą przemową P. Prezes krakowskiej Izby notarjalnej Dr. Tadeusz Starzewski, który obejmując przewodnictwo powitał serdecznemi i gorącemi słowy przybyłych Gości, w szczególności Czcigodnego Profesora Dra Jaworskiego, który, mimo rozlicznych swych zajęć naukowych i obywatelskich, z całą gotowością pospieszył na zebranie, by nam udzielić swych cennych i wypróbowanych rad i opinji, — następnie PP. Delegatów Izb wschodniej Małopolski, którzy nie szczędzili trudu dla dobra notarjatu i czynny wzięli udział w obradach Kolegjum i Komisji dla opracowania projektu ustawy notarjalnej — wreszcie podziękował obecnym za przybycie, powołał na sekretarza Zebrania notarjusza Dra Stanisława Steina i udzielił głosu Prof. Jaworskiemu, który wygłosił przemówienie na temat potrzeby notarjatu. Przemówienie to, umieszczone na innem miejscu niniejszego numeru, nagrodzili obecni rzęsistymi oklaskami, urządzając Prelegentowi gorącą owację.

Po krótkiej pogadance na temat konieczności podjęcia perjodycznego czasopisma notarjalnego, albo też przyłączenia się do którego z istniejących czasopism prawniczych, prof. Jaworski opuścił Zebranie, żegnany owacyjnie przez obecnych.

Przed przystąpieniem do porządku dziennego poświęcił Prezes Dr. Starzewski dłuższe przemówienie pamięci zmarłego w dniu 12 września 1921 r. nieodżałowanego członka tut. Izby ś. p. Dra Kazimierza Bystrzonowskiego, notarjusza w Zatorze, niestrudzonego pracownika nietylko w zawodzie notarjalnym, ale także na każdem innem polu pracy społecznej, oraz pamięci zmarłych w roku 1921 notarjuszy: ś. p. Antoniego Heriadina z Wadowic, ś. p. Stanisława Brzękowskiego z Nowego Sącza, ś. p. Stefana Meusa z Gorlic i ś. p. Zygmunta Grechowicza z Wojnicza. Pamięć tych zmarłych uczcili obecni przez powstanie, a Przewodniczący zarządził zanotowanie tej manifestacji żałobnej w protokole obrad Kolegjum.

Następnie przystąpiono do porządku dziennego.

Imieniem Izby notarjalnej złożył sekretarz tejże, Aleksander Rybiański, sprawozdanie z jej czynności za lata 1920 i 1921. Sprawozdanie podnosi szczegółowo rozliczne zadania, jakie Izba notarjalna wykonała i wykonać zamierza, a to w zakresie spraw ogólno-zawodowych i wewnętrznej administracji notarjatu, na polu projektów ustawodawczych, w szczególności projektu ustawy notarjalnej, hipotecznej i t. zw. postępowania w sprawach niespornych, w dziale komisarjatu sądowego, w dziale administracji skarbowości, — dalej pod względem inicjatywy na polach ogólno-społecznych i humanitarnych i t. d. Kolegjum przyjęło to sprawozdanie jednomyślnie bez dyskusji do wiadomości.

Imieniem Komisji Rewizyjnej przedstawił notarjusz Józef Poręba zamknięcie rachunków Izby za rok 1920 i za pierwsze 3 kwartały roku 1921, oraz preliminarz dochodów i wydatków Izby na IV kwartał 1921 i na I półrocze roku 1922. Z przedstawionych cyfr okazuje się znaczny niedobór, wywołany w większej części wzmagającą się ogólną drożyzną, a w części także zamierzonem wydawnictwem czasopisma perjodycznego. Na wniosek sprawozdawcy uchwaliło Kolegjum po krótkiej dyskusji co następuje:

a) przyjąć do wiadomości zamknięcie rachunków Izby notarjalnej w Krakowie za rok 1920 i pierwsze 3 kwartały roku 1921 i udzielić Izbie notarjalnej absolutorjum z czynności i rachunków za rok 1920,

b) postanowiono, iż wobec zmian waluty, budżetowanie Izby ma się odbywać na przyszłość, począwszy od roku 1922 półrocznie, z tem, że na wypadek, gdyby Kolegjum nie powzięło uchwały co do budżetu na II półrocze odnośnego roku budżetowego, uchwalony na I półrocze tegoż roku budżet ma walor także i na II półrocze,

c) zatwierdzono przedłożony preliminarz dochodów i wydatków Izby notarjalnej w Krakowie za IV kwartał 1921 i za I półrocze 1922,

d) na pokrycie niedoboru funduszów Izby i wzrastających wydatków oraz kosztów zamierzonego wydawnictwa perjodycznego, które ma się ukazywać co 2 miesiące, a którego każdy numer Członkowie Kolegjum otrzymać mają darmo, uchwalono jednomyślnie:

1) nałożyć na wszyskich Członków Kolegjum na pokrycie niedoboru z r. 1921 *jednorazowy podatek w kwocie 2500 Mk.* (dwa tysiące pięćset marek) płatnej z każdego biura notarjalnego *natychmiast*,

2) podwyższć *wkładki* Członków na sumę 9000 Mp. (dziewięć tysięcy marek) *półrocznie*, płatnej z góry z początkiem półrocza, a przynajmniej w ratach kwartalnych z góry; z kwoty tej przypada na fundusz administracyjny 5000 Mp., naukowy 2500 Mp. a zapomogowy 1500 Mp. półrocznie,

3) podwyższyć *taksy* nominacyjne i substytucyjne:

aa) od przeniesienia notarjusza na inne miejsce służbowe na kwotę Mp. 6000.

bb) od nominacji kandydata notarjalnego na urząd notarjusza na kwotę Mp. 1500.

cc) od substytucji urlopowej lub z powodu choroby na kwotę Mp. 1500.

dd) od substytucji samodzielnej na kwotę Mp. 1000.

a przytem upoważniono Izbę notarjalną, by w razie zamiany miejsc służbowych notarjuszy, która jednakże tylko w bardzo wyjątkowym wypadkach może być dopuszczoną, taksę od takiej zamiany sama Izba ustanawiała.

Przewodniczący podniósł następnie sprawę podjęcia wydawnictwa czasopisma perjodycznego jako organu notarjuszy i kandydatów notarjalnych, uzasadniając jego wielką potrzebę i podnosząc, iż P. P. Delegaci Izb notarjalnych lwowskiej i przemyskiej oświadczyli w imieniu tych Izb gotowość przystąpienia do współpracy oraz udziału w kosztach. W dłuższej dyskusji, jaka się na ten temat wywiązała, uzasadniono ogólnie naglącą potrzebę podjęcia tego wydawnictwa zwłaszcza obecnie w dobie unifikacji notarjatu polskiego, poczem na wniosek Przewodniczącego sprawę tę przekazano do załatwienia Izbie notarjalnej w Krakowie.

Na podstawie referatu Członka Izby Dra Jana Mycińskiego uchwalono wnioski Izby w sprawie postępowania dyscyplinarnego i porządkowego, tudzież w sprawie stałych i jawnych kwalifikacji notarjuszy i kandydatów notarjalnych (uchwały te zamieszcza się w dosłownem brzmieniu w dziale okólników i komunikatów Izby notarjalnej), natomiast odrzucono większością głosów wniosek Izby notarjalnej o mianowanie dla każdego okręgu sądowego stałych delegatów Izby z pewnym oznaczonym zakresem działania.

Większościa głosów oświadczono się przeciw wnioskowi notarjusza Dra Stanisława Steina, by poczynić w Ministerstwie Sprawiedliwości starania o uzyskanie zniesienia istniejących dotąd ograniczeń w obrocie ziemią, opartych na rozp. ces. z 9/8 1915 Nr. 234 dzup.

Nakoniec w miejsce śp. Dra Kazimierza Bystrzonowskiego wybrano zastępcą członka Izby notarjalnej P. Ignacego Dębickiego notarjusza w Rzeszowie.

Po wyczerpaniu porządku dziennego Przewodniczący podziękował obecnym za przybycie na zebranie i gorliwy współudział w pracy dla dobra naszej instytucji, pożegnał PP. Przedstawicieli Izb Wschodniej Małopolski, prosząc ich gorąco o dalszy udział w obradach nad wspólnemi sprawami i dziękując im za poświęcenie dla dobra wspólnej sprawy, a na koniec ogłosił zamknięcie obrad.

W związku z powyższem zebraniem Kolegjum notarjalnego odbywały się równocześnie i później posiedzenia Komisji tut. Izby notarjalnej dla spraw projektowanego ustawodawstwa notarjalnego

przy udziale PP. Delegatów Izb notarjalnych Wschodnej Małopolski. Na posiedzeniach tych uchwalono na podstawie referatu notarjusza Dra Stefana Góry zasady projektu ordynacji notarjalnej; szczegóły tej sprawy zamieszczamy na innem miejscu, we wstępie do projektu tejże ordynacji.

B) Lwowskiego.

1.

Dnia 15 maja 1921 r. odbyło się Kolegjum notarjalne we Lwowie, w okręgu lwowskiej Izby notarjalnej, na którem było obecnych 36 notarjuszy, 5 zast. not., a tylko 16 notarjuszy nadesłało karty głosowania, zaś 34 notarjuszy ani nie przybyło, ani też nie nadesłało kart głosowania. Kolegjum zagaił Prezes Groblewski, który w swem przemówieniu podniósł, że po raz pierwszy zebrali się notarjusze na Kolegjum w odrodzonem Państwie Polskiem, złożył hołd Sejmowi, Naczelnikowi i Rządowi polskiemu, zapewniając, że w pracy dla dobra Państwa weźmiemy udział. Oddał cześć poległym bohaterom ze stanu notarjalnego, a w szczególności Bolesławowi Zajączkowskiemu bohaterowi z pod Zadwórza, nadto złożył podziękowanie i uznanie tym, którzy, po spełnieniu żołnierskiego obowiązku, wrócili do pracy zawodowej. Wezwał wszystkich Kolegów do współpracy w czasach pokojowych, by przyczynić się do uporządkowania stosunków i podniesienia powagi stanu, a następnie przystąpił do załatwienia spraw porządku dziennego. Po odczytaniu protokołu z ostatniego Kolegjum, przyjęciu sprawozdania z czynności o stanie fundacji i udzieleniu absolutorjum, powzięło Kolegjum następujące jednomyślne uchwały:

1) Uczcić pamięć ś. p. Bolesława Zajączkowskiego, przez umieszczenie jego portretu w lokalu Izby po wieczne czasy.

2) Wstępującym kandydatom do zawodu notarjalnego z innych zawodów prawniczych, liczyć tylko $^2/_3$ praktyki innego zawodu, a najwięcej lat 7. Następnie, że notarjusze mogą przyjmować tylko takich kandydatów z innego stanu, którzy odnośne deklaracje na policzenie poprzedniej praktyki w ramach tej uchwały, podpiszą.

3) Wdowy i sieroty małoletnie po notarjuszach, a w wypadkach, w których Izba uzna za stosowne, także i pełnoletni spadkobiercy notarjusza zmarłego, mają pobierać część dochodów z kancelarji, których wysokość w wypadkach spornych oznacza Izba, a to bez względu na to, czy substytucja na opróżnionej posadzie trwać będzie rok, lub mniej; wobec czego nowomianowani notarjusze obowiązani będą dotrzymywać zobowiązań wobec wdowy i dzieci zmarłego, do roku od dnia śmierci poprzednika licząc.

4) Polecono Izbie, by starała się zawiązać spółkę dla utrzymywania wszelkich przyborów kancelaryjnych dla notarjuszów po-

trzebnych i do tej spółki dla lepszej fruktyfikacji włożyła dotychczasowe fundusze zapomogowe z tem, by o ile możności personalem odnośnego przedsiębiorstwa były wdowy i sieroty po notarjuszach.

5) Uchwalono przeprowadzić lustrację, o ile możności wszystkich kancelarji.

6) Zwrócić się do Sądu apelacyjnego z prośbą o wyznaczenie pewnych stałych godzin do przeprowadzania legalizacji, a to z uwagi na to, że Sądy wykonują legalizację przez cały dzień.

7) Zmienić nazwę fundacji jubileuszowej Franciszka Józefa, na fundację Odrodzenia.

8) Uprosić Izbę, by zwracała notarjuszom uwagę na wszystkie ustawy, których treść jest tymże w praktyce konieczną.

9) Utworzyć fundusz doraźnej pomocy dla notarjuszy i kandydatów notarjalnych imienia Zygmunta Groblewskiego — jako pierwszego Prezesa Izby notarjalnej lwowskiej w Polsce — z ofiarowanych dobrowolnie taks z okazji mianowania i przenoszenia notarjuszy, oraz z przeznaczonej na ten cel kaucji notarjalnej przez Zygmunta Groblewskiego.

10) Wyrażono podziękowanie Prezesowi i całej Izbie za pracę wśród ciężkich warunków, a nadto sekretarzowi Izby za wydanie broszurki p. t. „Stan notarjalny wschodniej Małopolski w chwilach przełomowych r. 1914—1920".

Następnie przyjęto preliminowany budżet i ustalono wkładki na rzecz Izby (wysokości nie podajemy, ponieważ odnośne uchwały uległy później zmianom *Przyp. Red.*), a nadto ustalono dobrowolne datki dla funduszu doraźnej pomocy im. Z. Groblewskiego, z okazji nominacji, przeniesienia, zamiany, substytucji pośmiertnej po 1000 Mk. Poczem wybrano Izbę. (Skład jej podajemy na innem miejscu. *Przyp. Red.*)

2.

Dnia 9 października 1921 r. odbyło się Kolegjum notarjalne pod przewodnictwem Prezesa Izby p. Franciszka Szelewskiego, na którem byli również obecni delegaci Izby notarjalnej w Przemyślu PP. Giżejewski i Czechowicz.

Po odczytaniu protokołu z ostatniego Kolegjum notarjalnego, uchwalono podwyższyć wkładki zakładowe po 1000 Mkp. miesięcznie, począwszy od 1 października 1921. Na członków zastępców wybrano PP. Eugenjusza Miskyego i Edwarda Fassnachta, ostatecznie uchwalono regulamin Izby.

Odnośnie do kandydatów powzięło Kolegjum następujące uchwały:

1) Każdy z notarjuszy zgłaszający na praktykę, względnie na listę kandydatów notarjalnych nowo wstępującego kandydata, — obowiązany będzie przedłożyć Izbie deklarację kandydata, poświadczającą, że przystępuje na członka do Towarzystwa kandydatów notarjalnych, na wypadek wpisania go na listę kandydatów notarjalnych.

2) Każdy z notarjuszy obowiązany jest co do obecnych kandydatów do dni 30 zażądać od wszystkich w jego kancelarji zajętych kandydatów notarjalnych przystąpienia do Tow. kand. not. przez przesłanie Izbie deklaracji, że do Towarzystwa przystępują.

Na wniosek p. Mayera uchwalono jednogłośnie wpisać się do Towarzystwa kand. na członków wspierających.

Ostatecznie na wniosek p. Praschila uchwalono jednogłośnie następujące wnioski: 1) Zaleca się PP. notarjuszom przyjmowanie kandydatów zamiast solicytatorów, w miarę zapotrzebowania nowych sił.

2) Minimum dochodu dla kandydata notarjalnego, ustala się obecnie na 15.000 Mkp. miesięcznie.

W końcu uchwalono odnieść się do wszystkich notarjuszy narodowości polskiej, by na ufundowanie cegiełki na Wawelu złożyli po 500 Mkp.

Okólniki i komunikaty Izby notarjalnej w Krakowie.

I. W sprawie komisji sądowych.

1.

L. 1266/21

Okólnik.

Przypomina się Panom notarjuszom i zastępcom notarjuszy, iż kilkakrotne uchwały tutejszego Kolegium notarjalnego i tutejszej Izby notarjalnej włożyły na nich obowiązek jak najskrupulatniejszego wykonywania komisji sądowych, które — pomimo licznych trudności i szeregu niekorzyści wywołanych stosunkami powojennymi — w interesie godności i dobrej opinji naszego stanu winny być należycie i w możliwie najkrótszym czasie spełniane, tem więcej, że czyniąc zadość temu obowiązkowi mają Panowie sposobność udzielić Państwu swej pomocy.

Izba notarjalna wzywa Panów do ścisłego przestrzegania i wypełniania wspomnianych obowiązków, jakoteż obowiązku co do przedkładania Sądowi w każdym wypadku likwidacji za spisanie akt spadkowych, z bezwarunkowem wykluczeniem pobierania należytości komisarskich wprost od stron.

Izba notarjalna

Kraków, dnia 6 stycznia 1922.

Prezes: *Dr. Starzewski* m. p.

2.

Podział czynności komisarskich.

L. 709/21

Okólnik.

Wskutek kreowania rozporządzeniem Min. Sprawiedliwości z 14 kwietnia 1921 trzech nowych posad notarjalnych: w Krakowie szóstej, w Nowym Sączu trzeciej, oraz pierwszej w Zakopanem, okazała się potrzeba zmiany w obowiązującym dotąd podziale czynności notarjuszy jako komisarzy sądowych, urzędujących w powyższych miejscowościach. Po wysłuchaniu opinji interesowanych notarjuszy z Krakowa, Nowego Sącza, Nowego Targu i Zakopanego, uchwaliła Izba notarjalna w Krakowie na posiedzeniu w dniach 10 i 11 grudnia 1921 na podstawie referatu Członka Izby Dra Stefana Góry i koreferatu Członka Izby Dra Jana Mycińskiego przytoczone poniżej przepisy co do podziału komisji sądowych z tem, że przepisy co do przydziału spadków tabularnych notarjuszom z Nowego Targu i Zakopanego są prowizoryczne i w miejsce tych zostaną wydane po zasięgnięciu opinji interesowanych notarjuszy przepisy, oparte na zasadzie podziału terytorjalnego, oraz, że dla innych notarjuszy w siedzibie Sądów okręgowych, t. j. w Tarnowie, Rzeszowie, Jaśle i Wadowicach normy podziału pozostają niezmienione (vide tut. okólnik do L. 147/20).

Powyższą uchwałę co do nowego podziału komisji sądowych udzieliła tutejsza Izba notarjalna do wiadomości P. Prezesom Sądów okręgowych w Krakowie i Nowym Sączu, z których pierwszy odezwą z dnia 23 grudnia 1921 Prez. $\frac{5953}{13\ 2/21}$ a drugi odezwą z dnia 5 stycznia 1921 Prez. $\frac{61}{13/22}$ przyjęli do wiadomości wspomniane przepisy co do podziału czynności notarjuszy jako komisarzy sądowych dla Krakowa i Nowego Sącza; natomiast *Sąd powiatowy w Nowym Targu* oświadczył się *odmownie* na projekt podziału czynności komisarskich między notarjuszami *w Nowym Targu i Zakopanem:* ta ostatnia sprawa jest obecnie przedmiotem dalszych obrad tutejszej Izby notarjalnej, wobec czego uchwały co do podziału czynności komisarskich dla notarjatów w Zakopanem i Nowym Targu na razie tu nie podajemy.

Nowe przepisy podziału brzmią następująco:

A)

Kraków.

Art. I. W czynnościach spadkowych po osobach zmarłych w mieście Krakowie, oraz w powiecie sądowym Kraków, każdy z sześciu notarjuszy urzędujących w Krakowie, otrzymuje jedną sekcję, w której, wyjąwszy wypadki kolizji ustawą przewidziane oraz w dalszym

ciągu tych przepisów wymienione, jedynie on do spisywania czynności spadkowych jest powołanym.

Art. II. Do sekcji pierwszej należą wszystkie przewody spadkowe po osobach zmarłych w dniach 1 do 5 włącznie każdego miesiąca, — do sekcji drugiej przewody spadkowe po osobach zmarłych w dniach 6 do 10 włącznie każdego miesiąca, — do sekcji trzeciej po osobach zmarłych w dniach 11 do 15 włącznie każdego miesiąca, — do sekcii czwartej po osobach zmarłych w dniach 16 do 20 włącznie każdego miesiąca, — do sekcji piątej po osobach zmarłych w dniach 21 do 25 każdego miesiąca, — zaś do sekcji szóstej po osobach zmarłych w dniach 26 do końca każdego miesiąca.

Na wypadek, przewidzianej ustawą kolizji w spisaniu aktów spadkowych należy przewód spadkowy do następnej z rzędu sekcji. Spisywanie częściowych aktów spadkowych w drodze pomocy prawnej w Krakowie podlega również temu przydziałowi.

Na wypadek, jeżeli zmarło kilka osób pozostających w takim między sobą stosunku, że przewód spadkowy powinien łącznie być traktowany, natenczas wszystkie łączne przewody spadkowe należeć mają do tej sekcji, do której należy przewód po osobie najwcześniej zmarłej. W takim wypadku notarjusze, powołani do spisania późniejszych przewodów spadkowych, winni są odstąpić przewody spadkowe notarjuszowi, u którego w toku jest przewód spadkowy po osobie wcześniej zmarłej, zaś tenże notarjusz uprawniony jest do żądania odstąpienia sobie tychże przewodów.

Jeżeli notarjusz, spisujący akta spadkowe po osobie najwcześniej zmarłej, akta te już ukończył i sądowi przedłożył, natenczas przewód spadkowy, po osobie później zmarłej, choćby nawet wyżej wspomniana łączność zachodziła, należeć będzie do tego notarjusza, który w danym roku zarządza sekcją według daty śmierci tejże później zmarłej osoby.

Art. III. Ten sam porządek przydziału dotyczy także przewodów spadkowych po właścicielach dóbr tabularnych.

Art. IV. Każdy z notarjuszy na wiadomość o wypadku śmierci osoby do tej sekcji należącej jest obowiązanym z urzędu lub na żądanie strony interesowanej, nie wyczekując polecenia Sądu, przystąpić do czynności spadkowej i o tem uwiadomić natychmiast Sąd właściwy.

Art. V. Wymienione w artykule drugim sekcje należeć będą do notarjuszy:

Sekcja pierwsza: Lucjan Lipiński.
Sekcja druga: Dr. Tadeusz Starzewski.
Sekcja trzecia: Józef Grodyński.
Sekcja czwarta: Dr. Jan Myciński.
Sekcja piąta: Dr. Stanisław Wisłocki.
Sekcja szósta: Dr. Stanisław Stein.

Art. VI. Przydział czynności spowodowanych otwarciem konkursu następować będzie w ten sposób, że pierwsza czynność w roku 1922, przydzieloną będzie zawiadowcy sekcji pierwszej, druga zawiadowcy sekcji drugiej i t. d. W tym celu Prezydjum Sądu okręgowego względnie tychże Referent prowadzić będzie osobny wykaz celem utrzymania turnusu.

Art. VII. Przydział innych czynności komisarskich, jakoto oszacowań, likwidacji itp. nastąpi w ten sposób, że, licząc wedle daty wydania odnośnego polecenia sądowego, należeć będą czynności za styczeń i lipiec do sekcji pierwszej, za luty i sierpień do sekcji drugiej, za marzec i wrzesień do sekcji trzeciej, za kwiecień i październik do sekcji czwartej, za maj i listopad do sekcji piątej, za czerwiec i grudzień do sekcji szóstej.

Art. VIII. Postanowienia te wchodzą natychmiast w życie. Natomiast czynności przydzielone już notarjuszom, mają być przez nich ukończone.

B)

Nowy Sącz.

Art. I. W czynnościach spadkowych po osobach zmarłych w powiecie sądowym Nowy Sącz, każdy z trzech notarjuszy urzędujących w Nowym Sączu otrzymuje jedną sekcję, w której, wyjąwszy wypadki kolizji ustawą przewidziane, oraz w dalszym ciągu tych przepisów wymienione, jedynie on do spisywania czynności spadkowych jest powołanym.

Art. II. Do sekcji pierwszej należą wszystkie przewody spadkowe po osobach zmarłych w miesiącach styczniu, kwietniu, lipcu i październiku danego roku, — do sekcji drugiej po osobach zmarłych w miesiącach lutym, maju, sierpniu i listopadzie, zaś do sekcji trzeciej po osobach zmarłych w marcu, czerwcu, wrześniu i grudniu.

Na wypadk przewidzianych kolizji w spisywaniu aktów spadkowych należy przewód spadkowy do następnej z rzędu sekcji.

Spisywanie częściowych aktów spadkowych w drodze pomocy prawnej w Nowym Sączu podlega również temuż przydziałowi.

Na wypadek, jeżeli zmarło kilka osób, pozostających w takim między sobą stosunku, że przewód spadkowy powinien łącznie być traktowany, natenczas wszystkie łączne przewody spadkowe należeć mają do tej sekcji, do której należy przewód po osobie najwcześniej zmarłej. W takim wypadku notarjusze, powołani do spisania późniejszych przewodów spadkowych, winni są odstąpić przewody spadkowe notarjuszowi, u którego w toku jest przewód spadkowy po osobie wcześniej zmarłej, zaś tenże notarjusz uprawniony jest do żądania odstąpienia sobie tychże przewodów. Jeżeli notarjusz spisujący akta spadkowe po osobie najwcześniej zmarłej, akta te ukończył i sądowi przedłożył, natenczas przewód spadkowy

po osobie póżniej zmarłej, choćby nawet wspomniana łączność zachodziła, należeć będzie do tego notarjusza, który w danym roku zarządza sekcją według daty śmierci tejże póżniej zmarłej osoby.

Art. III. Te same przepisy dotyczą również przewodów spadkowych po osobach, będących właścicielami dóbr tabularnych.

Art. IV. Każdy z notarjuszy na wiadomość o śmierci osoby do tej sekcji należącej jest obowiązanym z urzędu lub na żądanie strony interesowanej, nie wyczekując polecenia Sądu, przystąpić do czynności spadkowej, i o tem uwiadomić natychmiast Sąd właściwy.

Art. V. Otóż wedle tego podziału załatwiać będą czynności spadkowe

w sekcji pierwszej: Dymitr Sielecki,
w sekcji drugiej: Antoni Bahr,
w sekcji trzeciej: Leopold Hetper.

Art. VI. Przydział czynności, spowodowany otwarciem konkursu, podlega również powyższemu przydziałowi, a to licząc wedle daty otwarcia konkursu, to samo dotyczy przydziałów wszelkich innych czynności komisarskich, jakoto oszacowań, licytacji i t. p., licząc wedle daty wydania odnośnego polecenia sądowego.

Art. VII. Postanowienia te wchodą natychmiast w życie, natomiast czynności przydzielone już notarjuszom mają być przez nich ukończone.

Izba notarjalna.

Kraków dnia 11 grudnia 1921 r.

Prezes: *Dr. Starzewski* m. p.

II. Obcokrajowcy.

1.

L. 520/21,605/21

Okólnik.

Przypominamy Panom ponownie treść tutejszego okólnika z dnia 4 września 1921 w sprawie nabywania nieruchomości przez obcokrajowców.

Pan Prezes Sądu apelacyjnego w Krakowie nadesłał tu następujące dwa okólniki w sprawie nabywania nieruchomości przez obcokrajowców, względnie przestrzegania odnośnych przepisów.

I. Okólnik z 30/6 1921 Prez. $\frac{10699}{19R/21}$ opiewa:

Pan Prezes Sądu apelacyjnego we Lwowie wystosował do sądów okręgowych i powiatowych Wschodniej Małopolski następujący okólnik z dnia 13 czerwca 1921 Prez. 18311/21.

„Doszło do mojej wiadomości, że obcokrajowcy, jacy w wielkiej bardzo liczbie napływają głównie ze wschodu, chcąc widocznie na stałe osiedlić się w Rzeczypospolitej Polskiej, wykupują masowo nieruchomości tak miejskie jak i wiejskie. Dzieje się to z obejściem wyraźnych przepisów ustawy z 24 marca 1920 poz. 178 Nr. 31 Dz. U. Rz. P., wedle której nabywanie nieruchomości przez obcokrajowców. a to tak przez osoby fizyczne jak i prawne, może nastąpić jedynie po uprzedniem uzyskaniu zezwolenia Rady Ministrów na wniosek Ministerstwa Skarbu (art. 1). W wypadkach tych *„nie wolno sporządzać i zatwierdzać aktów prawnych, ani na aktach tych podpisów uwierzytelniać,* a władze hipoteczne nie mogą przepisywać tytułu własności na nabywcę, bez złożenia zezwolenia Rady Ministrów (art. 6). Obcokrajowcy powinni każdym razem przed wzięciem udziału w licytacji nieruchomości wykazać się zezwoleniem Rady Ministrów do nabycia danej nieruchomości (art. 7). Nabycie nieruchomości przez obcokrajowców wbrew postanowieniu niniejszej ustawy jest nieważne (art. 7). Zwracając uwagę Przełożeństw sądowych na postanowienia tej ustawy, proszę o wydanie zarządzeń, ażeby przy uwierzytelnianiu podpisów na aktach prawnych, *w razie nasuwających się wątpliwości,* czy nabywca nie jest obcokrajowcem, odmawiały uwierzytelnienia przed złożeniem dowodu, że nabywca jest obywatelem Rzeczypospolitej Poskiej, względnie przed złożeniem zezwolenia Rady Ministrów na nabycie danej nieruchomości. O ile chodzi o przepisanie tytułu własności na nabywcę przez władze hipoteczne, winny sądy w tych wypadkach również żądać złożenia odpowiednich dowodów, zastrzegam się jednak przeciw temu, jakobym chciał przez to wpływać lub w jakikolwiek sposób naruszać przysługującą sądom niezawisłość w orzekaniu o tych sprawach po myśli przepisów ustawy hipotecznej. Zwracam przytem uwagę, że ścisłe przestrzeganie cytowanych wyżej przepisów ustawy leży także w interesie obcokrajowców, którzy nabywają nieruchomości bez zachowania tych przepisów, bo uchroni ich od narażania się na unieważnienie umowy po myśli art. 7 ustawy“.

Ponieważ wskazówki, tym okólnikiem objęte, mogą mieć znaczenie także dla sądów Zachodniej Małopolski, udzielam odpis tego okólnika wszystkim P. P. Prezesom sądów okręgowych i P. P. Naczelnikom sądów powiatowych do wiadomości.

Prezes Sądu apelacyjnego: *Wolter* m. p.

II. Okólnik z 26/7 1921 Prez. $\frac{12813}{19R/21}$ opiewa:

Zwracam uwagę wszystkich Sądów okręgowych i powiatowych tut. okręgu apelacyjnego na okólnik Min. Spraw. z 26/6 1921 Nr. 410 P. K./21 w przedmiocie przestrzegania przepisów o nabywaniu nieruchomości przez obcokrajowców, zamieszczony w dzienniku urzędowym Min. Spraw. Nr. 14 z roku 1921.

Okólnikiem tym zmieniony został okólnik Pana Prezesa sądu apelacyjnego we Lwowie z dnia 16/6 1921 Prez. 18311/21 intymowany tut. reskryptem z dnia 30/6 1921 Prez. 10699/21, o tyle, że nie tylko w wypadkach wątpliwych, lecz *z reguły* należy żądać dowodu obywatelstwa polskiego od osób nabywających nieruchomości, chyba, że okoliczność ta jest sądowi względnie notarjuszowi wiadoma, lub też Urząd ziemski na odnośną transakcję zezwolił.

W interesie prawidłowego obrotu prawnego jest wskazane, aby w akcie (klauzuli legalizacyjnej), jeżeli do niego nie dołączono dowodu obywatelstwa polskiego, a obywatelstwo to stwierdzono, lub jest niewątpliwem, stwierdzono, że nabywca jest obywatelem polskim. O tem zawiadamiam wszystkie sądy okręgowe i powiatowe cywilne z poleceniem ścisłego zastosowania się do zarządzenia, objętego powołanym okólnikiem Min. Sprawiedliwości.

Vice-Prezes sądu apelacyjnego: *Turowicz* m. p.

Podając powyższe okólniki P. P. Notarjuszom i Zastępcom notarjuszy do wiadomości, wzywamy Ich do ścisłego przestrzegania tychże.

Izba notarjalna.

Kraków, dnia 4/9 1921

Prezes: *Dr. Starzewski* m. p.

2.

L. 1103/21

Okólnik.

Sąd apelacyjny w Krakowie przesłał tutejszej Izbie notarjalnej następującą uchwałę z 22 listopada 1921 R. III. 134/21.

Przez jednego z pp. notarjuszy tut. okręgu zdziałany został kontrakt spółki z ograniczoną odpowiedzialnością, mającej za przedmiot nabywanie kopalń i terenów naftowych oraz uprawnień naftowych, będących nieruchomościami, a zawarty przez 2 obcokrajowców.

Sąd Najwyższy w Warszawie w decyzji z dnia 12/11 1921 R: 842/21 uznał, że ten kontrakt pozostaje w sprzeczności z art. V ustawy z 24/3 1920 poz. 178 Dz. pp. i odmówił rejestracji spółki.

Stosownie do polecenia Sądu Najwyższego uprasza się Wydział Izby notarjalnej, aby zwrócił uwagę pp. notarjuszów swego okręgu na przepis art. V powołanej ustawy z tem, że sporządzenie podobnych aktów notar. spowoduje wdrożenie postępowania dyscyplinarnego.

Sąd apelacyjny Senat III.

Kraków, dnia 22 listopada 1921.

Gałziński m. p.

Podając powyższą uchwałę Panom notarjuszom i zastępcom notarjuszy do wiadomości, wzywam ich do przestrzegania zawartego w niej orzeczenia.

Kraków, dnia 6 stycznia 1922.

Prezes Izby notarjalnej: *Dr. Starzewski* m. p.

Przyp. Redakcji: W sprawie tej umieszczamy na innem miejscu niniejszego numeru głos wybitnego prawnika, omawiającego przytoczone wyżej orzeczenie Sądu Najwyższego.

III. Wykazy statystyczne.

L. 165/21

Okólnik.

Ponieważ wprowadzony tutejszą uchwałą z dnia 5 czerwca 1921 L. 165/21 obowiązek przedkładania przez pp. notarjuszy i zastępców notarjuszy corocznych wykazów statystycznych wykonywany był w wielu wypadkach wadliwie, a odnośne wykazy przedkładane były przeważnie ze znacznem opóźnieniem, przeto przypomina się, że coroczny wykaz każdego notarjusza okręgu tutejszej Izby, winien obejmować następujące rubryki:

<table>
<tr><th rowspan="2">Ilość liczb Repert.</th><th rowspan="2">Ilość aktów, testamentów i protokołów notarjalnych</th><th colspan="2">Ilość legalizacji dokumentów</th><th rowspan="2">Ilość protestów wekslowych i papierów kupieckich</th><th colspan="2">Ilość komisji sądowych</th><th rowspan="2">Ilość ogólna spadków powiatowych</th><th rowspan="2">Ilość legalizacji sądowych</th><th rowspan="2">Ilość spraw dziennika hipotecznego Sądu powiat.</th><th rowspan="2">Ilość spraw W II powiat.</th></tr>
<tr><th>własnych</th><th>obcych</th><th>ogólna</th><th>spraw płatnych</th></tr>
<tr><td></td><td></td><td></td><td></td><td></td><td></td><td></td><td colspan="4">cyfry te należy podjąć ze Sądu powiatowego</td></tr>
</table>

a ponadto notarjusze, mający urząd w miejscu siedziby Sądów okręgowych, winni. oprócz powyższych danych, przedkładać ponadto następujące daty, podjąć się mające ze Sądu okręgowego:

1) ilość ogólną spadków tabularnych,
2) ilość spraw przechodzących przez dziennik hipoteczny Sądu okręgowego,
3) ilość spraw W II Sądu okręgowego,
4) ilość spraw przechodzących przez dziennik rejestru handlowego odnośnego Sądu okręgowego.

Wykazy statystyczne za cały rok 1921 zechcą Panowie przedłożyć tutejszej Izbie najdalej *do końca marca b. r.* Obowiązek zestawienia wykazów ciąży na obecnie urzędujących pp. notarjuszach

i zastępcach notarjuszy bez względu na to, kto na danej posadzie w roku 1921 urzędował. Na przyszłość winny być przedkładane wykazy corocznie najpóźniej do końca stycznia każdego roku, za ubiegły rok, czego zechcą Panowie skrupulatnie przestrzegać.

Zestawiony przez Sekretarza tutejszej Izby ogólny wykaz statystyczny za lata 1919 i 1920 udziela się Panom do wiadomości pod 1.

Izba notarjalna.

Kraków, dnia 6 stycznia 1022.

Prezes: *Dr. Starzewski* m. p.

IV. Superlegalizacje podpisów notarjuszy.

Na wniosek notarjusza Ignacego Kosińskiego z Mielca przedłożyła Izba notarjalna Ministerstwu Sprawiedliwości memorjał z dnia 11 grudnia 1921 do L. 1061/21 w przedmiocie superlegalizacji podpisów notarjuszy na dokumentach, przeznaczonych dla zagranicy, z następującym projektem:

Podpis notarjusza legalizuje Prezes Izby notarjalnej, a tam, gdzie nie ma Izb, Prezes Sądu okręgowego; następnie Prezes Sądu apelacyjnego legalizuje podpis Prezesa Izby względnie Prezesa Sądu okręgowego i przesyła bezpośrednio dotyczący dokument Konsulowi obcego państwa, dla którego dokument jest przeznaczony, o ile oczywiście strona tego żąda i złoży taksę legalizacyjną dla obcego państwa przeznaczoną. By ta ostatnia superlegalizacja mogła nastąpić, udziela każdoczesny Prezes Sądu apelacyjnego bezzwłocznie po swej nominacji za pośrednictwem Ministerstwa Sprawiedliwości i Ministerstwa Spraw Zagranicznych wzory swego podpisu, zalegalizowane przez oba te Ministerstwa, wszystkim Konsulom obcych Państw przy Rzeczypospolitej Polskiej uwierzytelnionym.

Motywem tego projektu jest dążność do ograniczenia rozlicznych, dla stron bardzo uciążliwych, formalności, połączonych z legalizacjami dokumentów dla zagranicy wystawionych i przyspieszenia załatwienia sprawy. Memorjał ten jeszcze nie jest załatwiony.

Kraków, dnia 6 stycznia 1922.

Prezes Izby notarjalnej: *Dr. Starzewski* w. r.

V. Opłata rządowych taks od nominacji.

L. 1168/21

Okólnik.

Izba Skarbowa w Krakowie nadesłała tu odezwę z dnia 10 grudnia 1921 L. $\frac{1420/21}{V}$, w której między innemi powiedziano, co następuje:

„Dla uniknięcia kosztów, połączonych z wystosowaniem do każdego z nowomianowanych notarjuszy osobnych wezwań ze strony Władz skarbowych, do uiszczenia taksy przepisanej w § 212 patentu o taksach z dnia 27 stycznia 1840 Dz. ust. sąd. Nr. 404, które w stosunku do niskiej kwoty tych taks (36 Mk. 40 f.) byłyby dość znaczne — uprasza Izba skarbowa o wydanie pouczenia nowomianowanym, by przypadające taksy notarjalne uiścili bezpośrednio w Urzędach podatkowych (Kasach skarbowych) nowych siedzib urzędowych, bez wzywania ich do tego ze strony Władz skarbowych“.

Podając powyższe pismo do wiadomości P. P. Notarjuszy i Kandydatów notarjalnych wzywa się ich o zastosowanie się do powyższego zarządzenia Władzy skarbowej, przyczem nadmienia się, że stosownie do prośby tutejszej Izby notarjalnej Izba skarbowa w Krakowie wydała Urzędom podatkowym polecenie, by one bez przedstawiania wymiaru ze strony Władzy skarbowej przyjmowały za kontrakwitem bezpośrednio od notarjuszy zapłatę taksy nominacyjnej.

Kraków, dnia 6 stycznia 1922 r.

Prezes Izby notarjalnej: *Dr. Starzewski* m. p.

VI. Widymaty odpisów.

L. 317/21

Okólnik.

„Prezes Sądu apelacyjnego w Krakowie dnia 19 kwietnia 1921 Prez. $\frac{6198/21}{26/V.}$ Doszło do mej wiadomości, że w ostatnich czasach zgłaszają się liczni interesanci do sądów z żądaniem uwierzytelnienia odpisów pozwoleń biura przywozu i wywozu towarów.

Ponieważ zachodzi silne podejrzenie, iż starania o tego rodzaju wierzytelne odpisy mają na celu tylko obejście ustawy o przywozie i wywozie towarów z zagranicy, względnie za granicę i umożliwienie kilkakrotnego wywożenia towarów na jedno i to samo zezwolenie, przeto zechce Pan Naczelnik wydać stosowne zarzą-

dzenia, aby w wypadkach nasuwających się podejrzeń o tego rodzaju niedozwolone, przez ustawę zakazane, czynności odpisów takich nie uwierzytelniano.

Panu Prezesowi Izby notarjalnej w Krakowie udzielam ze względu na przepis § 34 ord. not. do wiadomości".

Prezes Sądu apelacyjnego: *Wolter* m. p.

Powyższe zarządzenie Pana Prezesa Sądu apelacyjnego w Krakowie podaję PP. Notarjuszom i Zastępcom notarjuszy ponownie do wiadomości i zastosowania się, przyczem zwracam uwagę Panów na to, że podobne ograniczenia obowiązują również przy widymowaniu odpisów dokumentów wojskowych, a przedewszystkiem kart zwolnienia ze służby wojskowej.

Kraków, dnia 6 stycznia 1922 r.

Prezes Izby notarjalnej: *Dr. Starzewski* m. p.

VII. Lustracje

L. 34/22

Izba notarjalna wzywa Panów Delegatów, którzy mają w jej imieniu przeprowadzać lustracje biur notarjalnych, aby przy wykonaniu tej czynności zechcieli nie ograniczać się do zbadania toku czynności jedynie pod względem formalnym, lecz badali na podstawie treści aktów, ich konstrukcji prawnej i sposobu załatwiania sprawy przez danego notarjusza, czy biuro jest należycie prowadzone i jakie usterki w tym kierunku ewentualnie Pan Delegat zauważył. Szczególną uwagę zechcą Panowie Delegaci zwrócić na komisje sądowe i złożyć sprawozdanie, czy i jakie są w tej agendzie zeległości, czy notarjusz otrzymał urgensy ze sądu, czy likwiduje on Sądowi należytości komisarskie, jak załatwia poszczególne sprawy spadkowe i t. p. Przy sposobności lustracji zechcą Panowie jak najbardziej szczegółowo zbadać kwalifikacje zajętych w odnośnem biurze kandydatów notarjalnych i zebrać jak największy materjał do oceny ich zdolności i aplikacji. Ogółem zechcą Panowie Delegaci przy przeprowadzeniu lustracji stanąć na stanowisku ogólnego dobra notarjatu i jego powagi w społeczeństwie oraz na tej podstawie jak najskrupulatniej lustrację przeprowadzić.

Izba notarjalna.

Kraków, dnia 7 stycznia 1922 r.

Prezes: *Dr. Starzewski* m. p.

VIII. Kwalifikacje notarjuszy i kandydatów notarjalnych.

L. 994/20

Przypominamy Panom, że w myśl tutejszej uchwały z 24 lipca 1921 i Kolegjum notarjalnego z dnia 30 października 1921 wprowadzone zostały coroczne i jawne kwalifikacje notarjuszy i kandydatów notarjalnych, a dla tej sprawy poświęcone będzie pierwsze posiedzenie Izby każdego roku. O pierwszych kwalifikacjach i o zmianie poprzednich kwalifikacji na gorsze zawiadamiać się będzie interesowanych, którym służy prawo wniesienia przedstawienia do Izby do dni 8-miu w razie obniżenia kwalifikacji. Ocenę kwalifikacji wpisuje się do księgi notarjuszy i kandydatów, a interesowanym służy prawo wglądu. Z uwagi na powyższe zarządzenia wzywa się Panów notarjuszy i samoistnych zastępców notarjuszy, by najdalej do dnia 1 grudnia każdego roku przedkładali tutejszej Izbie swą opinję o zdolnościach i aplikacji pracujących u nich kandydatów notarjalnych wraz z wnioskiem na stopień oceny, na jaki zdaniem opiniodawcy kandydat zasługuje. Ponadto zechcą Panowie Delegaci tutejszej Izby przedkładać podobne opinje i wnioski wraz z szczegółowem umotywowaniem przy sposobności lustracji biur notarjalnych.

Izba notarjalna.

Kraków, dn. 9 stycznia 1922.

Prezes: *Dr. Starzewski* m. p.

IX. Postępowanie porządkowe i dyscyplinarne.

L. 994/20

Wedle zacytowanych wyżej pod VIII uchwał postanowiono zawiadamiać zawsze obwinionego notarjusza względnie kandydata notarjalnego o posiedzeniu Izby, mającem rozpatrywać jego sprawę z tem, że służy mu prawo stawienia się na posiedzeniu i uzasadnienia wniesionego poprzednio oświadczenia. O orzeczeniu zasądzającem musi być strona żaląca się i zasądzony notarjusz wzgl. kandydat zawiadomiony, można atoli po zakomunikowaniu tego orzeczenia wyczekać czas ośmiu dni, według uznania Prezesa Izby, by zasądzonemu dać sposobność do wniesienia przedstawienia i dopiero po bezskutecznym upływie tego terminu, względnie po załatwieniu przedstawienia zawiadomić o definitywnym rezultacie obie strony.

Izba notarjalna.

Kraków, dn. 9 stycznia 1922.

Prezes: *Dr. Starzewski* m. p.

X. Wykaz niewłasnowolnych za IV kwartał 1921.

L. 6/22.

1. Pozbawieni własnowolności:

L. p.	Imię i nazwisko pozbawionego własnowolności	Miejsce zamieszkania tegoż	Powód pozbawienia własnowolności	Czy pozbawiony własnowolności całkowicie, czy częściowo	Oznaczenie Sądu i data uchwały pozbawiającej własnowolności	Imię i nazwisko, miejsce zamieszkania kuratora względnie doradcy
1	Ludwika Truchan	Kąśna górna	marnotrawstwo	częściowo	Ciężkowice 5. 9. 1921 L. 2. 21 P. 68. 21	Ludwik Wójcik, Kąśna górna
2	Helena z Gnutków Bajorska	Siekierczyna	choroba umysłowa	całkowicie	Ciężkowice 25. 10. 1921 L. 4. 21 P. 79. 21	Jakób Gnutek, Siekierczyna
3	Hersch Kampf	Łęka żabiecka	„	„	Dąbrowa 21. 9. 1921 L. 4. 21 P. 152. 21	Majer Kampf, Łęka żabiecka
4	Nachman, syn Szulima, Rappaport	Frysztak	„	„	Frysztak 19. 9. 1921 L. 6. 21 P. 100. 21	Szulim Rappaport, Frysztak
5	Natalja Piekosińska	Gorlice	„	„	Gorlice 24. 10. 1921 L. 9. 21 P. 143. 21	Walerya Moskalowa, Gorlice
6	Antoni Stawicki	„	„	„	Gorlice 28. 10. 1921 L. 10. 21 P. 187. 21	Stanisław Stawicki, Przemyśl
7	Władysław Gubała	Mszanka	„	„	Gorlice 24. 10. 1921 L. 17. 21 P. 186. 21	Wiktorja Szlochowa, Mszanka
8	Wincenty Lipka	Jeleń	„	„	Jaworzno 4. 11. 1921 L. 7. 21	Katarzyna z Maców Lipkowa, Jeleń
9	Jan Glimos	Ciężkowice	„	„	Jaworzno 10. 11. 1921 L. 4. 21	Franciszek Glimos, Ciężkowice
10	Antoni Gębala recte Wilczek	Byczyna	„	„	Jaworzno 1. 12. 1921 L. 3. 21	Julja 1-o Wilczkowa, 2-o Gębala. Byczyna

L. p.	Imię i nazwisko pozbawionego własnowolności	Miejsce zamieszkania tegoż	Powód pozbawienia własnowolności	Czy pozbawiony własnowolności całkowicie czy częściowo	Oznaczenie Sądu i data uchwały pozbawiającej własnowolności	Imię i nazwisko, miejsce zamieszkania kuratora, względnie doradcy
11	Jan Bartosz	Łazy dembowieckie	choroba umysłowa	całkowicie	Jasło 25. 10. 1921 P. 372. 21	nie podano ze sądu
12	Józef Leńczowski	Przytkowice	marnotrawstwo	częściowo	Kalwarja 2. 9. 1921 L. 8. 21 P. 168. 21	Katarzyna Leńczowska, Przytkowice
13	Izrael Mayer	z Krakowa, obecnie Kobierzyn	choroba umysłowa	całkowicie	Kraków 25. 8. 1921 L. XVI 50. 21 P. XVI 102. 21	Dr. Zygmunt Grünzweig, adwokat, Kraków, Grodzka
14	Franciszek Oprych	-	„	„	Kraków 27. 8. 1921 L. XVI 48. 21 P. XVI 103. 21	Jan Klocek, Kraków, Czarnowiejska 37
15	Marya Nowakówna	„	„	„	Kraków 27. 8. 1921 L. XVI 54. 21 P. XVI 101. 21	Dr. Tadeusz Gluziński, adwokat, Kraków
16	Stanisław Wyspiański	Kraków	„	„	Kraków 12. 11. 1921 P.XVIII 164.7 233. XI	inż. Adam Chmurski, Kraków
17	Henryka Gumińska, wdowa po Władysławie	-	„	„	Kraków 22. 10. 1921 L. X 56. 21	Leon Preiss, Kraków, Lenartowicza
18	Anastazja Eljasz	Jagodnik	-	„	Kolbuszowa 7. 12. 1921 L. 7. 21 P. 250. 21	Stanisław Eljasz, Jagodnik
19	Jakób Trojnacki, syn Jana	Ostrowy tuszowskie	marnotrawstwo	częściowo	Kolbuszowa 5. 12. 1921 L. 8. 21 P. 246. 21	Marjanna Trojnacka, Ostrowy tuszowskie
20	Kazimierz Mokrzycki.	Zarębki	choroba umysłowa	całkowicie	Kolbuszowa 6. 12. 1921 L. 1. 19 P. 251. 21	Marjanna z Filubów Mokrzycka, Zarębki
21	Franciszka Feluś	Czułówek	„	„	Liszki 10. 10. 1921 L. 6. 21 P. 87. 21	Paweł Feluś, Czułówek

L. p.	Imię i nazwisko pozbawionego własnowolności	Miejsce zamieszkania tegoż	Powód pozbawienia własnowolności	Czy pozbawiony własnowolności całkowicie czy częściowo	Oznaczenie Sądu i data uchwały pozbawiającej własnowolności	Imię i nazwisko, miejsce zamieszkania kuratora, względnie doradcy
22	Marja z Krawczyków Kapusta	Aleksandrowice	choroba umysłowa	całkowicie	Liszki 27. 10. 1921 L. 4. 21 P. 91. 21	Bartłomiej Krawczyk, Aleksandrowice, wójt
23	Jan Pieczara	Budzów	"	"	Maków 17. 10. 1921 L. 12. 21	Ludwik Kudzia, Budzów
24	Anna Pająkówna	Bieńkówka	"	"	Maków 17. 10. 1921 L. 7. 21	Antoni Malina, Bieńkówka
25	Benedykt Wójcik	Grzechynia	"	"	Maków 17. 10. 1921 L. 7. 21	Katarzyna Wójcik, Grzechynia
26	Małka vel Amalja Goldberger	Oświęcim	nieudolność umysłu	częściowo	Oświęcim 23. 11. 1921 P. 112. 19	Fani Goldberger, Oświęcim
27	Mojżesz Wolf	"	"	całkowicie	Oświęcim 19. 12. 1921 L. 21. 21 P. 157. 21	Abraham Ziegman, Oświęcim
28	Marya Gworek	Dwory	choroba umysłowa	"	Oświęcim 30. 10. 1921 L. 13. 21 P. 152. 21	Józef Gworek, Oświęcim
29	Juljanna Pietruszka	Babice	"	"	Oświęcim 30. 11. 1921 L. 15. 21 P. 150. 21	Walenty Kołodziej, Babice
30	Antoni Sobanik	Dwory	"	"	Oświęcim 17. 12. 1921 L. 4. 21 P. 158. 21	Antoni Szymeczek, Dwory
31	Józef Walusiak	Oświęcim	"	"	Oświęcim 26. 11. 1921 L. 8. 21 P. 167. 19	Anna z Piegzików Walusiak, Oświęcim
32	Ignacy Paszek	Pławy	"	"	Oświęcim 12. 12. 1921 L. 19. 21 P. 156. 21	Jan Paszek, Stare Stawy
33	Katarzyna z Ptaków Skiba	Zakrzówek	"	"	Podgórze 25. 10. 1921 L 21. 21 P. 161. 21	Wanda Skibówna, Zakrzówek

L. p.	Imię i nazwisko pozbawionego własnowolności	Miejsce zamieszkania tegoż	Powód pozbawienia własnowolności	Czy pozbawiony własnowolności całkowicie czy częściowo	Oznaczenie Sądu i data uchwały pozbawiającej własnowolności	Imię i nazwisko, miejsce zamieszkania kuratora, względnie doradcy
34	Stefanja Stefańska	Ludwinów	choroba umysłowa	całkowicie	Podgórze 4. 11. 1921 L. 22. 21 P. 171. 21	Franciszek Stefański, Ludwinów
35	Wojciech Hebda	Prądnik biały	"	"	Podgórze 11. 12. 1921 L. 17. 21 P. 202. 21	Marja Hebda, Prądnik biały
36	Franciszka Laufer	Podgórze	"	"	Podgórze 13. 12. 1921 L. 23. 21 P. 207. 21	Henryk Laufer, Kraków, Szeroka 34
37	Wojciech Jutrznia	Radziszów	"	"	Skawina 6. 8. 1921 L. 159. 20 P. 110. 21	Walenty Jaskuła, Radziszów
38	Agata z Baranów Piskorz	Korabniki	opilstwo	częściowo	Skawina 11. 10. 1921 L. 635. 21 P. 134. 21	Józef Piskorz, Korabniki
39	Jakób Dudek	Radziszów	choroba umysłowa	całkowicie	Skawina 21. 11. 1921 L. 531. 21 P. 85. 21	Błażej Dudek, Radziszów
40	Marja córka Michała Pochopień	Las	"	"	Sucha 23. 9. 1921 L. 2. 21 P. 58 21	Michał Pochopień, Las
41	Stefanja Romanik	Tarnów	"	"	Tarnów 4. 10. 1921 L. 29. 21 P. 365. 21	Józef Romanik, podurz pocztowy, Tarnów
42	Piotr Bibro	Zgłobice	"	"	Tarnów 14. 10 1921 L. 24. 21 P. 366. 21	Wiktorja Bibro, Zgłobice
43	Wojciech Dec	Grębów	marnotrawstwo	częściowo	Tarnobrzeg 15. 9. 1921 L. 2. 21	Katarzyna Dec, Grębów
44	Michał Pernal	Marcyporęba	choroba umysłowa	całkowicie	Wadowice 10. 9. 1921 L. 11. 21 P. 119. 21	Marja z Chrząszczów 1-o Pernal 2-o Rzepka, Marcyporęba

L. p.	Imię i nazwisko pozbawionego własnowolności	Miejsce zamieszkania tegoż	Powód pozbawienia własnowolności	Czy pozbawiony własnowolności całkowicie czy częściowo	Oznaczenie Sądu i data uchwały pozbawiającej własnowolności	Imię i nazwisko, miejsce zamieszkania kuratora, względnie doradcy
45	Marjanna Tyrałówna	Brzeźnica	słabe rozwinięcie umysłowe	częściowo	Wadowicie 6. 5. 1921 L. 4. 21 P. 72. 21	Franciszek Tyrała, Brzeźnica
46	Jan Siatka	Siepraw	marnotrawstwo	„	Wieliczka 14. 12. 1921 L. 11. 21	Michał Dziura, Siepraw, wójt
47	Jakób Staśko	Rzeszotary	„	„	Wieliczka 17. 12. 1921 L. 20. 20 P. 264. 21	żona Agata z Chachliców Staśko, Rzeszotary
48	Józef Eisenberg	Sułków	choroba umysłowa	całkowicie	Wieliczka 15. 11. 1921 L. 6. 21. P. 266. 21	Wojciech Krawczyk, Sułków, wójt
49	Piotr Szpara	Bieńkowice	marnotrawstwo	częściowo	Wieliczka 18. 10. 1921 L. 4. 21 P. 237. 21	Kania Jan, Bieńkowice
50	Tadeusz Twardowski	Wojnicz	choroba umysłowa	całkowicie	Wojnicz 30. 8. 1921 L. 4. 21 P. 27. 21	Aleksander Juszczakiewicz, Wojnicz
51	Anna Bałaza	Zator	„	„	Zator 14. 10. 1921 L. 5. 20 P. 110. 21	Anna z Źróbków Bałaza, Zator
52	Emilja z Krawczyków Stanek	Trzebieńczyce	„	„	Zator 11. 8. 1921 L. 9. 21 P. 86. 21	Walenty Stanek, Trzebieńczyce

2. Uchylono uchwałę o pozbawieniu własnowolności (przywrócono własnowolność) co do następujących osób:

L. p.	Imię i nazwisko pozbawionego własnowolności	Miejsce zamieszkania tegoż	Powód pozbawienia własnowolności	Oznaczenie właściwego Sądu i data uchwały znoszącej ograniczenie własnowolności
1	Piotr Bobowski	Kobyle	marnotrawstwo	Frysztak 17. 11. 1921 L. 8. 21

L. p.	Imię i nazwisko pozbawionego własnowolności	Miejsce zamieszkania tegoż	Powód pozbawienia własnowolności	Oznaczenie właściwego Sądu i data uchwały znoszącej ograniczenie własnowolności
2	Piotr Śliwa	Benczyn	choroba umysłowa	Kalwarja 18. 9. 1921 L. 29. 97
3	Agnieszka Hyłowa	Rybna	umysłowe niedołęstwo	Liszki 27. 11. 1921 P. 69. 7
4	Marjanna z Szafrańców Zamlik	Grzechynia	marnotrawstwo	Maków 12. 11. 1921 L. 16. 21

Przy tej sposobności zawiadamia się Panów notarjuszy i zastępców notarjuszy, że odtąd wykazy niewłasnowolnych podawać będzie Izba notarjalna Panom do wiadomości jedynie przez jednorazowe ogłoszenie w „Przeglądzie notarjalnym“, a obowiązkiem jest Panów zestawiać w swych biurach i umieszczać w widocznem miejscu w biurze ogólne wykazy, uzupełniane bez przerwy, na podstawie kwartalnych zestawień tutejszej Izby.

Izba notarjalna.

Kraków, dnia 3 stycznia 1922 r.

Prezes: *Dr. Starzewski* m. p.

Notarjat Małopolski

obejmuje okręgi 3 Izb notarjalnych: *Krakowskiej*, której okręg pokrywa się z terytorjalnym zakresem działania Krakowskiego Sądu Apelacyjnego (wyjątek stanowi ziemia Cieszyńska, która, należąc do jurysdykcji Krakowskiego Sądu apelacyjnego, tworzy odrębne Kollegium notarjalne z Sądem okręgowym w Cieszynie, spełniającym funkcje Izby notarjalnej, na czele), oraz *Przemyskiej i Lwowskiej*, które razem wzięte pokrywają się terytorjalnie z obszarem Lwowskiego Sądu Apelacyjnego.

A) Izba notarjalna w Krakowie

obejmuje 6 okręgów sądowych, rozpadających się na 69 powiatów sądowych, a mianowicie:

a) Sąd okręgowy Kraków składa się z powiatów sądowych: 1) Bochnia, 2) Brzesko, 3) Chrzanów, 4) Dobczyce, 5) Ja-

worzno, 6) Kraków, 7) Krzeszowice, 8) Liszki, 9) Niepołomice, 10) Podgórze, 11) Radłów, 12) Skawina, 13) Wieliczka, 14) Wiśnicz, 15) Wojnicz, 15) Zakliczyn;

b) Sąd okręgowy Jasło składa się z powiatów sądowych: 1) Biecz, 2) Brzostek, 3) Dukla, 4) Frysztak, 5) Gorlice, 6) Jasło, 7) Krosno, 8) Żmigród;

c) Sąd okręgowy Nowy Sącz składa się z powiatów sądowych: 1) Ciężkowice, 2) Czarny Dunajec, 3) Grybów, 4) Krościenko, 5) Limanowa, 6) Mszana dolna, 7) Muszyna, 8) Nowy Sącz, 9) Nowy Targ, 10) Stary Sącz;

d) Sąd Okręgowy Rzeszów składa się z powiatów sądowych: 1) Głogów, 2) Kolbuszowa, 3) Leżajsk, 4) Łańcut, 5) Nisko, 6) Przeworsk, 7) Rozwadów, 8) Rzeszów, 9) Sokołów, 10) Strzyżów, 11) Tarnobrzeg, 12) Tyczyn, 13) Ulanów;

e) Sąd okręgowy Tarnów składa się z powiatów sądowych: 1) Dąbrowa, 2) Dębica, 3) Mielec, 4) Pilzno, 5) Radomyśl wielki, 6) Ropczyce, 7) Tarnów, 8) Tuchów, 9) Żabno;

f) Sąd okręgowy Wadowice składa się z powiatów sądowych: 1) Andrychów, 2) Biała, 3) Jordanów, 4) Kalwarja, 5) Kęty, 6) Maków, 7) Milówka, 8) Myślenice, 9) Oświęcim, 10) Sucha, 11) Wadowice, 12) Zator, 13) Żywiec.

I. Skład Krakowskiej Izby notarjalnej

(adres: Kraków ul. Poselska 20)

wybranej na posiedzeniu Kollegium w dniu 5 grudnia 1920 na czasokres 3-letni t. j. na lata 1921, 1922 i 1923:

Prezes: Dr. Starzewski Tadeusz, Członkowie: 1) Brason Summer Ludwik, 2) Dr. Góra Stefan, 3) Gutowski Roman, 4) Karpiński Franciszek, 5) Dr. Myciński Jan, 6) Peszkowski Wacław. Zastępcy Członków: 1) Dębicki Ignacy (wybrany na posiedzeniu Kollegium w dniu 30 października 1921 w miejsce śp. Dra Kazimierza Bystrzonowskiego), 2) Glück Jan, 3) Dr. Wisłocki Stanisław. Sekretarz Izby notarjalnej: Aleksander Rybiański, kandydat notarjalny.

II. Rewizorowie rachunków Izby uotarjalnej:

1) Japa Stanisław, 2) Poręba Józef.

III. Weryfikatorowie protokołów Kollegium:

1) Gliński Wojciech, 2) Dr. Nowak Józef.

IV. Komisja Egzaminacyjna dla egzaminów notarjalnych przy Sądzie Apelacyjnym w Krakowie:

Przewodniczący: Wolter Władysław, Prezes Sądu Apelacyjnego. Zastępca Przew.: Turowicz Mieczysław, Vice-Prezes

tegoż Sadu. Członkowie: Wszyscy sędziowie Sądu Apelacyjnego, tudzież notarjusze: 1) Karpiński Kazimierz, 2) Dr. Myciński Jan, 3) Dr. Starzewski Tadeusz, 4) Dr. Wisłocki Stanisław.

V. Komisja Izbowa dla spraw ustawodawczych:

Przewodniczący: Dr. Starzewski Tadeusz. Członkowie: 1) Brason Summer Ludwik, 2) Dębicki Ignacy, 3) Glück Jan, 4) Dr. Góra Stefan, 5) Lipiński Lucjan, 6) Dr Myciński Jan, 7) Rybiański Aleksander, 8) Dr. Stein Stanisław, 9) mandat po śp. Dr. Bystrzonowskim wakuje.

VI. Komisja Izbowa dla spraw taryfowych:

Przewodniczący: Dr. Starzewski Tadeusz, Członkowie: Karpiński Franciszek i Dr. Myciński Jan.

VII. Komisja Izbowa dla opracowania statutu Towarzystw notarjalnych:

Przewodniczący: Dr. Starzewski Tadeusz. Członkowie: 1) Glück Jan, 2) Dr. Góra Stefan, 3) mandat po śp. Dr. Bystrzonowskim wakuje.

VIII. Notarjusze, stanowiący Krakowskie Kollegium notarjalne, według dat nominacji.

(81 systemizowanych posad notarjuszy).

1. Lipiński Lucjan, Kraków, 29 grudnia 1870*)
2. Groyecki Marcin, Żywiec, 19 grudnia 1871
3. Hanusz Antoni, Bochnia, 2 sierpnia 1872
4. Jarema Kazimierz, Jasło, 24 listopada 1877
5. Grodyński Józef, Kraków, 12 kwietnia 1878
6. Holcer Zygmunt, Strzyżów, 27 grudnia 1881
7. Nowiński Bronisław, Leżajsk, 9 marca 1886**)
8. Krasicki Władysław, Tarnów, 9 marca 1886
9. Orzakiewicz Gabrjel, Frysztak, 23 grudnia 1887
10. Machowski Mikołaj, Rzeszów, 23 grudnia 1887
11. Huza Michał, Grybów, 16 sierpnia 1890

*) Zmarł 24 lutego 1922.
**) Zmarł 9 lutego 1922.

12. Miąsik Ludwik, Rozwadów, 16 sierpnia 1890
13. Gorączko Marceli, Oświęcim, 16 sierpnia 1890
14. Dr. Myciński Jan, Kraków, 18 marca 1891
15. Madeyski Roman, Myślenice, 13 grudnia 1891
16. Piela Piotr, Podgórze, 13 września 1893
17. Gutowski Roman, Chrzanów, 13 września 1893
18. Dr. Wisłocki Stanisław, Kraków, 13 września 1893
19. Dr. Starzewski Tadeusz, Kraków, 13 września 1893
20. Winter Emanuel, Wieliczka, 11 grudnia 1895
21. Krókowski Stanisław. Krzeszowice, 11 grudnia 1895
22. Kosiński Ignacy, Mielec, 11 grudnia 1895
23. Han Robert, Tarnów, 11 maja 1896
24. Dębicki Ignacy, Rzeszów, 21 lipca 1896
25. Wiśniowski Leopold, Ciężkowice, 13 października 1896
26. Lisowski Grzegorz, Ropczyce, 1 czerwca 1897
27. Struszkiewicz Michał, Tyczyn, 3 sierpnia 1897
28. Sielecki Dymitr, Nowy Sącz, 13 listopada 1899
29. Glaser Jan, Krosno, 30 kwietnia 1900
30. Gałziński Stanisław, Limanowa, 30 kwietnia 1900
31. Pospóła Karol, Maków, 30 kwietnia 1900
32. Horak Franciszek, Nowy Targ, 31 lipca 1901
33. Bahr Antoni, Nowy Sącz, 10 czerwca 1903
34. Kordaszewski Michał, Dąbrowa, 17 października 1903
35. Lasko Wincenty, Przeworsk, 3 maja 1904
36. Bieliński Mieczysław, Jasło, 3 maja 1904
37. Puchalski Karol, Kęty, 31 marca 1905
38. Hetper Leopold, Nowy Sącz, 31 marca 1905
39. Zach Franciszek, Kolbuszowa, 21 maja 1905
40. Krawczyński Walery, Mszana dolna, 22 lutego 1908
41. Jaroń Tomasz, Dobczyce, 16 października 1909
42. Królicki Stanisław, Krościenko, 4 lutego 1910
43. Karpiński Kazimierz, Biała, 4 lutego 1910
44. Glück Jan, Biecz, 4 lutego 1910
45. Dr. Nowak Józef, Brzesko, 3 stycznia 1911
46. Grenik Józef, Wiśnicz, 24 czerwca 1911
47. Breyer Henryk, Radomyśl, 24 czerwca 1911
48. Japa Stanisław, Niepołomice, 4 listopada 1912
49. Josse Alfred, Ulanów, 15 sierpnia 1913

50. Trybulec Roman, Dukla, 10 października 1914
51. Gabański Ludwik, Jaworzno, 10 października 1914
52. Braun Karol, Nisko, 10 października 1914
53. Peszkowski Wacław, Pilzno, 10 października 1914
54. Karpiński Franciszek, Kalwarja, 25 kwietnia 1916
55. Świtlik Adam, Dębica, 6 kwietnia 1917*)
56. Janicki Juljan, Andrychów, 6 kwietnia 1917
57. Czerwiński Władysław, Wadowice, 6 kwietnia 1917
58. Poręba Józef, Łańcut, 6 kwietnia 1917
59. Gliński Wojciech, Żabno, 6 kwietnia 1917
60. Summer-Brason Ludwik, Gorlice, 6 listopada 1917
61. Dr. Trybulec Andrzej, Czarny Dunajec, 6 listopada 1917
62. Dr. Midowicz Ludwik, Głogów, 13 listopada 1917
63. Dr. Stein Stanisław, Kraków, 13 listopada 1917
64. Dr. Hołubowicz Władysław, Wojnicz, 30 października 1918
65. Mleczko Ludwik, Stary Sącz, 19 stycznia 1920
66. Gutwiński Franciszek, Żmigród, 19 stycznia 1920
67. Dr. Bieliński Bolesław, Sokołów, 19 stycznia 1920
68. Berszakiewicz Jan, Radłów, 19 stycznia 1920
69. Pisarczyk Wincenty, Tuchów, 30 sierpnia 1920
70. Dr. Góra Stefan, Zakopane, 30 sierpnia 1920
71. Dutkiewicz Józef, Brzostek, 20 maja 1921
72. Dr. Popkiewicz Józef, Skawina, 10 sierpnia 1921
73. Opidowicz Antoni, Wadowice, 21 października 1921**)
74. Kopacz Błażej, Jordanów, 21 października 1921
75. Wdówka Gustaw, Milówka, 21 października 1921**)
76. Pacyna Jakób, Sucha, 21 października 1921**)
77. Kaszyński Zygmunt, Liszki, 21 października 1921
78. Martyna Piotr, Muszyna, 21 października 1921
79. Dr. Goyski Adam, Zakliczyn, 20 grudnia 1921**)

(Notarjaty w Zatorze i Tarnobrzegu nieobsadzone***).

---

*) Nie objął jeszcze tego urzędu (urzęduje dotychczas w Suchy).
**) Nie objął jeszcze tego urzędu.
***) Również wakują notarjaty w Krakowie i Leżajsku (ad poz. 1 i 7).

IX. Lista kandydatów notarjalnych
okręgu Izby notarjalnej w Krakowie, wedle stanu z 15 stycznia 1922. Czas praktyki obliczony do 15 stycznia 1922 włącznie.

L. p.	Imię i nazwisko kandydata	Miejsce ostatniej praktyki	Data rozpoczęcia praktyki	Czas odbytej praktyki			złożony egzamin		uprawniony do substytucji
				lat	miesięcy	dni	notarjalny	sędziowski	
1	Ziemliński Adam	Rzeszów	29 4 1906	15	8	11	—	—	—
2	Czeppe Wendelin	Ciężkowice	10 7 1908	13	6	7	|	—	|
3	Juszczyk Jędrzej	Brzesko	28 10 1908	13	2	20	—	—	—
4	Grodnicki Stanisław	Nowy Sącz	1 12 1908	13	—	29	|	—	|
5	Gerlach Stanisław	Kraków	24 3 1909	12	9	18	—	|	|
6	Stasiniewicz Juljan Bolesław	Bochnia	2 7 1909	12	6	16	—	|	|
7	Dr Mynarski Władysław Roman	Żywiec	15 9 1909	12	4	4	—	|	|
8	Wirski Jan	Strzyżów	3 11 1909	12	2	15	—	—	—
9	Flis Stanisław	Kraków	12 2 1910	11	11	4	|	—	|
10	Dr Gardziel Gustaw Władysław	Nowy Targ	23 6 1910	11	6	23	|	—	|
11	Kisielewski Adolf	Muszyna	14 7 1910	11	6	2	—	—	—
12	Dr Rudnicki Jerzy	Podgórze	31 7 1910	11	5	9	|	—	|
13	Kosiński Walerjan	Nowy Sącz	9 9 1910	11	4	4	|	—	|
14	Dr Śliwiński Władysław	Gorlice	25 11 1910	11	1	22	|	—	|
15	Tabeau Karol	Frysztak	27 6 1911	10	6	19	|	—	|
16	Pęksa Stanisław Andrzej	Łańcut	3 12 1911	10	1	12	|	—	|
17	Rybiański Aleksander	Kraków	14 1 1912	10	—	3	|	—	|
18	Kaliski Wojciech	Nowy Sącz	1 4 1912	9	9	16	—	—	—
19	Bański Adam Józef	Pilzno	14 12 1912	9	1	5	|	—	|
20	Dr Łotocki Leon	Biecz	6 5 1913	8	6	5	—	—	—
21	Trzeciecki Władysław	Dukla	28 11 1885	8	5	2	—	|	—
22	Dr Breyer Stefan	Radomyśl	4 12 1913	8	1	13	—	—	—
23	Rzepecki Michał Jerzy	Liszki	13 9 1900	8	1	11	—	|	|
24	Juzkiewicz Wit Bernard	Czarny Dunajec	1 1 1914	8	—	16	—	—	—
25	Nowak Jan	Podgórze	30 10 1913	8	—	15	—	—	—
26	Szeligiewicz Józef Franciszek	Grybów	2 3 1914	7	10	14	—	—	—
27	Klimczyk Stefan	Oświęcim	26 3 1914	7	9	21	—	—	—
28	Grodecki Henryk Bronisław	Bochnia	5 8 1912	7	8	26	—	—	—
29	Robaczewski Jan Hugo	Głogów	2 5 1914	7	8	14	—	—	—
30	Armatys Władysław Roman	Jaworzno	28 5 1914	7	7	19	—	—	—
31	Dr Szymanowicz Franciszek Michał	Kraków	17 6 1914	7	7	—	—	—	—
32	Posacki Leon	Rzeszów	9 7 1908	7	3	9	—	—	—
33	Dr Kuliński Adam Józef	Kraków	25 11 1913	6	5	29	—	|	—
34	Więcław Alojzy Szymon	Żabno	14 10 1915	6	3	—	—	—	—
35	Kozłowski Wiktor	Podgórze	4 12 1915	6	1	12	—	—	—

L. p.	Imię i nazwisko kandydata	Miejsce ostatniej praktyki	Data rozpoczęcia praktyki			Czas odbytej praktyki			złożony egzamin		Uprawniony do substytucji
						lat	miesięcy	dni	notarjalny	sędziowski	
36	Wołosiański Arsen	Leżajsk	22	7	1911	4	9	16	—	—	—
37	Dr Zarytkiewicz Roman Józef	Żmigród	2	3	1915	4	—	11	—	—	—
38	Darocha Władysław	Sokołów	5	5	1918	3	8	11	—	—	—
39	Reaubourg Adolf Ludwik	Kęty	27	5	1918	3	7	19	—	—	—
40	Niedzielski Eugenjusz Antoni	Kraków	10	4	1919	2	9	6	—	—	—
41	Wilkosz Feliks	Krzeszowice	28	5	1919	2	7	19	—	—	—
42	Dr Typrowicz Wawrzyn.	Dukla	4	8	1919	2	5	13	—	—	—
43	Grzybczyk Jan Stanisław	Kraków	7	6	1910	2	3	1	—	—	—
44	Pawłowski Tadeusz	Wadowice	6	12	1919	2	1	10	—	—	—
45	Gerlach Roman	Kraków	21	12	1919	2	—	25	—	—	—
46	Dietl Roman Marjan	Jasło	10	3	1920	1	10	7	—	—	—
47	Zachara Władysław Leon	Radłów	28	3	1920	1	9	19	—	—	—
48	Dr Błachociński Stanisław Lambert	Skawina	26	5	1920	1	7	21	—	—	—
49	Chylak Adam Jan	Nowy Sącz	18	6	1920	1	6	25	—	—	—
50	Matukiewicz Witold Aleksander	Tarnów	9	12	1919	1	4	6	—	—	—
51	Garduła Stanisław	Strzyżów	17	1	1921	1	—	—	—	—	—
52	Scheuring Witold Gustaw Jerzy	Ropczyce	19	5	1921	—	7	28	—	—	—
53	Dubis Stanisław	Krosno	22	5	1921	—	7	25	—	—	—
54	Padykuła Jan	Milówka	4	6	1921	—	7	12	—	—	—
55	Dr Szymakowski Franciszek	Kraków	5	7	1921	—	6	11	—	—	—
56	Dr Pawłowski Jan Władysław	Rzeszów	1	8	1921	—	5	15	—	—	—
57	Kluz Michał	Rzeszów	4	8	1921	—	5	12	—	—	—
58	Dutkiewicz Franciszek	Zakliczyn	17	8	1921	—	5	—	—	—	—
59	Śliwa Michał Wojciech	Radłów	17	8	1921	—	5	—	—	—	—
60	Woźniak Jan	Tyczyn	29	8	1921	—	4	18	—	—	—
61	Dr Bereźniak Franciszek	Kraków	1	9	1921	—	4	15	—	—	—
62	Gumiński Mieczysław Roman	Nowy Targ	5	9	1921	—	4	11	—	—	—
63	Dr Tylka Stanisław Tadeusz	Wiśnicz	16	9	1921	—	4	1	—	—	—
64	Dr Figwer Józef	Kraków	19	9	1921	—	3	28	—	—	—
65	Dr Jasiński Włodzimierz	Łańcut	22	9	1921	—	3	25	—	—	—
66	Krzehlik Klaudjusz	Tarnobrzeg	1	11	1921	—	2	15	—	—	—
67	Japa Mieczysław	Niepołomice	4	11	1921	—	2	12	—	—	—
68	Stopiński Stanisław Jan	Jasło	15	11	1921	—	2	1	—	—	—
69	Rogóż Roman	Stary Sącz	29	11	1921	—	1	18	—	—	—
70	Dr Srokowski Zdzisław Adam	Wieliczka	7	12	1921	—	1	9	—	—	—
71	Ryba Jan	Kraków	20	12	1921	—	—	27	—	—	—

B) Izba notarjalna we Lwowie

obejmuje 7 okręgów sądowych, podzielonych na 77 powiatów sądowych, a mianowicie:

a) Sąd okręgowy Brzeżany: powiaty sądowe: 1) Brzeżany, 2) Bursztyn, 3) Chodorów, 4) Kozowa, 5) Podhajce, 6) Przemyślany, 7) Rohatyn, 8) Wiśniowczyk, 9) Bołszowce;

b) Sąd okręgowy Czortków: powiaty sądowe: 1) Czortków, 2) Borszczów, 3) Budzanów, 4) Husiatyn, 5) Kopyczyńce, 6) Mielnica, 7) Tłuste, 8) Zaleszczyki;

c) Sąd okręgowy Kołomyja: powiaty sądowe: 1) Kołomyja, 2) Gwoździec, 3) Jabłonów, 4) Horodenka, 5) Kossów, 6) Kuty, 7) Obertyn, 8) Peczeniżyn, 9) Śniatyn, 10) Zabłotów, 11) Żabie;

d) Sąd okręgowy Lwów: powiaty sądowe: 1) Bełz, 2) Bóbrka, 3) Cieszanów, 4) Gródek Jagielloński, 5) Janów, 6) Kulików, 7) Lwów, 8) Lubaczów, 9) Mosty wielkie, 10) Niemirów, 11) Rawa ruska, 12) Sokal, 13) Szczerzec, 14) Uhnów, 15) Winniki, 16) Żółkiew;

e) Sąd okręgowy Stanisławów: powiaty sądowe: 1) Bohorodczany, 2) Buczacz, 3) Delatyn, 4) Halicz, 5) Kałusz, 6) Monasterzyska, 7) Nadwórna, 8) Potok Złoty, 9) Sołotwina, 10) Stanisławów, 11) Tłumacz, 12) Tyśmienica, 13) Wojniłów, 14) Ottynia;

f) Sąd okręgowy Tarnopol: powiaty sądowe: 1) Grzymałów, 2) Mikulińce, 3) Nowe Sioło, 4) Skałat, 5) Tarnopol, 6) Trembowla, 7) Zbaraż, 8) Podwołoczyska;

g) Sąd okręgowy Złoczów: powiaty sądowe: 1) Brody, 2) Busk, 3) Gliniany, 4) Kamionka Strumiłowa, 5) Łopatyn, 6) Olesko, 7) Podkamień, 8) Radziechów, 9) Zborów, 10) Złoczów, 11) Załoźce;

Na terytorjum tem jest 93 systemizowanych posad notarjuszy, z których kilka jest obecnie nie obsadzonych z powodu czasowego zawieszenia działalności odnośnych Sądów powiatowych.

I. Skład lwowskiej Izby notarjalnej

(adres: Lwów, ul. Jagiellońska 12)

wybrany na posiedzeniu Kolegjum w dniu 15 maja 1921:

Prezes: Szelewski Franciszek, Wiceprezes: Mayer Wojciech, Członkowie: 1) Ganther Ernest, 2) Groblewski Zygmunt, 3) Ostrowski Gustaw, 4) Praschil Józef, 5) Ziemnowicz Stanisław, Zastępcy Członków: 1) Fassnacht Edward, 2) Misky Eugenjusz, 3) Soboł Franciszek, Sekretarz Izby: Limanowski Albin Kazimierz, — jego zastępca: Dr. Trzos Bolesław, kandydaci notarjalni.

II. Fundacje zostające pod zarządem lwowskiej Izby notarjalnej:

1) Z okazji Imienin P. Prezesa lwowskiej Izby notarjalnej, Franciszka Szelewskiego, utworzyło grono notarjuszy i kandydatów notarjalnych okręgu tejże Izby, na wniosek P. Albina Kazimierza Limanowskiego, w dniu 3 grudnia 1921 r. Fundację stypendyjną imienia Franciszka Szelewskiego dla kształcących się dzieci notarjuszy i kandydatów notarjalnych; zarząd Fundacji tej należy do lwowskiej Izby notarjalnej, a dyspozycja odsetkami, narosłymi od kapitału fundacyjnego, wynoszącego obecnie 170.000 Mkp., przysługuje P. Prezesowi Szelewskiemu. Na cel ten płyną hojne ofiary; między innymi zobowiązał się P. Karol Chmielewski, zastępca notarjusza w Borszczowie, składać na cele tej fundacji corocznie po 10.000 Mkp.,

2) Fundacja Odrodzenia,

3) Fundacja zapomogowa imienia Wiktora Krokowskiego,

4) Fundacja zapomogowa imienia Bronisława Nartowskiego,

5) Fundacja zapomogowa imienia Zygmunta Groblewskiego,

6) Fundacja zapomogowa imienia Stanisława Wesołowskiego, ostatnia utworzona w grudniu 1921 roku z nadesłanej na ten cel przez P. Stanisława Wesołowskiego, notarjusza w Złoczowie, kwoty 200.000 Mp., do której P. Kazimierz Chmielewski, zastępca not. w Borszczowie, zobowiązał się przesyłać corocznie po 10.000 Mp.

III. Lista notarjuszy, stanowiących lwowskie Kollegium notarjalne, według dat nominacji.

1. Adolf Henze, Gródek Jagielloński, 14. 7. 1859,
2. Mieczysław Zaremba, Kuty, 19. 12. 1871.
3. Władysław Zawadzki, Lwów, 8. 8. 1880.
4. Adolf Schapira, Lwów, 18. 1. 1883.
5. Franciszek Sobol, Lwów, 18. 1. 1883.
6. Zygmunt Groblewski, Lwów, 18. 1. 1883.
7. Dr. Jan Kuryś, Sokal, 6. 9. 1884.
8. Józef Gromnicki, Kałusz, 10. 8. 1885.
9. Porfiry Jaremowicz, Podhajce, 20. 8. 1885.
10. Leon Holcer, Łopatyn, 14. 7. 1886.
11. Wincenty Czechowicz, Buczacz, 14. 7. 1886.
12. Włodzimierz Lewicki, Śniatyn, „ „
13. Józef Kapko, Kołomyja, „ „
14. Norbert Mokrzycki, Kamionka Strumiłowa, 27. 3. 1889.
15. Franciszek Szelewski, Lwów, 9. 9. 1890.
16. Michał Sawicki, Złoczów, 5. 7. 1891.
17. Jan Postępski, Rawa-ruska, 25. 10. 1892.
18. Stanisław Hołub, Lwów, „ „
19. Maksymiljan Reiner, Szczerzec, 24. 5. 1893.
20. Emil Szołginia, Skałat, 28. 1. 1896.

21. Jan Rastawiecki, Horodenka, 28. 1. 1896.
22. Włodzimierz Lewicki, Winniki, 10. 10. 1896.
23. Süssman Löwner, Janów, 3. 2. 1897.
24. Aleksander Strocki, Ottynia, 6. 12. 1897.
25. Ludwik Piątkiewicz, Tarnopol, 6. 12. 1897.
26. Marceli Ruxer, Czortków, „ „
27. Stefan Tańczakowski, Potok złoty, 14. 11. 1898.
28. Józef Górnicki, Stanisławów, 15. 3. 1901.
29. Emil Witkiewicz, Olesko, 30. 8. 1901.
30. Józef Friedmann, Sołotwina, 2. 9. 1901.
31. Franciszek Dębicki, Przemyślany, 22. 10. 1901.
32. Wojciech Mayer, Lwów, 26. 2. 1902.
33. Jan Meleszkiewicz, Nadwórna, 3. 4. 1902.
34. Teodozy Pelewicz, Stanisławów, 10. 12. 1903.
35. Władysław Górka, Stanisławów, 10. 8. 1904.
36. Stanisław Łuczakowski, Kołomyja, 22. 2. 1905.
37. Leon Huzar, Halicz, 17. 7. 1905.
38. Aleksander Dziedzicki, Wojniłów, 17. 7. 1905
39. Jan Mandela, Tarnopol, 4. 8. 1905.
40. Władysław Buszyński, Zabłotów, 3. 6. 1906.
41. Teodor Pawluk, Mielnica, 19. 1. 1907.
42. Henryk Fiedler, Rohatyn, 2. 2. 1907.
43. Ernest Ganther, Lubaczów, 26. 2. 1907.
44. Włodzimierz Liebmann, Kozowa, 2. 2. 1908.
45. Antoni Magoński, Trembowla, 16. 9. 1908.
46. Edmund Bazylewicz, Cieszanów, 26. 9. 1908.
47. Stenisław Wesołowski, Złoczów, 18. 1. 1910.
48. Alaksander Ottmann, Peczeniżyn, 9. 5. 1911.
49. Eugeniusz Misky, Tyśmienica, „ „
50. Roman Gołogórski, Tarnopol, 28. 7. 1911.
51. Leon Czomkiewicz, Obertyn, 15. 4. 1912.
52. Maurycy Czopp, Uhnów, 20. 3. 1913.
53. Piotr Żukowski, Bohorodczany, 2. 3. 1914.
54. Gustaw Ostrowski, Kulików, 27. 3. 1914.
55. Mieczysław Woleński, Zbaraż, 26. 7. 1914.
56. Aleksander Kokurewicz, Tłumacz, 9. 6. 1920.
57. Stanisław Gabryszewski, Bursztyn, 9. 6. 1920.
58. Stanisław Sławik, Kopyczyńce, „ „
59. Bolesław Krokowski, Brzeżany, „ „
60. Juljan Kurowski, Borszczów, „ „
61. Michał Moczulski, Grzymałów, „ „
62. Dr. Józef Adlerstein, Gwoździec, „ „
63. Stanisław Ziemnowicz, Bóbrka: „ „
64. Dr. Łazarz Ecker, Mosty Wielkie, „ „
65. Stanisław Beniński, Bełz, „ „
66. Józef Praschil, Busk, „ „

67. Edward Fassnacht, Brody, 9. 6. 1920.
68. Tadeusz Nawrocki, Radziechów, „ „
69. Józef Tarzyński, Podkamień, „ „
70. Adam Sawaszkiewicz, Brzeżany, „ „
71. Roman Zajączkowski, Jabłonów, „ „
72. Mieczysław Karol Etterle, Gliniany, „ „
73. Marjan Szefer, Niemirów, „ „
74. Kazimierz Uhma, Żabie, „ „
75. Stanisław Róg, Tłuste, „ „
76. Dr. Eugieniusz Heyda, Delatyn, „ „
77. Dr. Stanisław Sołtyński, Monasterzyska, „ „
78. Edmund Howorka, Husiatyn, „ „
79. Władysław Jarski, Zaleszczyki, „ „
80. Stefan Lewicki, Wiśniowczyk, „ „
81. Jan Wolnik, Podwołoczyska, „ „
82. Kazimierz Sokol, Budzanów, „ „
83. Władysław Sobolewski, Mikulińce, „ „

IV. Lista kandydatów notarjalnych
okręgu Izby notarjalnej we Lwowie.

L. p.	Imię i nazwisko kandydata	Miejsce ostatniej praktyki	Data rozpoczęcia praktyki	złożony egzamin zawodow.
1	Dr Deskur Jan	Rohatyn	29 4 1884	egzam.
2	Lang Paweł	Kozowa	7 3 1899	|
3	Hanas Jan	Podwołoczyska	?	|
4	Leszczyński Miron	Zborów	11 5 1903	|
5	Budzynowski Teodozy	Stanisławów	15 12 „	|
6	Diaków Bazyli	Chodorów	27 8 „	|
7	Chmielewski Kazimierz	Borszczów	18 7 1905	|
8	Popiel Ignacy	Kulików	?	—
9	Kreiter Władysław	Monasterzyska	13 7 1906	|
10	Sawczyński Michał	Borszczów	27 10 1903	|
11	Makowski Bazyli	Buczacz	7 3 1907	|
12	Dragończyk Jan	Skałat	15 4 1907	—
13	Kaczmarczyk Lubomir	Kołomyja	25 7 1907	|
14	Nitarski Aleksander	Lwów	11 11 1906	|
15	Ginsberg Ignacy	Tarnopol	14 11 1907	|
16	Tatuch Michał	Lwów	5 2 1908	—
17	Limanowski Albin Kazimierz	-	4 7 1908	|
18	Strocki Izydor	Ottynia	29 7 „	|
19	Wysocki Wiktor	Trembowla	22 10 „	|
20	Smal Piotr	Łopatyn	3 4 1909	nie egz.
21	Hessel Stanisław	Bursztyn	23 4 „	—
22	Niwiński Stanisław	Tłuste	1 7 „	|
23	Sułkowski Tomasz	Lwów	5 10 „	—
24	Dr Weissberg Henryk	-	23 10 „	|
25	Kowalski Eugenjusz	Żółkiew	26 10 „	|

L. p.	Imię i nazwisko kandydata	Miejsce ostatniej praktyki	Data rozpoczęcia praktyki	złożony egzamin zawodowy
26	Kupczyński Stefan	Sołotwina	11 11 1909	|
27	Polański Emil	Kopyczyńce	9 5 1910	|
28	Krupiński August	Przemyślany	30 9 „	|
29	Stroński Zygmunt	Kosów	19 11 „	|
30	Chudzicki Zbigniew	Lwów	16 3 1911	|
31	Witwicki Stanisław	„	15 7 „	|
32	Dr Białoskórski Mieczysław	„	22 8 „	|
33	Nieć Tadeusz	Tarnopol	5 12 „	—
34	Biliński Ferdynand	Brody	13 2 1912	|
35	Zielonka Stanisław	Czortków	2 6 „	—
36	Höffner Jan Leopold	Śniatyn	31 8 „	|
37	Dudrowicz Jerzy	Bursztyn	18 10 „	—
38	Grabowiecki Mieczysław	Tłumacz	25 10 „	—
39	Rowiński Józef	Delatyn	28 11 1913	—
40	Melnykowicz Aleksy	Nadwórna	24 12 „	—
41	Bresławski Stefan	Winniki	6 2 1914	—
42	Dr Adam Ludwik Stanisław	?	?	—
43	Frolak Bazyli	Śniatyn	25 2 1914	—
44	Gielitowicz Włodzimierz	Kossów	14 3 „	—
45	Liszczyński Andrzej	Winniki	17 7 „	—
46	Czerkawski Roman	Zborów	?	—
47	Dr Sochacki Jan	Kałusz	?	|
48	Kaznowski Michał	Lwów	2 2 1916	|
49	Rudnicki Włodzimierz	?	?	—
50	Krygowski Kazimierz	Lwów	?	—
51	Dr Trzos Bolesław	„	31 7 1917	—
52	Pawluk Eugenjusz Teodor	Mielnica	12 8 1918	—
53	Dr Mróz Feliks	Tłuste	23 10 918	—
54	Leszczyński Józef	Lwów	15 12 „	—
55	Kłapouszczak Jozafat Władysł.	Halicz	27 10 1919	—
56	Dr Schwalb Edmund	Wojniłów	10 11 „	—
57	Sokalski Władysław	Lwów	5 12 1919	—
58	Harasek Marjan Stanisław	Gródek Jagiell.	19 12 „	—
59	Korczyński Włodzim. Jarosław	Złoczów	2 4 1920	—
60	Chary Klemens	„	14 4 „	—
61	Bohaczewski Jarosław	Kopyczyńce	15 4 „	—
62	Fedyński Stefan Emiljan	Nadwórna	?	—
63	Krym Abraham Józef	Mosty Wielkie	?	—
64	Orzechowski Władysław	„ „	19 10 1920	—
65	Niementowski Kazimierz Marjan	Czortków	28 10 „	—
66	Zarzycki Roman	?	22 3 1921	—
67	Zinader Jozef Majer	Lwów	29 4 „	—
68	Basaraba Mikołaj	Bohorodczany	13 6 „	—
69	Rąpała Władysław	Tarnopol	1 7 „	—
70	Rzewuski Bolesław Zygmunt	Czortków	9 7 „	—
71	Kaliński Marjan Robert	Lwów	9 7 „	—
72	Budziński Henryk	Kosów	6 8 „	—
73	Rippel Wilhelm	Lwów	29 8 „	—
74	Długiewicz Franciszek Wiktor	Brzeżany	5 9 „	—
75	Krzysztofowicz Roman	Lwów	1 10 „	—
76	Rastawiecki Roman	Horodenka	27 10 „	—
77	Sobol Antoni	Lwów	„ „	—

C) Izba notarjalna w Przemyślu

obejmuje 4 okręgi sądowe, podzielone na 41 powiatów sądowych, a mianowicie:

a) Okręg sądowy Przemyśl: powiaty sądowe: 1) Dobromil, 2) Dubiecko, 3) Jarosław, 4) Jaworów, 5) Krakowiec, 6) Mościska, 7) Niżankowice, 8) Pruchnik, 9) Przemyśl, 10) Radymno, 11) Sądowa Wisznia, 12) Sieniawa;

b) Okręg sądowy Sambor: powiaty sądowe: 1) Borynia, 2) Drohobycz, 3) Komarno, 4) Łąka, 5) Podbuż, 6) Rudki, 7) Stara Sól, 8) Sambor, 9) Stary Sambor, 10) Turka;

c) Okręg sądowy Sanok: powiaty sądowe: 1) Baligród, 2) Bircza, 3) Brzozów, 4) Bukowsko, 5) Dynów, 6) Lisko, 7) Lutowiska, 8) Rymanów, 9) Sanok, 10) Ustrzyki dolne;

d) Okręg sądowy Stryj: powiaty sądowe: 1) Bolechów, 2) Dolina, 3) Medenice, 4) Mikołajów, 5) Rożniatów, 6) Skole, 7) Stryj, 8) Żurawno, 9) Żydaczów.

Na powyższem terytorjum systemizowanych jest 46 posad notarjuszy.

I. Skład przemyskiej Izby notarjalnej

wybranej na posiedzeniu Kollegium w dniu 19 czerwca 1921.

Prezes: Krupiński Jan Kanty; Członkowie: 1) Czechowicz Jan, 2) Girzejowski Felicjan, 3) Dr. Kostórkiewicz Witold, 4) Piątkiewicz Kazimierz, 5) Waniek Karol, 6) Wilczek Stanisław; Zastępcy Członków: 1) Gwóźdź Leon, 2) Hejda Józef, 3) Michałowski Stanisław.

II. Lista notarjuszy stanowiących przemyskie Kollegium notarjalne, według dat nominacji.

1. Władysław Janiszewski, Drohobycz, 22. 6. 1862.
2. Józef Heyda, Przemyśl, 18. 1. 1883
3. Jan Kanty Krupiński, Przemyśl, 13. 5. 1885.
4. Karol Waniek, Jarosław, 13. 5. 1885.
5. Dr. Abraham Wiesenberg, Stryj, 14. 7. 1886.
6. Eugenjusz Ambros, Stryj, 14. 7. 1886.
7. Adam Ruprecht, Sambor, 2. 8. 1898.
8. Andrzej Daniłowicz, Borynia, 3. 3. 1899.
9. Michał Daniłowicz, Turka, 4. 1. 1900.
10. Eugenjusz Pawłowicz, Radymno, 2. 9. 1900
11. Stanisław Tokarski, Drohobycz, 2. 9. 1900.
12. Kazimierz Bodakowski, Mościska, 23. 10. 1902.
13. Felicjan Girzejowski, Sambor, 30. 8. 1903.
14. Jan Czechowicz, Bolechów, 7. 7. 1904.
15. Władysław Kaliniewicz, Brzozów, 22. 10. 1904.

16. Stanisław Wilczek, Sieniawa, 28. 2. 1905.
17. Teodor Glixelli. Dobromil, 30. 11. 1305.
18. Emil Müller, Pruchnik, 13. 3. 1906.
19. Eugenjusz Kawiński, Rudki, 24. 6. 1906.
20. Leon Karst, Komarno, 10. 7. 1906.
21. Wincenty Gabryelski, Bircza, 26. 11. 1908.
22. Samuel Roth. Mikołajów, 19. 2. 1909.
23. Kazimierz Piątkiewicz, Żydaczów, 5. 8. 1910.
24. Kazimierz Radziszewski, Sanok, 9. 5. 1911.
25. Stanisław Bodakowski, Rożniatów, 23. 2. 1912.
26. Teodor Kasparek, Żurawno, 29. 4. 1912.
27. Juljan Kuryłowicz, Rymanów, 10. 7. 1912.
28. Dr. Adam Bosakowski, Dolina, 7. 10. 1913.
29. Eugenjusz Kurmanowicz, Podbuż, 27. 3. 1914.
30. Dr. Witold Kostórkiewicz, Ustrzyki, 10. 1. 1918.
31. Edward Raś, Stary Sambor, 1. 1. 1918.
32. Teofil Daszkiewicz, Skole, 9. 6. 1920.
33. Fryderyk Mikuli, Baligród, 9. 6. 1920.
34. Stanisław Michałowski, Lisko, 9. 6. 1920
35. Bronisław Filipczak, Dubiecko, 9. 6. 1920.
36. Mieczysław Wittemberski, Krakowiec, 9. 6. 1920.
37. Władysław Kornafel, Jaworów, 9. 6. 1920.
38. Jan Nowak, Niżankowice, 9. 6. 1920.
39. Leon Gwóźdź, Dynów, 9. 6. 1920.
40. Kazimierz Melchert, Medenice, 9. 6. 1920.

III. Lista kandydatów notarjalnych

okręgu Izby Przemyskiej, w porządku rozpoczęcia praktyki.

<table>
<tr><th>L. p.</th><th>Imię i nazwisko</th><th>Miejsce ostatniej praktyki</th><th>Data rozpoczęcia praktyki</th><th>złożony egzamin</th></tr>
<tr><td>1</td><td>Adolf Leopold Landesberg</td><td>Dolina</td><td>22. 6. 1902</td><td>|</td></tr>
<tr><td>2</td><td>Roman Dyonizy Łahodyński</td><td>Nowe Sioło</td><td>26. 11. 1905</td><td>|</td></tr>
<tr><td>3</td><td>Mieczysław Kokurewicz</td><td>Sanok</td><td>7. 6. 1905</td><td>|</td></tr>
<tr><td>4</td><td>Alfred Bugno</td><td>Drohobycz</td><td>15. 1. 1906</td><td>|</td></tr>
<tr><td>5</td><td>Stanisław Czarnik</td><td>Sądowa Wisznia</td><td>4. 8. 1906</td><td>|</td></tr>
<tr><td>6</td><td>Ignacy Żaki</td><td>Bukowsko</td><td>5. 2. 1908</td><td>—</td></tr>
<tr><td>7</td><td>Włodzimierz Tymcik</td><td>Stara Sól</td><td>27. 7. 1908</td><td>—</td></tr>
<tr><td>8</td><td>Piotr Edward Traunfellner</td><td>Mościska</td><td>15. 12. 1908</td><td>|</td></tr>
<tr><td>9</td><td>Robert Czechowicz</td><td>Bolechów</td><td>5. 4. 1909</td><td>|</td></tr>
<tr><td>10</td><td>Witold Witoszyński</td><td>Przemyśl</td><td>6. 4. 1909</td><td>|</td></tr>
<tr><td>11</td><td>Stanisław Piotrowski</td><td>(przy wojsku)</td><td>4. 2. 1911</td><td>|</td></tr>
<tr><td>12</td><td>Wiktor Winnicki</td><td>Dobromil</td><td>2. 11. 1911</td><td>|</td></tr>
<tr><td>13</td><td>Dr. Jan Drzewicki</td><td>Jaworów</td><td>10. 1. 1912</td><td>|</td></tr>
</table>

L. p.	Imię i nazwisko	Miejsce ostatniej praktyki	Data rozpoczęcia praktyki	złożony egzamin
14	Izak Rosenblatt	Drohobycz	14. 6. 1913	—
15	Bogusław Pajor	Sieniawa	7. 7. 1913	|
16	Jan Kotełko	(przy wojsku)	25. 10. 1913	—
17	Jan Andrzej Daniłowicz	Turka	11. 7. 1914	—
18	Dr. Jakób Hersch Sobel	Stryj	23. 6. 1915	—
19	Zygmunt Czerny	Rudki	5. 8. 1917	—
20	Michał Pocałuń	Sanok	9. 8. 1917	—
21	Antoni Fifagrowicz	Przemyśl	13. 6. 1919	—
22	Natan Weis	Stryj	3. 1. 1920	—
23	Dr. Oskar Blaustein	Stryj	5. 2. 1920	—
24	Dr. Kisiel Szuster	Mikołajów	5. 4. 1920	—
25	Juljan Kobylecki	Sambor	27. 5. 1920	—
26	Grzegorz Gontarski	Dynów	2. 10. 1920	—
27	Adam Kokurewicz	Sanok	9. 4. 1921	—
28	Leszek Kazimierz Kaliniewicz	Brzozów	4. 5. 1921	—
29	Feliks Zenon Kaliński	Żurawno	9. 6. 1921	—
30	Dymitr Gensiorowski	Sanok	1. 7. 1921	—
31	Stanisław Stefan Warywoda	Sambor	15. 7. 1921	—
32	Roman Józef Forostyna	Niżankowice	29. 5. 1921	—
33	Bogusław Ludwik Kielawa	Komarno	1. 9. 1921	—
34	Włodzimierz Szczawiński	Komarno	2. 12. 1921	—
35	Aleksander Jurkiewicz	Dobromil	6. 11. 1921	—

Do Kolegów Kandydatów notarjalnych!

Dewizą Stowarzyszenia kandydatów notarjalnych w Krakowie, powołanego do życia przed 30 z górą laty, było zawsze strzeżenie godności stanu, rozbudzanie zamiłowania do pracy zawodowej, popieranie interesów kandydatów notarjalnych i niesienie pomocy materjalnej członkom, wreszcie wzmacnianie poczucia łączności i karności w sprawach zawodu. Cel ten szczytny, przyjęty w spuściźnie, przyświeca i nadal działalności naszego Stowarzyszenia.

Lecz jak wielce różni się dzisiejsza działalność od owej z przed laty, choćby nawet z przed wojny światowej. Ongiś jakież to imponujące pod względem liczby członków odbywały się zgromadzenia Kolegów! Sięgano wówczas w tym celu do najmu sal olbrzymich, jak Pałac Spiski i t. p. Ileż to kwestji, dotyczących naszego zawodu, roztrząsano, jak gorączkowo krzątano się około celów i zadań wywieszonych na sztandarze naszego Stowarzyszenia? Ileż to prac literackich i naukowych pomieściło czasopismo Stowarzyszenia? Stowarzyszenie ówczesne było symbolem wspólności zawodowej, symbolem jedności i prawdziwego koleżeństwa, symbolem asocjacji niemal rodzinnej, owianej wielką dozą uczucia i zrozumienia, że

łącznikiem jedynym może być tylko wspólna niedola, wspólny los, stąd zaś rodziło się współzawodnictwo w pracy dla polepszenia tej niedoli, wspólnie odczuwana potrzeba koniecznej ochrony przed czynnikami wrogimi naszemu zawodowi.

A dziś? Co nam pozostało z tej drogocennej spuścizny? Zaledwie szczątki!

Istnieje wprawdzie Stowarzyszenie, lecz na zewnątrz zbyt nieśmiało akcentuje swą żywotność, jak gdyby przed ostatecznem zgaśnięciem. Zaledwie tylko kilku Kolegów, jako członków Wydziału, krząta się około dobra ogółu. Doroczne Zgromadzenie: to garstka Kolegów, sięgająca zaledwie opartej na statystyce liczby 15.

Gdzież nasze czasopismo, tak wzorowo opracowywane!? Gdzież współpraca Kolegów dla poprawy bytu!? Oto w zarysach wynik porównania obu tych działalności.

Zapewne! Przyczyna tego upadku leży w czynnikach natury duchowej i ekonomicznej, a związanej ściśle ze skutkami światowej wojny. Jednakże nie uprawnia to nas do dalszego pogrążania się w hypnozie bezczynności, oddawania się karygodnej apatji i zwalania ciężaru naszych spólnych zadań na barki kilku Kolegów i to w tak ważnej dla naszego zawodu chwili, gdy chodzi nie tylko o losy naszego Stowarzyszenia, ale wogóle o nasz byt. A chwila to groźna! Obraz jej skreślić wypada, by zajrzeć niebezpieczeństwu w oczy.

Oto grozi nam inwazja z obcych zawodów. Od pewnego bowiem czasu ubiegają się o przyjęcie na praktykę notarjalną jednostki z zawodu sędziowskiego czy adwokackiego i t. p. w zamiarze stworzenia sobie wymajaczonej synekury. Jakie to jednostki o nią kompetują, wystarczy wspomnieć, że przeważnie są one zwichnięte w swej dotychczasowej karjerze rządowej na skutek wyników postępowania dyscyplinarnego, wyświetlających ich upadek moralny. Nabytek ów grozi przedewszystkiem godności i nieskazitelności naszego stanu.

Powtóre stan nasz zaczyna powoli stawać się przystanią dla drugiego typu jednostek, uciekających od służby rządowej może z powodów natury tylko materjalnej.

Skutki tego zaludnienienia się naszego stanu są takie, że cierpią wszyscy koledzy, którzy swą żmudną i długoletnią praktyką w zawodzie zdobyli sobie należny im stopień do nominacji na posadę notarjusza — tracąc go na rzecz każdego nowego przybysza. Inwazja bowiem z obcych zawodów przysparza nam jednostki przeważnie z policzalną w notarjacie ilością lat, spędzonych przez nie w poprzednim zawodzie.

Jak przed inwazją jednostek pierwszego typu chronić się nam wypada dla strzeżenia godności i nieskazitelności naszego stanu, tak znów przez ochronę przed jednostkami drugiego typu przyjdziemy z pomocą Państwu, potrzebującemu zwłaszcza w obecnej chwili

odradzającej się Ojczyzny sprawnego aparatu urzędniczego i położymy tamę niewłaściwemu uchodzeniu sił urzędniczych.

Ochrona ta jest konieczną także i dla trzeciego powodu, a mianowicie tego, że omawiana inwazja jednostek z obcych zawodów z policzalnością ich lat dotychczasowej praktyki, działa, demoralizująco, zniechęcająco i odstraszająco na tych Kolegów którzy po skończeniu studjów uniwersyteckich wstępują na praktykę notarjalną. Grozi więc w tym wypadku niechybna strata dla naszego stanu elementu najżywotniejszego, strata ludzi młodych, chętnych i zdobywających sobie uznanie drogą powszechnego zasługiwania się w zawodzie.

Skreśliłem tylko jeden moment z pośród wielu innych nader piekących kwestji dotyczących naszego zawodu, dla usunięcia których wymaganą jest koniecznie spółdziałalność wszystkich bez wyjątku Kolegów.

Co do kwestji wyżej omówionej pojawiały się już starania tak ze strony PP. Notarjuszy, jak i ze strony Wydziału Stowarzyszenia, aby czy to w drodze wydania noweli do ustawy notarjalnej, czy też rozporządzenia ministerjalnego uzdrowić obecny stan, wywołany wielce niekorzystną i niepożądaną inwazją z obcych zawodów.

Wnioski odpowiednie przedstawione ostatnio w dniu 22 b. m. na posiedzeniu Izby krakowskiej przez Delegata ze strony Stowarzyszenia znalazły bardzo przychylne przyjęcie i sprawa powyższa ma być traktowana na porządku dziennym Kolegjum a raczej zebrania członków wszystkich trzech Kolegjów Małopolskich, skąd wyjdzie najprawdopodobniej szczegółowo uzasadniona petycja do naszych czynników ustawodawczych.

Podaję to do wiadomości wszystkich Kolegów w tym celu, aby mogli wcześnie zająć odpowiednie stanowisko w powyższej sprawie i przygotować się na najbliższe zebrania Kolegjalne z konkretnymi wnioskami.

Pora czynu nadeszła! Chwili tej lekceważyć nikomu nie wolno.

W Krakowie w styczniu 1922 r.

Dr. Jerzy Rudnicki
kandydat notarjalny.

SPRAWOZDANIE

z Walnego Zgromadzenia Towarzystwa kandydatów notarjalnych we Lwowie odbytego dnia 20 listopada 1921.

Obecnych było 20 rzym. kat., 5 grecko-katol., 8 mojżesz.

Przewodniczący p. Albin Kazimierz Limanowski, witając obecnych, rzucił gorące słowa zmarłym notarjuszom: śp. Schillerowi,

śp. Hordyńskiemu, śp. Gromnickiemu i śp, Ludkiewiczowi. W ciągu dalszym oznajmił Waln. Zgrom., iż notarjusz WP. Stanisław Wesołowski powiększył fundację swą do 30.000 Mk. Następnie imieniem Izby przemówił Wp. Wojciech Mayer wzywając, by T. K. N. pracowało z Izbą dla dobra stanu, albowiem cel nasz wspólny.

Po odczytaniu protokołu z ostatniego Walnego Zgromadzenia przewodniczący podał, że T. K. N. liczy obecnie 8 członków honorowych, 26 wspierających i 75 zwyczajnych. Wspomniał, że powzięte na poprzedniem Walnem Zgromadzeniu uchwały co do minimum płacy, oraz zgłaszania kandydatów do T. K. N., zostały z pewnemi zmianami, przez lwowskie Kollegium notarjalne, uchwalone. W sprawie sędziów, którzy wprost ze Sądu podają się na posady notarjalne, jeździł delegowany przez T. K. N. Dr. Jan Deskur i wręczył odpowiedni memorjał w Ministerstwie Sprawiedliwości. Dalszym punktem porządku dziennego było uchwalenie nowo opracowanego statutu, który zatwierdzono większością 30 głosów przeciw 3-em.

Następnie przystąpiono do wyboru nowego Wydziału, w skład którego weszli: Prezes: Albin Kazimierz Limanowski. Zast. Prezesa: Dr. Bolesław Trzos; Sekretarz: Kazimierz Krygowski; Członkowie: Zbigniew Chudzicki, Robert Czechowicz, Lubomir Kaczmarczyk, Michał Kaznowski, August Krupiński, Stanisław Niwiński, Stanisław Witwicki, Dr. Henryk Weisberg, Ferdynand Biliński; Zast. Członków: Robert Kaliński, Roman Krzysztofowicz; Delegat do Izby lwowskiej: Adolf Nitarski; zastępca: Zbigniew Chudzicki; Delegat do Izby przemyskiej: Wiktor Winnicki; Członkowie Komisji rewizyjnej: Ignacy Żaki, Jerzy Dudrowicz, Leopold Höffner. W końcu upoważniono Wydział T. K. N., by po porozumieniu się z Izbą wysłał odpowiedni memorjał do Min. Spraw. w sprawie zwijania posad notarjalnych.

We Lwowie, dnia 25 listopada 1921.

Prezes: *A. K. Limanowski* m. p.

Różne wiadomości i komunikaty.

Komitet Redakcyjny „Przeglądu notarjalnego“ składa się tymczasowo tylko z notarjuszy i kandydatów not. Zachodniej Małopolski. Lwowska Izba notarjalna oświadczyła się zasadniczo za współudziałem w naszem wydawnictwie i nadesłała pewną kwotę na zasilenie naszych funduszów, Delegaci jej jednak nie weszli dotychczas w skład Komitetu Red., gdyż tamtejsze Kollegium ma do-

piero dokonać ich wyboru*). Ostateczne ustalenie składu Komitetu nastąpi po dokonaniu wyboru jego członków przez Kollegium lwowskie i przemyskie. Komitetowi służy prawo kooptacji.

W skład tymczasowego Komitetu Redakcyjnego wchodzą: Prezes: Dr. Tadeusz Starzewski, Prezes krakowskiej Izby notarjalnej i notarjusz w Krakowie. Członkowie: Ludwik Summer-Brason, notarjusz w Milówce; Ignacy Dębicki, notarjusz w Rzeszowie; Dr. Stefan Góra, notarjusz w Zakopanem; Dr. Jan Myciński, notarjusz w Krakowie; Aleksander Rybiański, kandydat not. w Krakowie; Dr. Stanisław Stein, notarjusz w Krakowie; Dr. Franciszek Szymanowicz, kandydat not. w Krakowie.

Zgłaszanie aktów prawnych do wymiaru należytości skarbowej. Izba notarjalna w Krakowie okólnikiem z dnia 23 stycznia 1922 L. 98/22 zawiadomiła wszystkich notarjuszy swego okręgu, że w myśl zarządzenia krakowskiej Izby Skarbowej z dnia 20 stycznia 1922 L. 179/22/V, wskutek reorganizacji Urzędów podatkowych i przemiany tychże na Kasy skarbowe, przeniesione zostaly począwszy od dnia *1 lutego 1922 r.*, agendy należytościowe, prowadzone dotychczas przez Urzędy podatkowe, do *Inspektorów skarbowych*. Wszelkie zatem zgłoszenia aktów prawnych do wymiaru należytości począwszy od 1 lutego 1922 należy uskuteczniać we właściwych Inspektoratach skarbowych. O ile nam wiadomo, podobne zarządzenie wydane zostało poprzednio także na obszarze lwowskiej Izby skarbowej.

Opłaty stemplowe od rachunków i kwitów. Zwracamy uwagę PP. Kolegów na postanowienia ustawy z 28/10 1921 roku Nr. 92 poz. 676 dzup., oraz rozporządzenia Ministra Skarbu z 12 grudnia 1921 r. Nr. 107 poz. 781 dzup. w przedmiocie opłat stemplowych od rachunków i poświadczeń odbioru. Ustawa ta obowiązuje od 24 grudnia 1921 r. w b. zaborach austrjackim i rosyjskim. Opłata stemplowa, która ma być uiszczona z reguły w znaczkach stemplowych, a przy opłacie ponad 2000 Mp. może być w gotówce wniesiona do kasy skarbowej na podstawie deklaracji (kontrakwitu) według wzoru dołączonego do rozp. wyk. (wynika z tego, że niedopuszczalne est — jak to dotychczas powszechnie czyniono — zgłaszanie kwitów do wymiaru i oczekiwanie nakazu płatniczego, lecz opłata stemplowa musi być przy wystawieniu kwitu, a najdalej przed doręczeniem go odbiorcy (art. 18 ust.) uiszczona pod rygorem grzywny do 100.000 Mp.), wynosi po 5 Mp. od każdego nawet niecałego 1000 Mp., przyczem kwity na sumy nie przekraczające 500 Mp. wolne są od opłaty stemplowej. § 10 i 11 rozp. wyk. określają bliżej sposób kasowania znaczków stemplowych.

*) W ostatnich dniach lutego br. nadesłano nam wykaz Delegatów do Redakcji, których wymienimy w najbliższym numerze po ukonstytuowaniu Komitetu.

Nowe znaczki stemplowe. Wedle obwieszczenia Ministerstwa Skarbu z 15/12 1921 Nr. 290 Monitora Polskiego z r. 1921 miały być puszczone w obieg nowe znaczki stemplowe po 1, 2, 3, 4, 5, 10, 20 i 50 Mp. w dniu 20 grudnia 1921, a po 200 i 500 Mp. w dniu 1 stycznia 1922, z tem, że w dniu 31 grudnia 1921 wycofuje się z obiegu wszelkie znaczki stemplowe dawnych emisji, *oprócz* znaczków określonych w obwieszczeniu z dnia 16 marca 1920 r. (Monitor Nr. 67/20) i z dnia 17 maja 1921 r. (Monitor Nr. 121/21) t. j. będących dotychczas w obiegu znaczków stemplowych po 10, 20, 40 i 50 fen. (barwy niebieskiej) i po 1, 3, 4, 5, 10, 20 i 50 Mp. (barwy brązowej), *które i w dalszym ciągu mogą być używane.* W Krakowie ukazały się nowe znaczki dopiero w dniu 27 stycznia b. r., a od początku b. r. dawał się odczuwać bardzo dotkliwie prawie zupełny brak stempli.

Ustawa o poborze nadzwyczajnej daniny państwowej z dnia 16 grudnia 1921 Nr. 1 poz. 1 dz. u. p. z r. 1922 i rozporządzenie wykonawcze Ministra Skarbu z dnia 31 grudnia 1921 Nr. 1 poz. 4 dz. u. p. z r. 1922 zawiera obok przepisów natury skarbowej co do wysokości i ściągania daniny — także postanowienia wielkiego dla notarjatu znaczenia, a mianowicie: 1) zniesienie ustaw o państwowej pożyczce przymusowej (art. 55 ust.), 2) pewne ulgi w obrocie nieruchomościami w stosunku do przepisów ustaw o reformie rolnej, o ile cała cena kupna zostanie złożona na daninę (art. 52 i nast. ustawy). Rzecz tę omówimy bliżej w następnym numerze „Przeglądu“.

Cegiełki Wawelskie. Izba notarjalna w Krakowie zainicjowała w ubiegłym roku w kołach notarjalnych całej Polski akcję celem dostarczenia funduszów na odbudowę Wawelu. Dotychczasowy rezultat ofiarności kół notarjajnych na ten cel jest znaczny. W okręgu krakowskiej Izby ufundowano dotąd za pośrednictwem tej Izby — nie licząc składek, poczynionych bez jej pośrednictwa — 3 pełne cegiełki, z których dwie ufundowali w całości PP. notarjusze Dr. Bolesław Bieliński z Sokołowa i Józef Poręba z Łańcuta, a na czwartą zebranych jest dotąd około 10.000 Mp. Dla uzupełnienia tej czwartej cegiełki upraszamy o dalsze ofiary*).

Kasa chorych dla współpracowników notarjalnych, rozwiązała się na Walnem Zgromadzeniu Członków w dniu 22 maja 1920 wskutek przepisów ustawy z dnia 19 maja 1920 Nr. 44 poz. 272.

Na zebraniu tem zapadła jednomyślnie następująca uchwała: I. „Towarzystwo Kasy chorych dla współpracowników notarjalnych w Krakowie rozwiązuje się i poleca Wydziałowi: 1) z funduszów Towarzystwa pokryć wszystkie zobowiązania Towarzystwa i wy-

*) W ostatnich dniach ufundowało ponadto Stow. kand. not. w Krakowie jedną pełną cegiełkę i zebrało około 8000 Mp., na drugą ze składek kandydatów po Walnem Zgromadzeniu.

płacić zapadłe lub zapowiedziane a po dzień 1 lipca 1920 r. zapaść mające premje. 2) Zgłosić obecnych członków zwyczajnych, do ubezpieczenia w odnośnych Kasach chorych t. j. miejskiej w Krakowie i odnośnych powiatowych, z dniem 1 lipca 1920 r. 3) Zawiesić czynności Towarzystwa z dniem 30 czerwca 1920 r. 4) Oddać księgi i dokumenty po dokonanem skontrum. w przechowanie Izby notarjalnej w Krakowie, jako wieczny depozyt. II. Majątkiem swym dysponuje Towarzystwo w następujący sposób: 1) inwentarz t. j. urządzenie, należy sprzedać Izbie notarjalnej w Krakowie lub Stowarzyszeniu kandydatów notarjalnych w Krakowie, a to z pośród nich, więcej dającemu, a uzyskane stąd fundusze wcielić do majątku gotówkowego i lokacyjnego. 2) cały majątek, a więc gotówkę, wierzytelności, papiery lokacyjne oraz fundusze uzyskane ze sprzedaży. przelewa się na własność funduszu wsparć i zapomóg dla rodzin notarjuszy, kandydatów i pracowników notarjalnych (oraz wdów i sierót po nich) Zachodniej i Wschodniej Małopolski, który to fundusz ustanowi Izba notarjalna w Krakowie, na następujących warunkach: *a)* zapomogi udzielane być mają notarjuszom, kandydatom, pracownikom notarjalnym w Zachodniej lub Wschodniej Małopolsce oraz ich wdowom lub sierotom, względnie osobom, do których utrzymania oni byli zobowiązani, *b)* zapomogi mogą być udzielane dorazowo, lub perjodycznie, *c)* zapomóg udziela Izba notarjalna w Krakowie, z własnej inicjatywy lub na wniosek. Prawo wniosku mają wszyscy należący do kategorji osób, które mogą korzystać ze zapomóg, *d)* zapomogi mogą być udzielane tylko z dochodów, jakie kapitał niesie, *e)* czwarta część rocznych zapomóg udzielaną będzie tylko na wniosek Izby notarjalnej we Lwowie, a czwarta część tylko na wniosek Izby notarjalnej w Przemyślu, *f)* z pośród udzielonych zapomóg przed udzieleniem zapomogi kandydatowi notarjalnemu, lub osobom z jego rodziny, każda z Izb notarjalnych wysłucha opinji Przezesa lub Wydziału właściwego Stowarzyszenia kandydatów notarjalnych. *g)* Zapomogi winny być o ile możności udzielane w ten sposób, by conajmniej $^2/_3$ rocznych zapomóg przypadło kandydatom notarjalnym i pracownikom notarjalnym każdej Izby, względnie ich rodzinom. *h)* O ile Izba notarjalna we Lwowie lub Przemyślu nie wykorzysta swego przydziału w danym roku, wykorzystać go może Izba notarjalna w Krakowie, a gdy i ta tego nie uczyni, przyrasta on do kapitału ogólnego. *i)* Na wypadek jeżeliby Izba notarjalna we Lwowie lub Przemyślu postanowiły utworzyć podobne fundusze o tych samych celach u siebie, mogą żądać od Izby Krakowskiej, wydania sobie każda z nich po $^1/_4$ części kapitału, lecz przez to utraci ingerencję z lit. e. i podobne. *k)* Z chwilą gdy te obie Izby zażądają wydania im części kapitału, Izba notarjalna w Krakowie ma prawo zmienić regulamin funduszu, lub połączyć go z innemi, podobnym celom służącemi. *l)* Wszelkie zmiany niniejszego regulaminu, oraz ułoże-

nie regulaminów Izb Lwowskiej i Przemyskiej mogą być podjęte tylko za zgodą kuratorjum złożonego z 5 członków, na których powołuje się: 1) Prezesa Izby notarjalnej w Krakowie, 2) najmłodszego wiekiem członka lub zastępcę członka krakowskiej Izby notarjalnej, 3) Prezesa Stowarzyszenia kandydatów notarjalnych w Krakowie, 4) Wiceprezesa tegoż Stowarzyszenia, 5) Delegata Walnego Zgromadzenia, którym wybiera się p. Dra Stefana Górę. Odnośne regulaminy mogą jednak zmienić przepisy o kuratorjum, lub je zupełnie uchylić. 6) Walne Zgromadzenie upoważnia Wydział do zrealizowania całego majątku na gotówkę i ulokowanie go w Polskiej Pożyczce Państwowej, w całości lub części".

Ta uchwała zatwierdzona została następnie przez Izbę natarjalną w Krakowie.

Przy tej sposobności zwracamy uwagę PP. Kolegów na obowiązek ubezpieczania personalu biurowego i służby, tak biurowej jak i domowej, w ogólnych (powiatowych względnie miejskich) Kasach chorych.

Instytut pensyjny austr. Związku notarjuszy. Wedle udzielonych nam wiadomości kilku Kolegów należało w charakterze członków do tego Instytutu, który jest właścicielem znacznych funduszów, ulokowanych w nieruchomościach dużej wartości. Ponieważ — o ile nam wiadomo — Instytut ten od długiego czasu nie świadczy wcale nic na rzecz naszych notarjuszy, którzy jako członkowie jego opłacali znaczne wkładki, a z drugiej strony nie posiadamy odpowiedniego materjału do podjęcia akcji w obronie członków tego Instytutu, przeto byłych jego członków upraszamy o nadsyłanie do krakowskiej Izby notarjalnej wszelkich danych o tym Instytucie, oraz dat co do czasu, przez który odnośny członek opłacał wkładki, ich wysokość i t. p.

Walne Zgromadzenie Stowarzyszenia kandydatów notarjalnych w Krakowie odbyło się w dniu 5 lutego 1922 w Krakowie ul. Poselska 20, przy niezwykle licznym udziale członków. Przewodniczył dotychczasowy Prezes, Notarjusz p. Kaszyński, który w zagajeniu powitał obecnych, dziękując za liczny udział w zebraniu, poświęcił gorące wspomnienie pamięci zmarłych PP. Notarjuszy i kandydatów notarjalnych, a następnie udzielił głosu kol. Rybiańskiemu, który imieniem Wydziału złożył sprawozdanie z całorocznej jego działalności; sprawozdawca podniósł wszystkie ważniejsze sprawy zawodowe kandydatów, omówił szczegółowo akcję Wydziału w tych sprawach i zaznaczył bardzo życzliwe dla nas stanowisko Izby notarjalnej. Po przedstawieniu przez kol. Gułkowskiego sprawozdania i zamknięcia rachunkowego za czas po koniec r. 1921, skontrolowanego przez Komisję rewizyjną, sprawozdanie Wydziału i bilans za rok 1921 przyjęto do wiadomości i udzielono Wydziałowi jednomyślnie absolutorjum. Wybory do nowego Wydziału na rok 1922, dokonane jednomyślną uchwałą, dały wynik następujący

Prezes: Dr. Jerzy Rudnicki; Wiceprezes: Dr. Franciszek Szymanowicz; Skarbnik: Ludwik Gułkowski; Członkowie: Dr. Stanisław Błachociński, Jan Grzybczyk, Walerjan Kosiński, Wiktor Kozłowski, Aleksander Rybiański i Jan Wirski; Zastępcy członków: Stanisław Flis, Dr. Władysław Mynarski i Stanisław Pęksa. Komisja rewizyjna: Dr. Gustaw Gardziel i Eugenjusz Niedzielski; Sąd honorowy: Dr. Stefan Breyer, Wendelin Czeppe i Dr. Adam Kuliński. Przy omawianiu spraw zawodowych poruszono między innemi kwestję masowego wstępowania do notarjatu prawników z innych zawodów, uznano jednomyślnie przyjmowanie ich do notarjatu, przy policzeniu całej służby w innym zawodzie spędzonej, za szkodliwe w pierwszym rzędzie dla interesów Państwa, które wskutek tego traci niezbędne siły, oraz dla instytucji notarjatu, albowiem najczęściej przypływają jednostki, które do naszego zawodu się nie nadają, jak wreszcie dla kandydatów notarjalnych, którym przez policzanie wstępującym prawnikom z obcych zawodów całej tamże spędzonej służby dzieje się dotkliwa krzywda; w następstwie tego zatwierdzono dotychczasową akcję Wydziału w tej sprawie i polecono mu rozwinąć energiczną działalność w tym kierunku.

Nakoniec powzięto uchwały w sprawie policzenia do praktyki notarjalnej służby wojskowej, odbytej przed rozpoczęciem zawodu, tudzież w sprawie utworzenia funduszu zapomogowego dla kandydatów i ich rodzin w wypadkach śmierci lub dłuższej choroby kandydata.

Szczegółowe sprawozdanie z tego Zebrania zamieścimy w następnym numerze „Przeglądu".

Sprawa wspólnego zjazdu organizacji notarjalnych. Już w toku druku niniejszego numeru nadeszło do krakowskiej Izby notarjalnej pismo Zarządu Głównego Zrzeszenia notarjuszów i pisarzy hipotecznych w Warszawie z dnia 4 lutego 1922 Nr. 324, którego najważniejsze ustępy brzmią;

„Powołując się na uprzejmą odezwę Izby z dnia 4 listopada 1921 r. L. 900/21 i posiadając już odpowiedź oddziałów naszego Zrzeszenia w Lublinie, Kielcach, Radomiu, Kaliszu i Włocławku, które chętnie zgłosiły swój udział w projektowanym zjeździe notarjuszów Małopolski i b. Królestwa Kongresowego w Krakowie, najuprzejmiej zawiadamiamy Izbę. że ostateczne ustalenie daty zjazdu pozostawiamy uznaniu Izbie notarjalnej krakowskiej w porozumieniu z Izbami we Lwowie i Przemyślu, z tem jedynie nadmienieniem, ażebyśmy byli zawiadomieni o dniu zjazdu przynajmniej na 3 tygodnie wcześniej i ażeby jedno — czy parodniowe obrady objęły dzień świąteczny, by w ten sposób osiągnąć jak najkrótsze oderwanie się od zajęć profesjonalnych. Możeby najodpowiedniejsze były dnie 25 i 26 marca, gdyż 25-go przypada święto Matki Boskiej, a 26-go niedziela. Ułożenie programu zjazdu pozo-

stawiamy również Izbie notarjalnej w Krakowie. Sądzimy, że na porządku dziennym zjazdu winny się znaleść sprawy następujące: 1) Porównanie ustroju notarjalnego w obu dzielnicach; 2) Porównanie ustroju hipotecznego; 3) Ustrój Izb i Kollegjów notarjalnych; 4) Stosunek notarjatu do władz skarbowych; 5) Ustalenie zasad stałego porozumienia pomiędzy Izbami notarjalnemi w Małopolsce i Zrzeszeniem notarjuszów i pisarzy hipotecznych w b. Kongresówce. — Jeżeliby ten projekt dogadzał Szanownym Kolegom, Zrzeszenie nasze mogłoby przygotować na zjazd z powyższych pięciu 3 ostatnie punkty. Nie uchylamy się również i od pierwszych dwuch i upraszamy o możliwie rychłe powiadomienie nas, które z przytoczonych pięciu, lub innych, według uznania Panów, referatów Panowie przeznaczają dla naszego Zrzeszenia".

Witamy najserdeczniej gotowość Zrzeszenia notarjuszów i pisarzy hipotecznych w Warszawie do wspólnej pracy dla osiągnięcia wspólnych nam celów i żywimy głębokie przekonanie, że tylko na podstawie wspólnych narad i uchwał praca nasza uzyska możliwie najlepsze rezultaty.

Termin zwołania wspólnego zebrania zostanie ustalony po porozumieniu się z Izbami Wschodniej Małopolski i naszymi referentami.

Żywimy niepłonną nadzieję, że również i Koledzy z b. Wielkopolski raczą wziąć udział we wspólnej pracy przy budowie organizmu notarjatu polskiego*).

Druki dla pertraktacji spadków. Kol. Michał Rzepecki, zastępca notarjusza w Krośnie, komunikuje nam, że przygotował do druku cały komplet formularzy, potrzebnych przy pertraktacjach spadków (akt zejścia, protokół rozprawy spadkowej, protokół ogłoszenia testamentów, inwentarz, względnie zeznanie majątkowe, wykaz spadku, projekt uchwały i dekretu dziedzictwa i t. d.); druki będą obliczone w pierwszym rzędzie do pertraktacji spadków wiejskich, cena zależna będzie od ilości zgłoszeń. Dochód z pierwszego nakładu, mającego objąć 5000 egzemplarzy kompletu, przeznacza Kol. Rzepecki w całości na cele krakowskiego Stowarzyszenia kandydatów not. Koledzy, reflektujący na nabycie tych druków, zechcą zgłosić się w możliwie najkrótszym czasie pisemnie wprost do Kol. Rzepeckiego (Krosno, notarjat) z podaniem żądanej ilości egzemplarzy.

---

*) Wedle uchwały tut. Izby z dnia 25. lutego br. projektowany jest uroczysty Zjazd notarjuszy na dni 3, 4 i 5-go czerwca br.

Czasopisma i wydawnictwa prawnicze.

Czasopismo prawnicze i ekonomiczne, organ Wydziału prawnego U. J. w Krakowie i Tow. prawn. i ekonom. w Krakowie, pod redakcją prof. Wł. Jaworskiego, wznowione w r. 1919; ostatni zeszyt Nr. 9—12 za rok 1921. Komplet za rok 1921 można nabyć u sekretarza Izby notar. w Krakowie, lub w Krakowskiej Spółce Wydawniczej, Kraków, św. Filipa 25.

Przegląd prawa i administracji, pod redakcją prof. E. Tilla, Lwów, ul. Pańska 4 (pewna — nieznaczna — ilość egzemplarzy ostatniego numeru jest do nabycia w kancelarji prezydjalnej krakowskiego Sądu okręgowego*).

Ruch prawniczy i ekonomiczny, Poznań, organ Wydziału prawno-ekonomicznego Uniw. Pozn. pod redakcją prof. A. Peretjatkowicza.

Przegląd administracyjny, pod redakcją prof. Stan. Celichowskiego, Poznań, Zamek.

Przegląd sądowy, Kraków, organ Związku sędziów Małopolski, przestał obecnie wychodzić po 3 latach bardzo owocnej działalności; powodem zawieszenia tego znakomitego wydawnictwa są ciężkie warunki finansowe, z jakiem każde wydawnictwo musi obecnie walczyć. Wyrażamy gorące życzenie, by „Przegląd sądowy“ jak najrychlej mógł pokonać trudności, które zmusiły go do czasowego zawieszenia i przystąpić do dalszej, cennej dla szerszego ogółu prawników, pracy.

Orzecznictwo Sądów Polskich, Warszawa (wydawnictwo księgarni F. Hoesicka), pod redakcją Dra Bujaka, M. Koczanowicza, B. Maliniaka, Cz. Poznańskiego, Z. Rymowicza, J. Sawickiego i szeregu innych znakomitych prawników ze wszystkich dzielnic Polski. Wychodzi od 1/IX 1921; dotychczas ukazały się za IV kwartał 1921 3 zeszyty, obejmujące orzeczenia S. N. wraz z motywami i krytycznemi uwagami.

Prawa Państwa Polskiego, zbiór obowiązujących ustaw i rozporządzeń, pod redakcją Prof. Wł. Jaworskiego; dotąd ukazały się: zeszyt I, II i II A, obejmujące prawo polityczne (wraz z konstytucją) od 1/II 1918 do 4/VII 1921, zeszyt IV i IV A prawo agrarne i reforma rolna, zeszyt IX waluta i kredyt i zeszyt X podatek dochodowy i majątkowy (oba ostatnie zeszyty wydane przez Prof. A. Krzyżanowskiego). Nakład Krakowskiej Spółki Wydawniczej Kraków ul. św. Filipa 25.

Prof. Dr. Edmund Krzymuski. System prawa karnego ze stanowiska nauki i 3 kodeksów, obowiązujących w Polsce, tom I część ogólna, Kraków 1921, tudzież Wykład procesu karnego, jeden tom, Kraków 1922, oba nakładem Krakowskiej Spółki Wydawniczej. w.

*) Obecnie ta ilość prawdopodobnie wyczerpana.

Prof. Dr. Władysław L. Jaworski. Prawo cywilne na ziemiach Polski. Tom I źródła, prawo małżeńskie osobowe i majątkowe. Tom II część 1 Rodzice i dzieci. Nakład księgarni J. Czerneckiego Kraków—Warszawa.

Instytucja ksiąg gruntowych na ziemiach polskich, w opracowaniu Jakóba Glassa, Alfreda Krausa i Fryderyka Zolla. Dotąd ukazała się u J. Czerneckiego tylko jedna część: *Prawo ksiąg gruntowych w b. zaborze pruskim,* opracowana przez Dra A. Krausa, dalsze 2 części są w druku.

Prof. Dr. Fryderyk Zoll (nakład J. Czerneckiego): Prawa rzeczowe na ziemiach polskich.

— Zarys prawa cywilnego w b. zaborze austr.

Prof. Dr. Adam Krzyżanowski (nakład J. Czerneckiego): Nauka o pieniądzu i kredycie.

— Drożyzna. Wydanie drugie „Gospodarki wojennej".

Prof. Dr. K. Wł. Kumaniecki (nakład J. Czerneckiego): Zarys prawa administr. na ziemiach Polski; Administracja szkolna; Ustrój Władz Samorządowych na Ziemiach Polski.